Chương 181: Đánh bọc và Phản bọc

Busse thượng tá nghe được tiếng pháo, lập tức hỏi cảnh vệ: "Chuyện gì xảy ra? Ai đang nã pháo? Nghe cách bắn này không nhỏ!"

cảnh vệ trả lời là một chuỗi thét chói tai: "Chúng ta bị phục kích! Đại đội trưởng đã bỏ mạng, nửa Đại đội bị diệt rồi!"

Busse thượng tá: "Cậu là ai?"

"Trung úy Hans, đại đội ba!"

"Cậu là chỉ huy rồi đấy, tôi yêu cầu cậu xác định phương hướng địch, bắn một phát tín hiệu! Ngay bây giờ!"

Busse thượng tá thấy phía trước có một viên đạn tín hiệu bay lên, rơi thẳng về phía trước.

Busse nhíu mày: "Phục kích tại sao lại bố trí trận địa bắn ở phía trước? Không đúng, bố trí ở phía trước vì sao có thể ngay lập tức diệt gọn nửa Đại đội?"

Từ khi Busse thượng tá nghe được tiếng pháo đến khi nói chuyện với cảnh vệ, cũng không đến nửa phút, nửa phút mà diệt gọn nửa Đại đội thiết giáp thì quá khủng bố.

"Trung úy Hans, cậu có thể nhìn thấy xe cộ địch sử dụng không?"

"Không nhìn thấy! Tôi chỉ có thể nhìn thấy khói bụi khi địch nổ súng thổi bay! Kẻ địch sử dụng công sự ẩn giấu của Rokossovsky!"

Busse thượng tá nhíu mày càng chặt.

Công sự ẩn giấu của Rokossovsky cần một lượng lớn thời gian và nhân lực mới có thể hoàn thành việc xây dựng. Cho dù là phiên bản đơn giản hóa của quân Prosen, muốn đào một công sự có thể giấu hoàn toàn thân xe cũng cần rất nhiều thời gian.

Thế nhưng hôm qua khi quân Prosen đi qua nơi này, vẫn chưa thấy bóng dáng quân Ant. Máy bay trinh sát của Prosen cũng nhiều lần đi qua đây, vẫn không thấy quân Ant đang tiến hành công tác đào đất.

Busse thượng tá nhanh chóng loại bỏ khả năng địch đã đào công sự - ít nhất không phải công sự hoàn chỉnh.

Sau đó, anh ta nhớ tới báo cáo của trung đội trưởng trung đội trinh sát cơ giới thoát chết trước đó, anh ta nói không nhìn thấy xe tăng quân Ant.

Busse thượng tá nhanh chóng đưa ra phán đoán: "Là dùng xe cơ giới kéo pháo chống tăng, lợi dụng ruộng lúa để ẩn nấp! Kẻ địch nhận được một lượng lớn phương tiện cơ giới từ phía Hợp Chủng Quốc, một số đơn vị pháo chống tăng của bọn chúng có thể đã được cơ giới hóa hoàn toàn!"

Cơ giới hóa, chỉ việc sử dụng xe cơ giới kéo để cơ động.

Đơn vị pháo chống tăng của quân Prosen đã được cơ giới hóa hoàn toàn, tất cả đều được kéo bởi xe bán xích và xe tải Uropa.

Có lẽ quân Ant học tập cách biên chế của quân Prosen, để cho các đơn vị pháo chống tăng ưu tiên cơ giới hóa.

Dựa trên phán đoán này, Busse thượng tá hạ lệnh cho toàn đội hình chiến đấu: "Nhanh chóng triển khai đội hình tấn công, trên quả đồi phía trước có trận địa pháo chống tăng của địch, chúng ta sẽ bao vây bọn chúng!"

————

Vasili cầm tai nghe cách xa mình một chút, báo cáo: "Kẻ địch cho rằng đã bị pháo chống tăng của chúng ta chặn lại, hơn nữa cho rằng đơn vị pháo chống tăng của chúng ta đã cơ giới hóa rồi."

Vương Trung cười, hắn là ủy viên trưởng Ủy ban thẩm tra trang bị, chuyện có cơ giới hóa hay không chẳng lẽ hắn lại không biết?

Trên thực tế, các đơn vị pháo chống tăng có thể cơ giới hóa trong quân đội Ant rất ít, phần lớn vẫn là "lực lượng xe ngựa".

Vương Trung: "Tiếp tục nghe lén."

Vasili gật đầu, tiếp tục dán tai vào nghe.

Bên cạnh hắn có một chiếc xe điện thoại do Hợp Chủng Quốc hỗ trợ: Một chiếc xe bán xích M3 chở theo máy phát điện cỡ lớn, đài phát thanh công suất lớn và ăng-ten vô tuyến khổng lồ.

Ăng-ten này luôn khiến Vương Trung nhớ tới những "mái che" dùng để chống máy bay không người lái trước khi hắn xuyên không, nhưng cái mái che này lại rỗng tuếch, giống như mang theo một giàn nho di động vậy.

Nhờ có chiếc xe điện thoại này, Vasili có thể nghe thấy tín hiệu vô tuyến mà bình thường không thể nghe thấy - dù sao lúc này "sở chỉ huy" của Vương Trung cách nơi giao tranh thực tế gần năm km, cường độ tín hiệu của quân Prosen đã rất yếu.

Kỹ thuật viên điện trên xe nhìn Vương Trung, nói: "Thứ này lợi hại thật, cho dù là máy phát điện hay vô tuyến điện, chúng ta chắc chắn không chế tạo được."

Vương Trung sửa lời: "Bây giờ không chế tạo được, nhưng tương lai chưa chắc."

Người kỹ thuật viên gật đầu.

Quân đội của Vương Trung được trang bị một lượng lớn thiết bị vô tuyến, nhu cầu sửa chữa vô tuyến cũng theo đó tăng cao.

Sau đó, hắn tiếc nuối phát hiện ra rằng căn bản không có nhiều nhân tài liên quan đến vô tuyến như vậy.

Giáo hội đã mở câu lạc bộ bay để đào tạo phi công, nhưng lại không mở câu lạc bộ vô tuyến, bởi vì lúc đó không ngờ vô tuyến lại quan trọng như vậy - nếu nghĩ đến thì cũng sẽ không để xe tăng của quân Ant chỉ có xe của tiểu đoàn trưởng mới được trang bị vô tuyến.

Không còn cách nào khác, Vương Trung chỉ có thể mở lớp học ban đêm để đào tạo, người kỹ thuật viên đi theo xe điện thoại này là do lớp học ban đêm đào tạo, trên quân phục của anh ta có huân chương tốt nghiệp lớp học ban đêm - huân chương này được lập ra để khen thưởng những người vượt qua kỳ thi sát hạch của lớp học ban đêm, gia đình của họ cũng sẽ nhận được một giấy chứng nhận, mỗi ngày có thể được nhận thêm một hộp thịt hộp Spam.

Rất nhiều người đã tham gia lớp học ban đêm vì huân chương này - và phần thưởng thịt hộp Spam cho gia đình.

Người kỹ thuật viên này cũng là một trong số đó.

Nhận thấy Vương Trung đang nhìn chằm chằm vào huân chương của mình, người kỹ thuật viên trẻ tuổi có chút ngại ngùng: "Lúc đó gia đình gửi thư cho tôi, nói rằng đã bắt đầu được phân phối rồi, tôi lo lắng cho hai đứa em trai ở nhà, chúng đang tuổi ăn tuổi lớn, nên tôi đã tham gia lớp học ban đêm, cố gắng để lấy thịt hộp Spam.

"Bây giờ tôi hơi hối hận, bởi vì nạn đói mà cha tôi từng nói đã không xảy ra, mặc dù lượng cung cấp xúc xích bác sĩ quả thật ít hơn, mỗi tuần còn có một ngày chỉ có thể ăn cá, bình thường cũng có cá, nhưng dù sao cũng không đến nỗi phải nhịn đói.

"Nói chung hình như cũng không cần thiết phải có thêm một hộp thịt hộp Spam mỗi ngày."

Lúc này thịt hộp Spam đã không còn là loại thịt hộp Spam thời kỳ đầu chiến tranh nữa, thịt hộp Spam bây giờ chỉ là thịt muối, chỉ có thể giải quyết vấn đề có thịt hay không, chỉ có người Anh mới thấy ngon.

Vương Trung: "Ý anh là đổi phần thưởng thành rượu Vodka?"

"Không, tôi không có ý kiến gì về phần thưởng, dù sao ban đầu cũng là vì sợ người nhà bị đói, nếu đã không có khả năng bị đói nữa, vậy tôi vẫn muốn làm một người lính chiến đấu." Người kỹ thuật viên vừa nói vừa nhìn một đống huân chương trên ngực Vương Trung với vẻ ngưỡng mộ.

Vương Trung cũng cúi đầu nhìn, nói: "Chúng ta chiến đấu không phải vì huân chương."

"Tôi biết, là vì giành lại đất nước." Quả nhiên là người có thể vượt qua kỳ thi sát hạch ban đêm để trở thành kỹ thuật viên, "Ngài đã dạy rất nhiều lần rồi."

Vương Trung: "Nhưng anh vẫn khao khát có được huân chương?"

"Ai mà không khao khát chứ?"

"Chỉ vì có thể khoe khoang trong quán rượu thôi sao?" Vương Trung hỏi.

Người kỹ thuật viên vô cùng xấu hổ.

Vương Trung đang định tiếp tục dạy dỗ người kỹ thuật viên thì Vasili lên tiếng: "Dựa theo thông tin nghe lén được, kẻ địch đang triển khai đội hình, muốn bao vây trận địa phục kích của chúng ta."

Vương Trung: "Thông báo cho tiểu đoàn "Xoáy Nước"."

Vasili lập tức cầm lấy bộ đàm, gọi cho tiểu đoàn trưởng tiểu đoàn xe tăng "Xoáy Nước": "A Cốt Đả, A Cốt Đả, Valdai gọi, quân Prosen đang chuẩn bị bao vây trận địa của các anh."

Vương Trung phóng to tầm nhìn, hắn lại có phát hiện mới, hình như khi tham mưu bên cạnh liên lạc với cấp dưới, cũng sẽ bị coi là có thể trực tiếp chỉ huy quân đội.

Tuyệt vời, cuối cùng cũng không cần tự mình cầm bộ đàm gào thét từng đơn vị một nữa rồi! Bộ đàm nặng lắm đấy!

Sau này có thể để cho tham mưu hoặc Vasili gọi, hắn sẽ đứng bên cạnh tạo dáng ngầu! (Thật ra là đang nhìn góc nhìn từ trên xuống).

Vương Trung quyết định tạo một dáng thật ngầu, chuyển góc nhìn để xem chuyện gì đang xảy ra.

Tiểu đoàn trưởng tiểu đoàn xe tăng chia quân thành hai nhóm, nhóm thứ nhất gồm 15 chiếc đang ở trên một ngọn đồi nhỏ bắn về phía quân địch, nhóm thứ hai xếp hàng ở phía sau ngọn đồi nhỏ, mỗi bên năm chiếc, rõ ràng còn có năm chiếc là đội dự bị.

Vương Trung vừa nhìn đã hiểu, vị tiểu đoàn trưởng này đã sớm nhận ra quân địch sẽ bao vây mình, hắn ta đang đợi lúc quân địch bắt đầu tấn công hình kìm, sẽ cho quân Prosen xem thế nào là "Mở rộng cánh ánh sáng".

Nhưng Vương Trung có một ý tưởng hay hơn.

Hắn trực tiếp nói với Vasili: "Tiểu đoàn xe tăng đã chuẩn bị xong rồi, nói với tiểu đoàn trưởng cứ làm theo ý hắn ta, nói là tôi đồng ý với kế hoạch của hắn ta."

Vasili kinh ngạc, vội vàng tắt chức năng phát âm thanh của bộ đàm, nói với Vương Trung: "Tôi còn chẳng biết kế hoạch của anh ta là gì nữa!"

Vương Trung nhớ ra Vasili không nhìn thấy góc nhìn từ trên xuống, bèn nói: "Tôi biết tiểu đoàn trưởng tiểu đoàn xe tăng mà, có thể đoán được kế hoạch của anh ta."

Vasili: "Ngài không chỉ nhớ tên của tất cả mọi người, mà còn có thể đoán được kế hoạch của họ sao? Woa, lợi hại thật đấy!"

Vương Trung: "Nhanh chóng truyền đạt ý của tôi đi."

Vasili vội vàng truyền đạt ý của Vương Trung cho tiểu đoàn xe tăng, sau khi kết thúc liên lạc, anh ta nhìn Vương Trung: "Ngài còn muốn tôi liên lạc với các đơn vị khác nữa phải không?"

Vương Trung: "Ừ, gọi cho tôi hai đội xe Jeep."

Người kỹ thuật viên vừa nói chuyện với Vương Trung lên tiếng: "Để tôi phủ sóng hai tần số, anh cứ gọi số hiệu vô tuyến của họ là được."

Vương Trung hài lòng vỗ vai người kỹ thuật viên: "Giúp tôi việc lớn rồi, tốt lắm."

Rất nhanh, Vasili đưa bộ đàm cho Vương Trung: "Xong rồi, chỉ huy của hai đội đều đang nghe đây."

Vương Trung cầm lấy bộ đàm: "Tôi là Rokossovsky, lý do tôi không sử dụng số hiệu vô tuyến, là vì nhiệm vụ tiếp theo rất nguy hiểm, đòi hỏi các anh phải có lòng dũng cảm tuyệt đối, mệnh lệnh như vậy tôi không thể dùng mật danh được."

Hắn nói như vậy để tạo cảm giác trang trọng, thể hiện sự coi trọng của mình đối với hai đội cũng như nhiệm vụ này, có thể khích lệ tinh thần binh sĩ.

Quả nhiên, chỉ huy của cả hai đội đều trả lời với tinh thần phấn chấn: "Xin hãy hạ lệnh!"

"Thưa tướng quân, chúng tôi nhất định sẽ hoàn thành nhiệm vụ."

Vương Trung: "Tôi ra lệnh cho các anh vòng quanh đội hình của địch, dùng súng máy quấy rối đội hình của chúng."

"Nhưng thưa tướng quân, chúng tôi không thể bắn xuyên qua xe tăng của địch!"

"Nhưng các anh có thể buộc chỉ huy xe tăng của chúng phải chui vào trong xe tăng. Sau khi tầm nhìn của chúng bị hạn chế, hãy tìm cách tiếp cận xe tăng và ném bom lửa."

Chiến thuật này của Vương Trung là học được từ những người lính da đen châu Phi dùng để tấn công xe tăng của Gaddafi.

Vừa rồi, khi nhìn thấy những chiếc xe Jeep và xe ba bánh của địch rượt đuổi nhau, hắn bỗng nảy ra ý tưởng, thảo nguyên khô cằn bây giờ chẳng phải giống hệt thảo nguyên châu Phi hay sao? Xe Jeep Willis và xe bán tải Toyota cũng chẳng khác gì nhau, thậm chí còn cơ động hơn.

Vậy tại sao không thử xem sao?

Hơn nữa bản thân Vương Trung cũng đã từng cưỡi ngựa né tránh hỏa lực của xe tăng, Bucephalus làm được, tại sao không để xe Jeep Willis thử xem?

Lúc này, một trong hai vị chỉ huy hỏi: "Nếu chúng tôi từ chối thực hiện nhiệm vụ, ngài sẽ đích thân chỉ huy chúng tôi chứ?"

Vương Trung: "Phải. Vậy các anh muốn từ chối sao?"

"Không, chúng tôi tin tưởng ngài. Đảm bảo hoàn thành nhiệm vụ."

Vị chỉ huy còn lại cũng đáp: "Đảm bảo hoàn thành nhiệm vụ!"

Vương Trung: "Xuất phát!"

Hắn trả bộ đàm cho Vasili, sau đó chuyển góc nhìn.

Mười mấy giây đầu tiên sau khi kết thúc cuộc trò chuyện, Vương Trung vẫn có thể nhìn thấy đội xe Jeep, hắn nhìn thấy những chiếc xe Jeep lao đi, kéo theo bụi đất mù mịt lao về phía hai cánh của quân địch.

(Hết chương 181)

Chương 182: Từng thấy Pika war chưa?

Sau khi hạ lệnh, Vương Trung cảm thấy rất lo lắng, hắn sợ thử nghiệm này sẽ khiến cho quân đội chịu tổn thất nặng nề, uổng phí nhiều sinh mạng.

Chiến thuật của lính da đen đôi khi không phải ai cũng áp dụng được, cũng giống như chiến thuật của người Ấn Độ không phải ai cũng dùng được.

Lúc này, khuyết điểm của bản hack đã bộc lộ, hắn chỉ có thể nhìn thấy khi đang liên lạc, nhưng liên lạc quân sự thì không thể nói chuyện phiếm được, sau khi nắm được tình hình, hạ lệnh xong là kết thúc.

Nói cách khác, tầm nhìn tiền tuyến của Vương Trung không thể duy trì liên tục, không thể liên tục giữ liên lạc với các đơn vị tấn công, nếu không sẽ ảnh hưởng đến phán đoán của người chỉ huy, dẫn đến kết quả không tốt.

Vì vậy, Vương Trung chỉ có thể để Vasili liên lạc lại với tiểu đoàn xe tăng, lấy cớ yêu cầu tiểu đoàn xe tăng báo cáo tình hình một lần nữa, thông qua tầm nhìn của tiểu đoàn xe tăng để xem tình hình của đội tấn công.

Sau đó, Vương Trung nhìn thấy kỵ binh xe Jeep dũng cảm lao về phía đội hình xe tăng đang triển khai, chưa kịp khai hỏa của địch.

Xe Jeep chạy ngập tràn khắp núi đồi, khiến Vương Trung nhớ đến cảnh mình dẫn dắt kỵ binh đế quốc xông lên trong game Mount & Blade II: Bannerlord.

Điều quan trọng là phía sau hai chiếc xe Jeep dẫn đầu đều kéo theo cành cây, nên bụi bay mù mịt, trông rất hoành tráng.

Đội xe Jeep bắt đầu xả súng.

Cho dù chỉ huy xe tăng của quân Prosen có thích thò đầu ra ngoài để quan sát đến đâu, thì lúc này cũng không thể không chui vào trong xe tăng.

Nhưng mà xe tăng hạng nặng số 3 và số 4 đời mới nhất của quân Prosen đều được trang bị tháp pháo chỉ huy, buộc bọn chúng chui vào trong xe tăng liệu có tác dụng gì không, trong lòng Vương Trung cũng không chắc chắn.

Súng máy đồng trục của địch khai hỏa!

Nhưng súng máy đồng trục không có cách nào ngắm bắn, chỉ có thể dựa vào cảm giác để bắn, sau đó điều chỉnh theo đường đạn của đạn lửa.

Muốn dùng súng máy đồng trục bắn trúng xe Jeep đang chạy quả thực hơi khó.

Hơn nữa còn có bụi mù dày đặc như vậy.

Vương Trung hồi hộp quan sát một lúc, phát hiện ra cuốn hồi ký mình đọc trước khi xuyên không không hề nói dối, súng máy rất khó bắn trúng xe Jeep Willis đang chạy.

Súng máy của người lính sơn cước kia là MG42, còn súng máy được trang bị trên xe tăng của địch hiện tại là MG34, tốc độ bắn chắc chắn kém hơn.

Hơn nữa, súng máy của người lính kia là loại 42 có giá ba chân, độ chính xác cao hơn súng máy đồng trục trên xe tăng rất nhiều.

Vương Trung vừa thở phào nhẹ nhõm, thì thấy quân địch khai hỏa, kết quả đạn pháo bắn đến gần xe Jeep cũng không trúng.

Xem ra là trách nhầm Gaddafi rồi, xe tăng của ông ta bị xe bán tải bắn hạ thật sự không phải vì ông ta gà mờ, mà là lính xe tăng tinh nhuệ của quân Prosen cũng không bắn trúng xe Jeep Willis đang chạy.

Đúng lúc này, cuộc trò chuyện giữa Vasili và tiểu đoàn xe tăng kết thúc, nghĩa là tầm nhìn của Vương Trung chỉ có thể duy trì trong một khoảng thời gian ngắn nữa thôi.

Lúc này, Vương Trung đột nhiên nhận ra quân Prosen đã thay đổi chiến thuật, hắn thấy tất cả súng máy đồng trục trên xe tăng của quân Prosen đều bắn về một hướng.

Bọn chúng không đuổi theo từng chiếc xe Jeep nữa, mà là tạo thành một vùng hỏa lực, để cho xe Jeep Willis ở trong vùng hỏa lực này tự đâm đầu vào chỗ chết.

Chỉ trong nháy mắt, ba chiếc xe Jeep đã bị bắn trúng.

Tài xế của một chiếc xe Jeep bị hất văng ra khỏi xe, vô lăng cũng bị lệch theo, chiếc xe bẻ lái một góc lớn, suýt chút nữa thì lật nhào trên thảo nguyên, tiếc là bụi cỏ đã chặn bánh xe lại, khiến chiếc xe bị lật nghiêng.

Xạ thủ súng máy nhảy khỏi xe, ngã xuống đất, kết quả bị chiếc xe đang lật đè lên.

May mà lúc đội xe Jeep xuất phát, biết nhiệm vụ này vô cùng nguy hiểm, nên đã cho những người không phải tài xế và xạ thủ xuống xe hết rồi.

Một giây trước khi chia sẻ tầm nhìn biến mất, Vương Trung lại thấy một chiếc xe Jeep bị bắn trúng, còn những chiếc xe Jeep khác đều né tránh được vùng hỏa lực của quân Prosen.

Chia sẻ tầm nhìn kết thúc.

Vương Trung tặc lưỡi.

Mẹ kiếp, Gaddafi đúng là gà mờ, nhìn cách lính xe tăng tinh nhuệ của quân Prosen xử lý kìa.

————

Phía quân Prosen, năm phút trước.

Busse thượng tá đang giám sát tình hình triển khai của các đơn vị, một tham mưu thông tin nhảy xuống khỏi xe vô tuyến, hớt hải chạy đến trước mặt Busse thượng tá, nghiêm túc chào theo nghi thức quân đội: "Báo cáo thượng tá! Nghe lén được vô tuyến của địch, chỉ huy của địch tự xưng là Rokossovsky!"

Gáy Busse thượng tá lạnh toát: "Ai cơ?"

"Rokossovsky!"

Hai vị đại đội trưởng đại đội súng phóng lựu đứng cạnh thượng tá đều trợn tròn mắt, một người trong số đó kêu lên: "Là Rokossovsky đã tiêu diệt hàng trăm nghìn quân của chúng ta sao? Chẳng lẽ chúng ta sắp bị bao vây rồi sao?"

Thượng tá mắng: "Khốn kiếp! Quân đội đế quốc vừa mới giành được chiến thắng vang dội tại pháo đài ven biển, chúng ta đang tiến như chẻ tre, một tên Rokossovsky đã dọa các cậu sợ rồi sao? Thật vô dụng!"

Busse thượng tá còn chưa nói hết câu, một người lính liên lạc nhảy xuống khỏi xe vô tuyến, chạy đến bên cạnh tham mưu thông tin, ghé vào tai anh ta nói nhỏ vài câu.

Thượng tá chất vấn: "Chuyện gì vậy?"

Tham mưu thông tin: "Mời ngài qua đây tự mình nghe."

Nói xong, anh ta giơ tay làm động tác mời, Busse thượng tá bực bội đi đến bên cạnh xe vô tuyến, nhận lấy tai nghe từ tay người lính liên lạc, vừa mới đeo lên đã nghe thấy tiếng gào thét trong bộ đàm:

"Địch! Địch tấn công! Chúng ở khắp mọi nơi!"

"Bình tĩnh! Báo cáo số hiệu, chú ý kỷ luật liên lạc!"

Không báo cáo số hiệu thì căn bản không biết ai đang nói, cũng không thể phán đoán được bên nào bị tấn công.

"231! 231 bị tấn công!"

Số hiệu vô tuyến bên trong quân đội Prosen đều là số hiệu chiến thuật, chỉ có các đơn vị lớn mới dùng tên địa danh hoặc động vật làm số hiệu.

Nếu một đơn vị nào đó muốn liên lạc với các đơn vị bên ngoài, có thể dùng số hiệu của đơn vị lớn cộng với số hiệu của chính mình.

231 ở đây là số hiệu của một đại đội xe tăng đang triển khai bên cánh trái.

Busse thượng tá còn chưa kịp ra lệnh, thì lại nghe thấy tiếng kêu thất thanh trong bộ đàm: "251 bị tấn công! Địch ở khắp mọi nơi!"

Busse: "Đây là số 1, 231, 251, bình tĩnh báo cáo, hiện tại thương vong thế nào?"

"Không có thương vong, lặp lại, không có thương vong! Địch dùng súng máy hạng nặng hoặc pháo tự động tấn công!"

"Chỉ có súng máy hạng nặng và pháo tự động thôi sao?"

"Vâng!" Giọng nói bên kia đã bình tĩnh trở lại, "Hình như là xe thùng! Tại sao bọn chúng lại dùng xe thùng để tấn công xe tăng?"

Rất nhiều binh lính Prosen lần đầu tiên nhìn thấy xe Jeep Willis, nên cho rằng đó là loại xe tương tự như xe thùng của quân đội Prosen.

Trên thực tế, xe Jeep Willis nhẹ hơn nhiều.

Busse thượng tá: "Tiêu diệt những chiếc xe đó."

"... Xin lỗi, thưa thượng tá, chúng chạy quá nhanh, không bắn trúng."

Thượng tá trầm ngâm một lúc, nói: "Nếu không bắn trúng, thì tập trung hỏa lực vào một khu vực, chỉ cần mật độ đủ dày đặc thì nhất định sẽ bắn trúng! Sau khi đánh đuổi bọn chúng, tiếp tục thực hiện kế hoạch ban đầu!"

Nói xong, thượng tá bỏ tai nghe xuống, mắng: "Chỉ là xe thùng mà đã khiến các cậu sợ hãi thành như vậy, đây là Kỵ sĩ đoàn Asgard sao?"

Lúc này, sĩ quan phụ tá nói: "Nhưng đó là Rokossovsky, nếu là hắn, thì việc hắn dễ dàng tiêu diệt đội tiên phong của chúng ta cũng dễ hiểu thôi, nói không chừng hắn còn có kế hoạch kỳ lạ nào khác."
"Cậu cũng bị hù dọa sao?" Busse thượng tá trừng mắt nhìn sĩ quan phụ tá của mình.

Sĩ quan phụ tá: "Rokossovsky là tình nhân của Sa Hoàng mới Ant, hắn nhất định sẽ nhận được sự nghiêng về binh lực và trợ giúp. Trước đó không

quân Ant đột nhiên chiêu đãi mãnh liệt như thế là chúng ta đã có thể giải thích rồi! Ngẫm lại xem buổi sáng hôm nay máy bay ném bom hạng nặng đi qua đỉnh đầu chúng ta kìa."

Busse thượng tá mím môi.

Hình như... Có chút đạo lý!

Lực lượng đặc nhiệm Busse từ lúc Yeisk xuất phát đã nhận được báo cáo của hậu phương, nói kẻ địch đã ném một lượng lớn bom, từ lượng bom bắn ra thì không thể nào là máy bay ném bom hai động cơ được, chắc là một loại máy bay ném bom hạng nặng bốn động cơ.

Có thể điều động máy bay ném bom hạng nặng bốn động cơ...

Nghĩ như vậy, Busse thượng tá cũng cảm thấy trong này có mờ ám.

Lúc này tham mưu trưởng đã tới: "Quân đội đã chuẩn bị sẵn sàng tiến hành bao vây, xuất phát đi, lực lượng thiết giáp chính diện của chúng ta tổn thất vô cùng nghiêm trọng, đối mặt với kẻ địch đã thiết lập trận địa đối mặt bắn đã tổn thất quá lớn."

"Không." Busse thượng tá nhìn về phía tham mưu trưởng, "Cậu cảm thấy kẻ địch đột nhiên dùng lực lượng thiết giáp hạng nhẹ cơ động cao đánh vào cánh chúng ta là có dụng ý gì?"

Tham mưu trưởng suy nghĩ một chút, nói: "Có thể là liều chết xung kích, Ant có một số tướng lĩnh đánh trận không được, nhưng có một cỗ dũng mãnh. Mặt khác, tôi đọc qua không ít tác phẩm văn học của Ant, trong văn hóa của họ có khuynh hướng tự hủy, cái này cũng có thể giải thích từ mùa đông năm trước họ bắt đầu tình nguyện tự bạo cũng không đầu hàng."

Busse thượng tá: "Nhưng mà chỉ huy của kẻ địch là Rokossovsky."

Tham mưu trưởng trợn tròn mắt: "Rokossovsky? Rokossovsky kia sao?"

"Rokossovsky kia, Bạch Mã tướng quân Rokossovsky, Bức tường thép Rokossovsky của đế quốc, Ngôi sao chiến thắng Rokossovsky."

Tham mưu trưởng chần chờ: "Cái này..."

"Rokossovsky cũng có khuynh hướng tự hủy sao?" Busse thượng tá hỏi.

Tham mưu trưởng: "Nếu hành vi của hắn là thật, tôi cho rằng hắn cũng có, Ông thử ngẫm lại xem, hắn cưỡi ngựa dẫn đường KV tấn công chúng ta, đây rõ ràng chính là khuynh hướng tự hủy hoại. Rokossovsky không thể nghi ngờ là anh hùng kiểu Ant, loại anh hùng này vạn nhất không tự hủy, sẽ thành tựu đại sự."

Hắn dừng một chút, nói: "Nếu Rokossovsky ra lệnh cho những lực lượng thiết giáp hạng nhẹ này tấn công chúng ta, vậy hành vi này không chỉ đơn thuần là tự hủy, hắn chắc chắn có mục đích."

Tham mưu trưởng nói xong, sĩ quan phụ tá Busse nói: "Khói bụi. Người Ant có thể thiếu đạn khói, cho nên dùng lực lượng thiết giáp hạng nhẹ chế tạo khói bụi, để che giấu hành động tiếp theo của quân địch."

Busse thượng tá tiếp lời sĩ quan phụ tá: "Chúng ta cho rằng 100 chiếc xe tăng chỉ là tin tức giả, kẻ địch vô cùng nhỏ yếu, cho nên mới xuất kích. Nhưng thật ra, báo cáo của lực lượng tiên phong là đúng, bọn họ thật sự thấy được 100 chiếc xe tăng!

"Đây là quỷ kế của Rokossovsky, kỳ thật Ant đã tập trung số lượng lớn lực lượng xe tăng, chuẩn bị ăn luôn Lực lượng đặc nhiệm của chúng ta!"

Tham mưu trưởng bừng tỉnh đại ngộ: "Thì ra là thế!"

Busse thượng tá: "Chúng ta phải rút về Yeisk! Dựa vào Yeisk tiến hành phòng thủ, chờ đợi quân tiếp viện của chúng ta! Ông, lập tức tổ chức rút lui, chọn lựa tình nguyện viên lưu lại đánh lén lực lượng thiết giáp của Rokossovsky, ngăn chặn bọn họ!"

Tham mưu trưởng kính lễ: "Vâng!"

————

Vương Trung bên này.

Vasili: "Lực lượng Jeep báo cáo, hình như kẻ địch đã bắt đầu rút lui sau khi để lại lực lượng chặn hậu rồi."

Vương Trung lập tức nhìn qua, quả nhiên thấy quân địch dây dưa với xe Jeep đang lui bước, có khoảng mười lăm chiếc xe tăng Panzer III được giữ lại, trải rộng trên cánh đồng.

Từ trận địa chúng chiếm lĩnh xem, mục tiêu của những chiếc xe tăng này là chặn đánh.

Vương Trung quay lại, dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn Vasili: "Tại sao? Tại sao bọn chúng lại chạy?"

Vasili nhún vai.

Hiệu quả của chiến thuật Pika không bằng dự đoán của Vương Trung, vốn dĩ Vương Trung cảm thấy có thể lực lượng xe Jeep có thể đến gần một số xe tăng đã bắn đạn cháy, nhưng mà không có.

Muốn tìm được khoảng trống của đội hình xe tăng địch để lao tới khoảng cách có thể ném bom cháy, nói dễ vậy sao!

Suy nghĩ kỹ một chút, Gaddafi đại tá bị Pika đánh bại, là bởi vì trên xe bán tải của người ta ngoại trừ súng máy hạng nặng, còn có súng phóng lựu RPG, mà xe tăng của Gaddafi đại tá là xe tăng chủ lực hiện đại, bên hông bị RPG bắn trúng liền hỏng.

Lực lượng "Pica" của Vương Trung không có RPG.

Mẹ kiếp, đáng lẽ nên yêu cầu Liên Hợp Vương Quốc một ít Bazooka, tuy rằng thứ này danh tiếng không lớn bằng Panzerfaust, kỳ thật dùng rất tốt.

Tham mưu trưởng Alexander hỏi: "Bây giờ phải làm sao?"

Vương Trung suy nghĩ một chút nói: "Lực lượng pháo chống tăng tự hành của chúng ta sợ kẻ địch xông lên hỗn chiến, nhưng kẻ địch đã chiếm lĩnh trận địa muốn đánh chặn, vậy chúng ta cứ đẩy lên đối phó với chúng. Ra lệnh cho tiểu đoàn pháo chống tăng, bắt đầu tấn công.

"Tuy không biết kẻ địch rốt cuộc thông qua quy trình quyết sách gì, đưa ra quyết định rút lui, nhưng không cản trở chúng ta ăn luôn lực lượng chặn hậu của bọn chúng."

Vương Trung nói xong lộ ra nụ cười lão luyện: "Coi như món khai vị, cũng không tệ lắm."

(Hết chương)

Chương 183: Cuộc đối đầu trong số phận vĩ đại

Sau khi Vương Trung ra lệnh, tiểu đoàn trưởng tiểu đoàn pháo chống tăng liền đem toàn bộ số xe SU-85 vốn được giấu ở phía sau sườn dốc xuống, tham gia tấn công.

Xe SU-85 dàn ra một trận tuyến dài gần hai km, khai hỏa ở khoảng cách 1.500 mét.

Kẻ địch lưu lại chặn hậu bị bắn hạ từng chiếc xe tăng một.

Mặc dù đạn xuyên giáp của pháo 100mm khi tấn công xe tăng hạng nặng kiểu mới của địch có hiệu quả sát thương hạn chế, nhưng khi tấn công xe tăng Panzer III, hiệu quả tốt đến mức đáng sợ, bắn trúng là bốc cháy, hơn nữa có rất ít tổ lái xe tăng còn sống sót chui ra khỏi xe tăng.

Trên thảo nguyên khắp nơi đều là tiếng pháo, ngẫu nhiên sẽ có tiếng xe tăng Prosen phát nổ.

————

Busse thượng tá đang ở trong xe chỉ huy bọc thép của mình, sĩ quan phụ tá của hắn đeo tai nghe, đang nghe lén thông tin liên lạc vô tuyến trên chiến trường, đột nhiên hắn nói: "Lực lượng chặn hậu đang gọi."

Busse thượng tá hơi nhíu mày, cầm lấy một chiếc tai nghe khác đeo lên —— vừa đeo lên liền nghe thấy có người trong vô tuyến điện gào to: "Kẻ địch không phải tổ pháo chống tăng ẩn núp trong bụi cỏ, mà là pháo tự hành! Pháo tự hành của địch bắt đầu tiến công!"

"Pháo tự hành của địch đang hành hạ chúng ta! Trời ạ, xe tăng Panzer III bị phá hủy như đồ chơi vậy!"

"Chúa ơi, chúng ta căn bản không đánh xuyên được giáp trước của pháo tự hành!"

"Mẹ ơi!"

Busse thượng tá tháo tai nghe xuống, vẻ mặt phức tạp.

Sĩ quan phụ tá duy trì trạng thái đeo tai nghe, cầm lấy tập sách nhận dạng mới nhất, lật đến phần pháo tự hành nói: "Pháo tự hành của kẻ địch, chủ yếu là pháo tự hành SU-76 cùng một ít xe chở pháo 57mm mà chúng ta từng gặp, những vũ khí này đều có thể đánh xuyên xe tăng Panzer III, nhưng pháo 50mm của Panzer III có thể phá hủy những pháo tự hành này, chúng ta không có xe tăng Panzer III phiên bản cũ được trang bị pháo 37mm."

Busse thượng tá vẻ mặt nghiêm túc: "Có thể là vũ khí kiểu mới, như vậy có thể giải thích xe tăng hạng nặng kiểu mới của chúng ta tổn thất như thế nào."

Busse thượng tá tựa vào ghế, nửa người trên lắc lư theo xe, vẻ mặt nghiêm túc tự hỏi.

Sĩ quan phụ tá: "Kẻ địch cùng lúc với chúng ta nghiên cứu ra vũ khí kiểu mới, hơn nữa còn khắc chế vũ khí kiểu mới của chúng ta. Thượng tá, cái này..."

Busse thượng tá ho khan một tiếng, vẻ mặt nghiêm túc nhắc nhở: "Cẩn ngôn thận trọng."

Sĩ quan phụ tá im lặng.

Vị thượng tá nhìn hắn một cái, tiếp tục nói: "Quay về Yeisk, lập tức báo cáo với cấp trên tin tức về loại pháo chống tăng tự hành mới của địch. Tối nay cậu tự mình dẫn đội tiếp nhận tàn binh, thu thập lời khai trực tiếp từ họ."

"Vâng." Sĩ quan phụ tá gật đầu.

————

Lúc Vương Trung cưỡi Bucephalus chạy tới chiến trường, trên thảo nguyên chỉ còn lại những chiếc xe tăng Prosen đang bốc cháy.

Trên chiếc xe Jeep đi theo phía sau, Vasili hô: "Tướng quân! Cẩn thận kẻ địch nấp trong cỏ!"

Vương Trung phất phất tay.

Kẻ địch giấu trong cỏ? Đùa à, tưởng highlight của tôi là giả sao?

Vương Trung quét mắt nhìn chiến trường, thầm nghĩ mục tiêu bắt sống sĩ quan phỏng chừng lại không thể hoàn thành, cho dù có bắt được thật thì cũng bị bỏng nặng, với trình độ y tế hiện tại, sống được mấy ngày cũng khó nói, càng không có khả năng mở miệng nói chuyện.

Lúc này, một cơn gió thổi tới, mang theo hơi nóng của dầu máy, mùi khét của mỡ cháy, và một chút mùi thịt cháy.

Chắc là kíp lái xe tăng bị thiêu cháy rồi.

Đây chính là mùi vị của chiến trường sau một trận đại chiến.

Lúc này, một chiếc xe Jeep chạy tới, dừng lại trước mặt Vương Trung, một vị đại úy trên xe giơ tay chào: "Tướng quân! Đại đội cơ giới số 1, tiểu đoàn trinh sát cơ giới số 51, đã hoàn thành nhiệm vụ bao vây kẻ địch, trở về!"

Vương Trung giơ tay chào lại: "Vất vả cho các anh em rồi. Còn bao nhiêu người sống sót?"

"Vẫn còn khá nhiều, dù sao lúc chúng tôi bao vây cũng chỉ có tài xế và xạ thủ súng máy trên xe. Tổng cộng 15 chiếc xe Jeep, 7 chiếc trở về."

Vương Trung lại giơ tay chào vị đại úy một lần nữa: "Tôi xin nghiêng mình kính phục lòng dũng cảm của các anh em. Không gì có thể bù đắp cho sinh mạng quý báu của các chiến sĩ, nhưng tôi xin cam đoan, mỗi một chiến sĩ hy sinh đều sẽ được nhận huân chương, gia đình của họ sẽ được chăm sóc chu đáo."

Ngừng một lát, Vương Trung nói: "Những chiến sĩ còn sống cũng sẽ được nhận huân chương, tôi đảm bảo."

Vị đại úy cười nói: "Huân chương gì đó, không bằng Vodka, cái đó mới là thực tế."

"Đương nhiên, Vodka sẽ có, thuốc lá cũng sẽ có."

"Vậy thì tốt quá rồi."

Lúc này, một chiếc xe Jeep khác từ xa chạy tới, vị đại úy chỉ vào chiếc xe Jeep đó và nói: "Đó là đại đội 2, bọn họ cũng đã trở về."

Vừa nói chuyện, chiếc xe Jeep đã chạy tới trước mặt Vương Trung và Bucephalus.

Đại đội trưởng đại đội 2 đứng lên, vừa chào Vương Trung vừa tấm tắc khen: "Chiếc xe này tuyệt thật, tiết kiệm nhiên liệu, chạy còn nhanh hơn cả ngựa chiến tốt nhất!"

Bucephalus quay đầu nhìn vị đại úy, khịt mũi một cái, rồi lại nhìn chỗ khác.

Rõ ràng Bucephalus không thèm tranh luận với vị đại úy này.

Vương Trung: "Các anh em có bao nhiêu người trở về?"

"Chúng tôi đã cố gắng tiếp cận xe tăng địch để ném bom xăng, kết quả chịu thương vong nặng nề, chỉ có 8 xe trở về, trong đó 3 xạ thủ súng máy đã hy sinh."

Vương Trung lặp lại những lời vừa nói với đại đội 1 cho đại đội 2 nghe.

Vừa dứt lời, đại đội trưởng đại đội 2 liền nói: "Chúng tôi không có vũ khí chống tăng tầm xa, nếu trên xe Jeep có trang bị pháo cao xạ 25mm, chúng tôi có thể cho xe tăng của địch nếm mùi."

Vương Trung: "Tôi sẽ xem xét việc ký kết một thỏa thuận viện trợ mới với Liên Hợp Vương Quốc, cố gắng xin cho các anh em một ít súng phóng lựu hoặc súng không giật."

Đại đội trưởng đại đội 1 cười nói: "Vậy thì tốt quá. Tuy nói vậy có hơi tự hạ thấp bản thân, nhưng đồ của Liên Hợp Vương Quốc đúng là rất tốt."

Vương Trung: "Đúng vậy, đồ tốt thì phải tận dụng."

Lúc này, một chiếc SU-85 chạy tới, tiểu đoàn trưởng tiểu đoàn pháo chống tăng chui ra khỏi tháp pháo, giơ tay chào Vương Trung: "Báo cáo thống kê thiệt hại của toàn tiểu đoàn đã hoàn tất, trong trận chiến tiêu diệt xe tăng kiểu mới của địch lúc trưa, có 3 chiếc SU-85 bị đứt xích, chúng tôi đã xác nhận tình hình qua vô tuyến điện, 2 chiếc đã tự sửa chữa xong, đang trên đường tập hợp. 1 chiếc đang chờ xe kéo."

"Trong trận đánh chặn vừa rồi, 5 chiếc SU-85 bị hỏng xích, 1 chiếc bị hỏng kính ngắm, ngoài ra những chiếc SU-85 ở lại Yekaterinburg vẫn đang được sửa chữa, hiện tại có 23 chiếc SU-85 hoạt động bình thường."

Vương Trung: "Lính xe tăng của Prosen trong tình huống đó mà còn nghĩ đến việc bắn vào xích xe sao?"

"Đúng vậy, rất khó tin." Tiểu đoàn trưởng tiểu đoàn pháo chống tăng gật đầu. "Tuy là kẻ địch, nhưng vẫn đáng khâm phục."

Vương Trung: "Đừng khâm phục kẻ địch, những tên địch tinh nhuệ này sẽ gây ra tổn thất nặng nề cho chúng ta."

"Xin lỗi." Tiểu đoàn trưởng cúi đầu.

Vương Trung xua tay: "Hôm nay là ngày vui chiến thắng, đừng ủ rũ như vậy. Chúng ta hãy ăn mừng chiến thắng, Vasili, hát một bài nào!"

Vasili quay đầu lại: "Philippov —— à, cậu ấy ở tiểu đoàn bộ binh, không lên được. Vậy để tôi hát."

Nói xong, Vasili cầm một chiếc mũ sắt, vừa gõ vừa hát.

Vương Trung: "Đừng, đã chiến thắng rồi, hát bài gì mà 'Tôi còn quả lựu đạn cuối cùng' chứ, hát một bài ca ngợi chiến thắng đi!"

Vasili gãi đầu: "Bài hát ca ngợi chiến thắng nhất thời tôi không nghĩ ra..."

"Vậy thì hát một bài vui vẻ nào đó đi."

Vasili suy nghĩ một chút, rồi bắt đầu hát bài "Cô gái da đen", giai điệu vui tươi quả thực rất vui vẻ.

Vương Trung cũng vỗ tay theo, ngay cả Bucephalus cũng dậm chân theo.

————

Rạng sáng ngày 13 tháng 7, Kehlsteinhaus, đại bản doanh của Đế quốc Prosen.

Hoàng đế Reinhardt đặt văn kiện xuống, dùng sức xoa huyệt thái dương.

Lúc này, cửa phòng làm việc mở ra, Gilles cùng hai thư ký cơ yếu bước vào.

Hoàng đế nhíu mày: "Chuyện gì vậy? Giờ này mà thư ký cơ yếu đến gặp ta thì chắc chắn không phải chuyện tốt, tiền tuyến lại thất bại ở đâu à?"

Gilles: "Đúng là có tin xấu, giai đoạn 1 của Chiến dịch Xanh, cuộc tấn công vào Tập đoàn quân Sukhaya Verevka của địch đã gặp nhiều khó khăn."

"Khó khăn? Chẳng phải chúng ta đã tăng cường cho mũi nhọn đột kích loại xe tăng hạng nặng mới sao? Không phải nói nó có thể dễ dàng tiêu diệt mọi loại xe tăng của địch sao?"

Gilles: "Nhưng hôm nay địch đã đưa vào sử dụng một loại vũ khí mới, là một loại pháo tự hành, chúng ta đã mất 4 chiếc xe tăng kiểu mới, Lực lượng đặc nhiệm Busse đang trên đường đến ứng cứu thì bị hơn 30 khẩu pháo tự hành phục kích, tổn thất nặng nề."

Hoàng đế ngồi trên ghế, vẻ mặt nghi hoặc nhìn Gilles: "Pháo tự hành? Xe tăng hạng nặng kiểu mới của chúng ta bị pháo tự hành của địch tiêu diệt?"

"Báo cáo của Busse thượng tá từ tiền tuyến là như vậy, ông ta là chỉ huy lực lượng tiên phong của Sư đoàn Seeckt. Hơn nữa..."

Gilles lộ vẻ do dự.

Hoàng đế: "Hơn nữa cái gì?"

Gilles: "Chỉ huy của địch là Rokossovsky."

"Cái gì?" Hoàng đế đứng phắt dậy, kết quả đập chân vào bàn, đau đến mức phải cúi người xuống.

Gilles: "Vì vậy, tôi đã do dự không biết có nên nói cho ngài biết ngay bây giờ hay không, tôi sợ tối nay ngài lại mất ngủ."

"Không nói cho ta biết là ta có thể ngủ ngon được sao? Xe tăng kiểu mới của chúng ta bị địch phá hủy, lại còn bị pháo tự hành của địch áp đảo!" Hoàng đế đi vòng ra khỏi bàn làm việc, đến trước mặt Gilles, giật lấy bức điện báo trong tay ông ta, bắt đầu đọc.

Gilles lặng lẽ ra hiệu cho hai thư ký cơ yếu, hai người liền lặng lẽ rời khỏi phòng làm việc, đóng cửa lại.

Hoàng đế đọc xong bức điện báo, tức giận mắng: "Rokossovsky chết tiệt! Nhất định là do hắn ta tạo ra loại vũ khí này!

"Rabverd nói hắn ta được điều đi làm hiệu trưởng trường học, vì hắn ta đã thất thế trong cuộc đấu tranh chính trị, kết quả là hắn ta lại tạo ra được vũ

khí mới! Gọi Redvez công tước đến đây ngay lập tức, ta muốn chất vấn ông ta!"

Gilles: "Chưa chắc là do Rokossovsky tạo ra..."

"Chắc chắn là hắn ta!" Hoàng đế cắt ngang lời Gilles. "Ta có thể cảm nhận được, chắc chắn là do hắn ta tạo ra! Ta có thể cảm nhận được, giữa ta và hắn ta có một cuộc đối đầu định mệnh! Chắc chắn là như vậy!"

Gilles có chút bất lực, nhưng thấy hoàng đế đang trong trạng thái vô cùng kích động, nên đành phải nói: "Hay là để ngày mai đi, giờ cũng muộn rồi, ngài không nên thức khuya nữa."

"Không! Ta muốn chất vấn ông ta ngay bây giờ! Ngay bây giờ! Tại sao ta phải thức khuya, chẳng phải là do đám người dưới quyền bất tài vô dụng sao!"

Gilles lập tức đi đến bàn làm việc, nhấc điện thoại lên: "Nối máy đến phủ công tước Redvez."

————

Redvez công tước bước vào phòng làm việc, đầu tiên là cẩn thận quan sát sắc mặt của hoàng đế, sau đó nhìn Gilles, dùng khẩu hình hỏi: "Chuyện gì vậy?"

Gilles cũng dùng khẩu hình đáp: "Có gì nói đấy."

Hoàng đế chất vấn: "Cục tình báo quân đội của các ngươi nói Rokossovsky đã thất thế trong cuộc đấu tranh chính trị, bị điều đi làm hiệu trưởng trường học, không phải sao? Kết quả là hắn ta lại tạo ra được vũ khí mới, còn khiến quân đội của chúng ta chịu tổn thất nặng nề!"

Redvez công tước vội vàng nói: "Vũ khí mới? Cục tình báo quân đội có rất nhiều báo cáo, cũng có báo cáo nói rằng Rokossovsky đã được giao nhiệm vụ phát triển vũ khí mới."

Hoàng đế trừng mắt: "Vậy tại sao không báo cáo cho ta biết?"

"Bởi vì thông tin Rokossovsky được bổ nhiệm làm hiệu trưởng trường học đã được xác nhận từ nhiều nguồn tin cậy khác nhau, vì vậy chúng tôi cho rằng hai thông tin này mâu thuẫn nhau, nên đã loại bỏ báo cáo không có nguồn tin nào khác xác nhận."

Hoàng đế đập bàn: "Bây giờ Rokossovsky đã xuất hiện với loại vũ khí mới! Lũ vô dụng các ngươi, không ngờ rằng hắn ta có thể kiêm nhiệm cả hai việc sao?! Cục tình báo quân đội để cho các ngươi quản lý đúng là lãng phí, để Cục tình báo quân đội báo cáo trực tiếp cho ta!"

Redvez công tước lộ vẻ khó xử: "Việc đó... cũng được, nhưng lượng thông tin mà Cục tình báo quân đội cung cấp rất lớn, hơn nữa phần lớn là không chính xác..."

Hoàng đế: "Vậy thì ta sẽ giao cho những người ta tin tưởng phân tích thông tin của Cục tình báo quân đội! Cơ quan này sẽ trực thuộc ta!"

Nói xong, hoàng đế đập mạnh xuống bàn một cái, khiến chiếc cốc trên bàn nảy lên rồi đổ xuống, nước trà trong cốc đổ ra bàn, trông như máu đang loang ra.

(Hết chương)

Chương 184: Phóng viên Mỹ đến Yalgava (Bạch Ngân canh 9/10)

Rạng sáng ngày 13 tháng 7, phóng viên Mike cảm nhận được đoàn tàu phanh lại, bèn bò dậy từ đống rơm.

Anh ta thấy những người lính trong toa xe chở hàng vẫn đang ngủ, vị tu sĩ quân đội đang mượn ánh đèn pin để viết thư.

Mike: "Tu sĩ cũng viết thư về nhà sao?"

"Tất nhiên, tu sĩ của cả phái Sùng Thánh và phái Thế tục đều viết." Vị tu sĩ quân đội mỉm cười.

Mike ngẩng đầu nhìn lỗ thông gió của toa xe, nói: "Ngoài trời đã sáng rồi, sao không mở cửa sổ ra? Trong này ngột ngạt quá, toàn mùi mồ hôi của đàn ông."

Vị tu sĩ nhìn lỗ thông gió, gật đầu: "Anh nói đúng, Mike tiên sinh, tôi mải viết thư quá, không để ý."

Mike: "Ông đang viết chuyện gì quan trọng sao?"

"Sắp xếp hậu sự." Vị tu sĩ bình tĩnh nói. "Ở tiền tuyến, những người hy sinh nhiều nhất chính là tu sĩ quân đội, thậm chí còn cao hơn cả tỷ lệ hy sinh của xạ thủ súng máy đuôi của Il-2, vì vậy tôi phải sắp xếp hậu sự của mình."

Vừa dứt lời, ánh đèn flash lóe lên, chiếu sáng cả toa xe.

"Robert!" Mike lên tiếng. "Chụp ảnh lúc này không hay đâu!"

Tay phóng viên ảnh nói với vị tu sĩ: "Cho tôi xin địa chỉ, tôi sẽ gửi bức ảnh này cho gia đình ông."
"Cảm ơn." Giáo sĩ có vẻ rất cao hứng.

Thấy chính chủ cũng không ngại, Mike cũng thôi, hắn đứng lên, đi đến bên cửa lớn, ý đồ kéo cửa ra.

Tùy quân giáo sĩ đi theo vội vàng chạy tới hỗ trợ, dưới sự cùng nhau ra sức của hai người, cửa lớn trượt ra, lộ ra đồng ruộng trong nắng sớm.

Có lẽ bởi vì cách Yalgava đã rất gần, trên cánh đồng có thể nhìn thấy rất nhiều nhà cửa cùng cột điện, cũng không phải cảnh tượng bình thường trên thảo nguyên.

Tùy quân giáo sĩ nói: "Nơi này lại đi về phía đông, thảo nguyên mênh mông vô bờ, ngay cả ruộng lúa mạch cũng không có, người chăn cừu mang theo chó chăn cừu sẽ đi theo bầy cừu du đãng trên thảo nguyên."

Mike phóng viên: "Ông là nói họ bây giờ còn đang du mục?"

"Như vậy không dễ dàng ăn hết đồng cỏ một chỗ. Giáo hội tổ chức đội y tế di động, đội bảo trì, cung cấp dịch vụ cho những người chăn cừu này, mặt khác mùa cắt lông cừu hàng năm họ cũng sẽ đuổi đàn cừu đi tới điểm cắt lông cừu cố định."

Giáo sĩ dừng một chút, tiếp tục nói: "Thảo nguyên sẽ khiến người Prosen đẹp mắt, nó cũng không thua kém tướng quân Bùn!"

Mike phóng viên: "Nhưng Bộ Thống soái vẫn quyết định ở phía tây thảo nguyên ngăn trở Prosen, thậm chí còn phái cả Rokossovsky đi."

"Bởi vì không thể để cho người Prosen tiến vào thảo nguyên quá sớm." Giáo sĩ đáp: "Mặt khác các tướng quân Bộ Thống soái có thể còn có ý khác. Dù sao có thể kéo dài một chút thời gian, chúng ta chuẩn bị càng hoàn mỹ, mỗi khi kéo dài thêm một tháng, sẽ có càng nhiều chiến sĩ bổ sung vào bộ đội."

Hắn dừng lại, nhìn phóng viên Mike, bổ sung một câu: "Kéo dài thêm một tháng, sẽ có càng nhiều vật tư từ Hợp Chủng Quốc chở tới, về điểm này, thật ra tôi vô cùng cảm tạ bằng hữu của Hợp Chủng Quốc."

Phóng viên Mike gãi đầu, hắn có chút xấu hổ.

Lúc này bên ngoài xuất hiện càng nhiều kiến trúc, hiển nhiên đoàn tàu đã tiến vào ngoại ô chân chính của Yalgava.

Nhà xưởng và ống khói bắt đầu xuất hiện, thậm chí Mike còn nhìn thấy một khẩu pháo phòng không được ngụy trang.

Đoàn tàu trượt vào khu vực nhà ga, tiến vào bãi điều độ, có thể nhìn thấy đường nhánh đi thông đến xưởng sửa chữa đầu máy.

Nhân viên gác ghi cầm đèn xanh đứng ở ven đường, vẫy tay chào hỏi đoàn tàu.

Cuối cùng, sân ga cũng xuất hiện, sĩ quan văn chức đến đón, cầm bảng kẹp, nhìn danh sách vật chuyển của đoàn tàu đang kẹp ở phía trên. Phía sau ông ta, công nhân hỗ trợ dỡ hàng xếp thành hàng.

Đột nhiên, ánh mắt Mike bị sân ga đối diện hấp dẫn.

"Này, Robert, mau đến xem!" Hắn vỗ vai người cộng tác đang quay phim sân ga, "Nhìn bên này! Đừng quay công nhân trên sân ga nữa! Nhìn xem cái kia kìa!"

Robert xoay người, ánh mắt đầu tiên đã nhìn thấy "Cái kia", trực tiếp trợn to mắt: "Ồ!"

"Ô cái khỉ gì, mau quay đi!"

Đó là một chiếc xe tăng vuông vức, thoạt nhìn có thể vượt qua sáu mươi tấn, trên tháp pháo và thân xe đều có dấu hiệu chữ thập sắt của Prosen.

Xe tăng dừng trên toa tàu vận chuyển xe bọc thép, bánh xích đã bị tháo xuống, bánh chịu tải cũng hỏng mất hai cái, bánh xe chịu lực còn lại thậm chí vượt ra khỏi phạm vi toa tàu, lơ lửng ở bên ngoài - xe tăng này lại rộng như vậy!

Công nhân vận chuyển đang cùng với chiến sĩ Ant mang bánh xích xe tăng và bánh chịu tải lên một toa tàu khác.

Mike: "Đây tuyệt đối là xe tăng kiểu mới của địch! Xe tăng kiểu mới của Prosen! Rokossovsky bắt được nó!"

Cộng sự Robert đã không quan tâm trả lời, một mực chụp ảnh.

Phóng viên Mike không đợi đoàn tàu của mình dừng lại, đã nhảy xuống sân ga, tiến về phía đoàn tàu chở xe tăng.

Phóng viên ảnh chậm hơn hắn một bước, nhưng cũng ra sức đuổi theo.

Năm phút sau, cuối cùng Mike cũng tới được chiếc xe tăng Prosen, phát hiện nhìn nó ở khoảng cách gần càng có cảm giác uy nghiêm hơn.

"Chúa ơi!" Hắn giữ chặt một sĩ quan: "Đây là do Rokossovsky tướng quân bắt được sao? Chắc chắn là vậy chứ?"

Sĩ quan cười nói: "Đương nhiên, Rokossovsky tướng quân lúc đến đã nghe nói Prosen đưa vào sử dụng loại xe tăng mới đánh cho quân ta tơi bời, nên quyết tâm bắt cho bằng được nó. Và hiện tại nó đang ở đây."

Một viên sĩ quan khác thì tỏ vẻ: "Tôi nghe nói còn có ba chiếc, nhưng ba chiếc kia đều bị đánh hỏng, bộ đội công binh đang cố gắng thu hồi tàn tích."

Viên sĩ quan ban đầu lại tiếp lời: "May mà Tập đoàn quân chúng tôi có nhiều đơn vị thu hồi và sửa chữa, các Tập đoàn quân khác phỏng chừng đánh hỏng cũng phải bỏ lại ở đó."

Mike nhạy bén bắt được từ mấu chốt, vội hỏi: "Ngài là sĩ quan của Tập đoàn quân Cơ động số 1?"

"Đúng vậy, tôi là Đại đội trưởng Đại đội Hậu cần trực thuộc Bộ Tư lệnh Tập đoàn quân Cơ động số 1." Sĩ quan hất hàm về phía đồng đội, "Anh ta là Đại đội trưởng Đại đội Xe cơ giới của Tập đoàn quân, chúng tôi vốn đều làm việc ở nhà máy địa phương, tướng quân nói cần nhân viên kỹ thuật chuyên nghiệp, thế là nhập ngũ!"

Mike: "Đây là chiến lợi phẩm của Tập đoàn quân Cơ động số 1 sao?"

"Là chiến lợi phẩm của đội tiên phong, tướng quân chỉ dẫn theo một tiểu đoàn pháo tự hành chống tăng, cộng thêm một loạt xe jeep, đã tóm gọn được thứ này rồi!" Đại đội trưởng Hậu cần nói.

Đại đội trưởng Xe cơ giới tiếp lời: "Tôi nghe nói, lúc đánh đến chiếc cuối cùng này, lính lái xe tăng của Prosen còn muốn cố thủ, tướng quân giơ cờ đỏ cưỡi bạch mã đích thân đến khuyên hàng, bọn họ vừa nghe nói là tướng quân Rokossovsky đến, liền sợ tè ra quần đầu hàng!"

Mike: "Đây là đầu hàng sao? Không phải dùng lựu đạn cho nổ chết người bên trong để bắt sao?"

"Không phải, ông không tin vào xem, trong xe tăng ngay cả máu cũng không có, sạch bong, như mới vậy!"

Mike: "Vậy tôi đến đâu có thể phỏng vấn được lính lái xe tăng Prosen đã đầu hàng?"

Đại đội trưởng Xe cơ giới và Đại đội trưởng Hậu cần liếc nhau, vẻ mặt khó xử: "Những lính lái xe tăng Prosen này hiện đang ở dưới sự giám sát nghiêm ngặt của thẩm phán quân sự, ông muốn gặp họ phải được giám mục Tập đoàn quân đồng ý."

Mike vội hỏi: "Giám mục ở đâu?"

Đại đội trưởng Hậu cần giơ một ngón tay chỉ.

Phóng viên Mike vừa quay đầu lại đã nhìn thấy cái đầu trọc lóc của Popov, giám mục Tập đoàn quân.

Rokossovsky có hai tên đầu trọc, một Pavlov một Popov. Vừa hay hai tên đầu trọc Mike đều quen biết.

"Cảm ơn rất nhiều." Mike tạm biệt hai vị Đại đội trưởng, quay đầu tìm cộng sự, lại phát hiện cộng sự đã leo lên toa tàu, đang mải miết chụp cho quái vật khổng lồ kia.

Thế là hắn lắc đầu, một mình chạy về phía Popov.

Mike vừa chạy đến trước mặt Popov, vị giám mục Tập đoàn quân theo quân đã nhận ra hắn, nói: "Đây không phải là phóng viên của Hợp Chủng Quốc sao! Lúc Pavlov gọi điện thoại cho tôi, có nói sẽ sắp xếp cho anh lên chuyến tàu đến đây. Trên đường đi thuận lợi chứ?"

Mike gật đầu lia lịa, sau đó nói: "Tôi muốn phỏng vấn lính lái xe tăng Prosen đã đầu hàng, chính là người lái chiếc xe tăng này!"

Popov chỉ vào toa xe phía sau: "Được thôi, họ đang ở trên chuyến tàu này đấy, để vận chuyển họ, tôi còn phải yêu cầu ngành đường sắt địa phương điều động riêng một toa xe khách đấy."

Mike quay đầu nhìn lại, quả nhiên thấy một toa xe khách bình thường, trong tình huống hiện tại, cho dù thương binh cũng phải ngồi xe thùng kín,

tiêu chuẩn cho tù binh ngồi toa xe khách quả thật rất cao.

Mike: "Vậy tôi đi lên?"

"Đi đi, thẩm phán quân sự canh gác nhận ra anh, anh ở chỗ chúng tôi cũng coi như người nổi tiếng rồi. À đúng rồi, anh biết tiếng Prosen chứ?"

Mike cười: "Có phải ông quên rồi không, tiếng Prosen và tiếng Anh đều thuộc cùng một ngữ hệ? Tôi học qua tiếng Prosen, đối thoại đơn giản không thành vấn đề."

"Vậy à, vậy chúc may mắn." Popov gật đầu.

Mike lúc này mới xoay người chạy về phía đoàn tàu.

Vị thẩm phán quân sự canh giữ ở cửa gật đầu với hắn, rồi cho qua - nhưng phóng viên Mike chẳng có ấn tượng gì về vị thẩm phán quân sự này.

Lên đến toa xe, Mike phát hiện đây là một xe tù binh Prosen, còn có vài người quấn băng vải, truyền dịch.

Mike dùng tiếng Prosen hỏi: "Xin hỏi ai là trưởng xe của chiếc xe tăng mang số hiệu chiến thuật 217 kia?"

Một viên trung úy Prosen gầy gò giơ tay: "Là tôi."

Mike nhìn về phía hắn: "Tất cả những người này đều là tổ viên của anh?"

Trung úy Prosen: "Không phải tất cả, những người mặc quân phục màu sáng kia là bộ binh. Tôi chỉ có thể chỉ huy những người mặc quân phục thiết giáp màu sẫm này thôi."

Mike: "Anh là Trung úy phải không? Quân hàm của lính thiết giáp hình như không giống với quân đội thông thường của Prosen, tôi không rõ lắm..."

"Phải, tôi là Trung úy."

Mike: "Có thể kể cho tôi nghe về quá trình đầu hàng của các anh không? Những người Ant trên sân ga kể ly kỳ lắm..."

Mike để ý thấy, vị trung úy kia liếc nhìn viên hạ sĩ quan bên cạnh.

"Có liên quan đến vị hạ sĩ quan này?"

Hạ sĩ quan nhìn Mike: "Là tôi đầu hàng đầu tiên. Lúc đó chúng tôi bị bảy tám nòng pháo của loại pháo tự hành mới kia chĩa vào, chúng tôi căn bản không bắn thủng được giáp trước của chúng, trong khi chúng lại có thể dễ dàng tiễn chúng tôi lên đường! Tôi chỉ chọn một cách để chúng tôi có thể thuận lợi trở về nhà!"

Mike kinh ngạc: "Không phải Rokossovsky tự mình đến khuyên hàng các anh sao?"

Trung úy Prosen: "Đúng vậy. Ông ta cưỡi bạch mã, giơ cao lá cờ đỏ, đi thẳng về phía họng súng máy và nòng pháo của chúng tôi."

Mike trừng to mắt: "Đi thẳng về phía các anh?"

"Phải."

"Các anh không nổ súng sao?"

"Kính ngắm của chúng tôi không theo kịp ông ta."

"Không theo kịp ông ta?" Phóng viên Mike kinh ngạc lặp lại lời viên lính Prosen, "Nghĩa là sao? Ý anh là ông ta giống như một tia chớp lao đến bên cạnh các anh?"

Lúc này, một gã bộ binh mặc quân phục màu sáng lên tiếng: "Ông ta vừa đi vòng tròn vừa áp sát xe tăng, tôi tận mắt chứng kiến. Tôi còn tưởng ông ta muốn dùng lá cờ đỏ trong tay chém nát xe tăng! Giống như trong truyền thuyết ấy."

"Truyền thuyết?"

"Những lão binh từng giao chiến với quân đội của ông ta đều nói như vậy, nói ông ta có thể dùng đao chém nát xe tăng!" Tên bộ binh nói.

Lúc này viên trung úy kia nói: "Ông ta không có chém xe tăng của chúng tôi, ông ta điều động loại pháo tự hành mới, đánh bại chúng tôi."

Vừa dứt lời, trong số lính bộ binh lại có người nói: "Còn có một loại súng tiểu liên mới, tầm bắn rất xa, mà lại không hề có tiếng động! Âm thầm lặng lẽ đã có thể giết chết mấy chục, thậm chí là cả trăm người bên phía chúng tôi!"

Mike nhướng mày, vẻ mặt như vớ được vàng.

(Hết chương)

Chương 185: "Đối đầu như trong tiểu thuyết hiệp sĩ"

Mike phóng viên: "Loại vũ khí mới đó, anh có thể nói rõ hơn được không?"

Tên lính bộ binh Prosen vẻ mặt nghi hoặc: "Chẳng phải các người là đồng minh với nhau sao? Đồng minh với nhau mà còn giữ bí mật với nhau à?"

Căn cứ theo hiệp định được ký kết vào năm ngoái, Ant, Hợp Chủng Quốc và Liên hiệp Vương quốc sẽ trao đổi thông tin tình báo về vũ khí cho nhau, nhưng việc trao đổi này đòi hỏi một bên phải biết về sự tồn tại của loại vũ khí đó, sau đó mới đưa ra yêu cầu.

Ngoài ra, đối với các trang bị của quân đội Prosen thu được, các nước đồng minh cần phải chia sẻ thông tin tình báo kỹ thuật, để các nước đồng minh có sự chuẩn bị sớm, nếu đồng minh yêu cầu cử đội ngũ kỹ thuật đến để tiến hành đo đạc thực địa, các nước cũng không được phép từ chối.

Phóng viên Mike không giải thích những điều này với người Prosen, chỉ nói qua loa một câu: "Tôi nghĩ các nhà ngoại giao hoặc tùy viên quân sự của chúng tôi chắc là biết rồi, nhưng tôi chỉ là phóng viên thôi. Anh vui lòng miêu tả qua cho tôi về loại vũ khí đó được không?"

Tên lính bộ binh hồi tưởng lại rồi nói: "Trông nó... có vẻ hơi giống phiên bản dài hơn của súng tiểu liên PPSh..."

Lúc này một tên lính bộ binh khác chen ngang: "Lúc bắn nghe giống như hai người đang ân ái, bụp bụp bụp."

"Sai rồi, nghe giống như mẹ tôi đang dùng gậy gỗ vụt vào mông tôi vậy." Một tên bộ binh khác sửa lời đồng đội.

"Này, phóng viên đang hỏi tôi! Để tôi trả lời!" Tên lính bộ binh đầu tiên tiếp nhận phỏng vấn cao giọng.

Mike phóng viên: "Đó là một loại vũ khí có âm thanh rất nhỏ khi bắn, đúng không?"

"Nhỏ hơn nhiều so với các loại vũ khí thông thường, mà gần như không có tia lửa đầu nòng, khói súng cũng rất ít, trên chiến trường căn bản không nhìn ra được đạn bắn từ hướng nào tới."

Tên lính bộ binh Prosen vừa chen ngang lại tiếp tục chen ngang: "Ngay cả trung sĩ của chúng tôi cũng bị lừa, lúc đầu anh ấy còn tưởng địch ở hướng khác, dựa theo phán đoán đó để tìm chỗ ẩn nấp, kết quả là bị địch bắn trúng."

Mike phóng viên: "Trung sĩ?"

"Chính là trung sĩ, là người Đông Kleist, tuổi tác chắc phải gấp đôi chúng tôi, chăm sóc chúng tôi như cha vậy." Tên lính bộ binh Prosen đang nói chuyện cúi đầu, thở dài: "Đáng tiếc, tôi còn tưởng rằng trung sĩ sẽ cùng chúng tôi chiến đấu đến hết cuộc chiến này."

Những người lính bộ binh khác cũng cúi đầu, có thể thấy, "Trung sĩ" rất được kính trọng trong đám lính bộ binh.

Phóng viên Mike: "Ít nhất các anh có thể sống sót qua cuộc chiến này, còn những người đồng trang lứa với các anh thì vẫn phải chịu đựng thử thách của chiến tranh. Các anh chỉ cần ở trong trại tù binh, mỗi ngày ăn ngon ngủ kỹ, làm thêm một chút việc trong nhà máy, sau đó là có thể trở về quê hương, tham gia công cuộc tái thiết quê nhà."

Những người lính bộ binh nhìn nhau.

Phóng viên Mike bổ sung thêm một câu: "Chẳng lẽ các anh còn cho rằng mình có thể giành chiến thắng?"

Những người lính bộ binh nhìn nhau, cuối cùng ánh mắt đồng loạt đổ dồn vào người viên trung úy thiết giáp ban nãy - trong số tù binh Prosen trên toa xe, quân hàm của anh ta là cao nhất.

Trung úy thiết giáp: "Bộ Tư lệnh nói năm nay sẽ buộc Ant đầu hàng. Nửa đầu năm nay, quân Ant vẫn bị đánh cho tan tác."

Hơn một trăm ngày của nửa đầu năm nay, quân Ant cũng phải gánh chịu hơn một triệu thương vong - mỗi ngày năm, sáu ngàn người như vậy, cộng dồn lại đã là một triệu.

Thương vong tương ứng bên phía Prosen khoảng 30 vạn, cho nên viên lính thiết giáp này mới có cách nói như vậy.

Hơn nữa vào tháng cuối cùng của nửa đầu năm, quân Ant lại dâng tặng một trận thua đậm, tỷ lệ trao đổi thương vong càng thêm khó coi, vốn dĩ còn có thể là bốn đổi một, bây giờ trực tiếp biến thành Ant phải trả giá sáu người mới có thể tiêu diệt được một tên Prosen.

Chưa kể đến việc nửa cuối năm vừa mới bắt đầu, Cụm tập đoàn quân phía Nam tấn công Tập đoàn quân Sukhaya Verevka, càng thêm thế như chẻ tre, đánh tan rất nhiều đơn vị của quân Ant.

Mike phóng viên cười nói: "Các anh quả thật thể hiện không tệ, nhưng có thể làm tốt hơn so với năm ngoái sao? Năm ngoái quân Ant bị các anh bao vây, đều là tổn thất không thể bù đắp, năm nay các anh mới tiêu diệt được bao nhiêu chiến sĩ Ant?

"Những chiến sĩ bị thương kia, khi họ trở lại, sẽ là những lão binh dày dạn kinh nghiệm. Năm ngoái các anh có khả năng đánh bại Ant nhất, nhưng các anh đã thất bại, năm nay các anh lại tin rằng mình có thể đánh bại được quân Ant đang ngày càng trưởng thành trong chiến tranh, chẳng phải rất kỳ quái sao?"

Mike dừng một chút, nói thêm: "Hơn nữa Ant hiện tại còn được Hợp Chủng Quốc viện trợ, anh có biết năng lực công nghiệp của Hợp Chủng Quốc mạnh đến mức nào không?"

Là người Hợp Chủng Quốc, mặc dù Mike thường hay lấy Bác Sam ra làm trò đùa, nhưng đến lúc này, hắn vẫn rất tự hào về đất nước sau lưng mình.

Tự hào về đất nước, về dân tộc mình là lẽ đương nhiên.

Đáng tiếc là, sự tự hào của Mike chỉ khơi dậy được tâm lý chiến đấu của những người lính Prosen, viên trung úy thiết giáp kia nói: "Tôi không biết năng lực công nghiệp của Hợp Chủng Quốc mạnh đến mức nào, nhưng tôi biết công nghệ của Prosen là số một thế giới!"

Mike cười lạnh một tiếng: "Sau đó thì công nghệ số một thế giới của các anh bị người Ant mà các anh coi là chủng tộc hạ đẳng đánh cho tơi bời."

Vừa rồi trung úy Prosen còn đang hừng hực khí thế chuẩn bị tranh luận với Mike, bỗng chốc ỉu xìu.

Mike tiếp tục chất vấn: "Cùng là vũ khí mới, các anh phá hủy được mấy chiếc xe của quân Ant rồi?"

"Ba chiếc!" Trung úy Prosen quả quyết nói: "Tôi tận mắt nhìn thấy ba chiếc pháo tự hành dừng lại, kíp xe chui ra ngoài!"

Mike: "Thật ra là do bánh xích của chúng bị cắt đứt đấy!"

Mike không biết ba chiếc Xoáy Nước bị đứt bánh xích, nhưng hắn là phóng viên mà.

Người Prosen hiển nhiên không biết sự lợi hại của phóng viên Hợp Chủng Quốc, vậy mà chẳng mảy may nghi ngờ - cũng có thể là do Mike diễn quá đạt.

Mấy tên lính Prosen nhìn nhau, một tên nói: "Hỏng bánh xích cũng là mất khả năng chiến đấu, có thể tính là chiến công."

Một tên khác thì bày tỏ: "Địch sử dụng pháo tự hành, lại còn bố trí mai phục, bị hạn chế về tình huống sử dụng, xe tăng hạng nặng số 6 của chúng tôi có tính năng toàn diện hơn! Nói về việc đứt bánh xích, xe tăng của chúng tôi bị đứt bánh xích vẫn có thể tiếp tục chiến đấu, còn pháo tự hành bị đứt bánh xích thì chỉ có nước bỏ xe!"

Luận điểm này nhanh chóng nhận được sự ủng hộ của tất cả lính thiết giáp, mọi người đều lên tiếng: "Đúng vậy! Lúc bị bao vây, tất cả chúng tôi đều nằm im tại chỗ, nếu là pháo tự hành gặp phải tình huống đó, thì chỉ có thể đầu hàng, còn chúng tôi vẫn tiếp tục chiến đấu!"

"Nếu như chúng tôi không nằm im, sau khi bắn màn khói xong xông lên đánh giáp lá cà với pháo tự hành, hươu chết về tay ai còn chưa biết chừng!"

"Chúng tôi nằm im cũng không phải do công lao của pháo tự hành, mà là do không quân! Không quân Ant đã đánh tê liệt chúng tôi, nói cho đúng thì chúng tôi bị không quân đánh bại!"

"Đúng, là không quân! Không phải công lao của pháo tự hành! Mấy cái loại pháo tự hành của Ant mà gặp phải Stuka thì chỉ có nước chết thảm hơn!"

Phóng viên Mike kinh ngạc nhìn đám lính Prosen tự hoàn thiện logic cho mình, thầm nghĩ mẹ kiếp ai nói người Prosen cứng nhắc không biết linh hoạt biến báo chứ, ít nhất là trong việc tự bào chữa cho bản thân thì bọn họ rất biết linh hoạt đấy!

Mike: "Chờ chút, các anh bị không quân đánh cho nằm im tại chỗ? Là Il-2 sao?"

"Không phải, là một loại máy bay ném bom bổ nhào, Ant đã học theo Stuka của chúng tôi!"

Mike nhíu mày, hắn biết trong số máy bay viện trợ không có máy bay ném bom bổ nhào, Ant cũng không phát triển loại máy bay ném bom bổ nhào một chỗ ngồi mới nào.

Vậy nên hắn thăm dò hỏi: "Loại máy bay ném bom bổ nhào đó, trông có giống bình sữa bay trên trời không? Chính là loại bình sữa cho trẻ con ấy."

Mấy tên lính Prosen nhìn nhau, rồi đồng loạt gật đầu: "Đúng đúng, rất giống!"

"Chắc là do sử dụng động cơ làm mát bằng không khí, nên mới ngắn ngủn mập mạp như vậy."

Mike vỗ đùi: "A ha, đó là máy bay tiêm kích P47 của Hợp Chủng Quốc. Các anh bị máy bay tiêm kích đánh cho nằm bẹp dí, nếu gặp phải oanh tạc cơ của Hợp Chủng Quốc thì càng không xong rồi!

"Cứ chờ xem, Hợp Chủng Quốc vừa mới đánh bại hạm đội của đồng minh các anh trên đại dương! Đánh chìm bốn chiếc tàu sân bay! Hợp Chủng Quốc sắp sửa phản công, Phù Tang Đế quốc sẽ tiêu đời trước, sau đó sẽ đến lượt các anh!"

Trung úy Prosen đứng phắt dậy: "Năm nay chúng tôi sẽ đánh bại Ant, kết thúc cuộc chiến kéo dài này, sau đó sẽ quyết đấu sòng phẳng với các người!"

Mike và đám lính Prosen trừng mắt nhìn nhau, đúng lúc này đèn flash lóe sáng.

Robert, cộng sự của Mike, lên tiếng bằng tiếng Anh: "Tuyệt vời! Tôi cá đây sẽ là một bức ảnh ấn tượng, Mike, anh có thể cân nhắc viết bài dựa trên bức ảnh này, tạo thêm hiệu ứng lan tỏa! Loạt bài đặc biệt về Ant của anh hiện đang là sản phẩm chủ lực của tòa soạn báo chúng ta!

"Còn nhớ bức điện của tòa soạn báo gửi đến không? 'Viết nhiều hơn về những tình tiết giống như tiểu thuyết hiệp sĩ ấy', đây chẳng phải là sao!"

Mike bất đắc dĩ đáp lại bằng tiếng Anh: "Bức điện còn nói 'độc giả yêu thích Công tước Rokossovsky như yêu thích minh tinh điện ảnh', rõ ràng nhân vật chính của những tình tiết giống như tiểu thuyết hiệp sĩ phải là Trung tướng Rokossovsky chứ, ai lại muốn xem một phóng viên Hợp Chủng Quốc đối đầu với người Prosen như những hiệp sĩ chứ, mà lại còn là loại đối đầu bằng lời nói như thế này.

"Không, tôi nghĩ có thể khai thác từ việc người Prosen khinh thường Hợp Chủng Quốc, tôi sẽ viết một bài hùng văn khiến độc giả tức điên lên! Cứ viết là Prosen muốn tiêu diệt Ant, sau đó sẽ vượt qua eo biển Hắc Linh giữa Ant và Liên Hiệp Vương Quốc để đổ bộ lên!"

Mike nói xong, Robert cười lớn: "Được đấy! Rất hay!"

Mike thuận theo mạch suy nghĩ vừa rồi nói tiếp: "Lại viết thêm, sau khi Prosen khai thông với đồng minh là Phù Tang Đế quốc, sẽ chuyển giao công nghệ tiên tiến của mình cho Phù Tang Đế quốc, giúp đế quốc đảo ngược tình thế!"

Robert giơ ngón tay cái lên: "Tuyệt! Nghe đã thấy hấp dẫn rồi, số báo này chắc chắn sẽ bán chạy! Không chỉ vậy, trái phiếu chiến tranh cũng sẽ bán rất chạy!"

Mike: "Không chỉ có vậy, trong Quốc hội còn có người nghi ngờ về tính cần thiết của việc chúng ta viện trợ Ant, cho rằng nên tập trung sức mạnh cho mặt trận phía Tây, nhanh chóng triển khai hành động với Mamluk và vương quốc Sardinia. Ngài Tổng thống chắc chắn sẽ rất thích bài báo này của chúng ta!"

Hai người làm trong ngành truyền thông Hợp Chủng Quốc mặt đối mặt cười ha hả.

Đám lính Prosen đứng cạnh ngơ ngác nhìn.

Mike: "Số báo này cứ như vậy đi, tôi phải nhanh chóng đi viết bài, gửi về nước, cùng với cuộn phim của anh!"

Robert: "Không phỏng vấn Rokossovsky nữa à?"

"Tạm thời không phỏng vấn, tôi có linh cảm Rokossovsky sẽ sớm giành được chiến thắng lớn, biết đâu ông ấy có thể san bằng tỷ lệ thương vong giữa Ant và Prosen trong năm nay!"

————

Vương Trung: "Hi vọng một chiến dịch liền san bằng tổn thất, hiển nhiên là không thực tế."

Hắn nhìn những chỉ huy viên tham chiến hôm nay: "Tố chất của quân đội Prosen vẫn còn, hôm nay chúng ta chiếm hết ưu thế về chiến thuật, nhưng thống kê số thi thể và thương binh thu về trên chiến trường, trên thực tế tỷ lệ trao đổi là 1:1,6, chúng ta chiếm một chút ưu thế.

"Chúng ta vắt óc suy nghĩ, tranh thủ ưu thế chiến thuật lớn như vậy, tỷ lệ trao đổi chỉ là dẫn trước một chút như vậy, bây giờ muốn trực tiếp áp dụng thế công chính diện, khả năng tiêu diệt quân đội Prosen quy mô lớn không cao."

Vương Trung nhìn về phía bản đồ: "Cho nên, mục tiêu chiến thuật của chúng ta không thay đổi, tập trung binh lực của một tập đoàn quân, tiêu diệt một đến hai sư đoàn của địch, khiến cho địch tạm thời đình chỉ thế công.

"Mục tiêu chiến lược của chúng ta, là kéo dài thời gian địch đến ven bờ sông Valdai đến tháng chín, lợi dụng thảo nguyên rộng lớn cùng mùa lầy lội để kéo sụp hậu cần của địch."

(Hết chương)

Chương 186: Hành động Suvorov

Vương Trung: "Tên của chiến dịch là Suvorov."

Trong hai cuộc Thế chiến trong lịch sử Trái Đất, không có chiến dịch quân sự nào mang tên Suvorov, nhưng có Bagration.

Bagration cũng là danh tướng Nga thời Napoleon, vậy Vương Trung cảm thấy mình có thể học theo một chút, từ Suvorov, đến Kutuzov, rồi đến Bagration.

Chờ đến thời Bagration liền nghiền nát, tiêu diệt quân đội Prosen như gió cuốn mây tan, hai người trước cứ từ từ ăn mòn quân địch, tiện thể rèn luyện quân đội Ant.

Bây giờ quân Ant quá kém, ngay cả tập đoàn quân cơ động mà Vương Trung dày công huấn luyện cũng chỉ có thể đánh ngang ngửa với quân Prosen, những đội quân khác mà đánh Prosen chẳng khác nào ném thịt cho chó?

Chờ quân Ant tích lũy thêm kinh nghiệm, lính kỳ cựu Prosen chết thêm nữa, ước chừng có thể đánh giáp lá giáp với quân Prosen.

Tin tốt là so với quân Nga trên Trái Đất, Ant thực ra thể hiện không tệ, quân Nga đầu năm 1942 trong vòng 8 tháng vẫn bị tiêu diệt rất nhiều, trước trận Stalingrad, quân Nga đã chịu 1,5 triệu thương vong không thể hồi phục.

Mà Ant đối mặt với Prosen mạnh hơn rất nhiều, thương vong cộng lại mới 1,5 triệu, trong đó còn có một phần không nhỏ là bị tiêu diệt trong trận vây hãm pháo đài ven biển.

Chủ yếu là phe chủ chiến của Ant đã bị tiêu diệt, cuộc tấn công quy mô lớn nhất được phát động trong nửa đầu năm nay là chiến dịch của Đại tướng ... ở sông Desna, sau khi chiến dịch bị chặn lại, Đại tướng ... đã quyết đoán dừng tấn công, chuyển sang bảo vệ cầu phao phía đông Desna.

Chính vì tổn thất ít hơn Trái Đất, hiện tại Bộ Tư lệnh Ant có trong tay nhiều quân hơn quân Nga trên Trái Đất.

Đáng tiếc là càng nhiều lính kỳ cựu, dường như không khiến cho lực chiến đấu của quân Ant mạnh lên quá nhiều.

Cũng có thể là Prosen quá mạnh.

Vương Trung nói xong quyết tâm của mình với thuộc hạ, Vasili giơ tay lên: "Anh nói với chúng tôi cũng vô dụng, chúng tôi ở đây quân hàm cao nhất là thượng tá, ngay cả một tướng quân cũng không có."

Tham mưu trưởng Alexander nói: "Anh không coi tôi là chuẩn tướng sao?"

"Được rồi, trừ anh ra, nói với chúng tôi mấy thứ này vô dụng." Vasili nhún vai: "Anh còn không bằng nói sau này anh định lái xe jeep thế nào."

Lúc này tiểu đoàn trưởng tiểu đoàn trinh sát đại diện mọi người lên tiếng: "Chúng tôi đã tổng kết kinh nghiệm, sau này tác chiến trên thảo nguyên

với xe tăng địch, phải cố gắng giữ khoảng cách 800 mét, buộc địch dùng pháo bắn chúng tôi, như vậy có thể giảm thương vong một cách hiệu quả."

Các anh còn định đánh nhau với xe tăng địch à!

Vương Trung: "Hôm nay để cho các anh kiềm chế địch, là vì tránh cho địch đánh bọc sườn, đánh giáp lá cà với "Xoáy Nước". Bình thường việc yểm hộ sườn cho "Xoáy Nước" nên giao cho lực lượng pháo chống tăng và thiết giáp. Ngày mai pháo chống tăng và thiết giáp đã đến, không cần các anh nữa.

"Còn về cái quyết tâm chiến thuật gì đó, là tôi đang tự mình sắp xếp lại suy nghĩ."

Vasili: "Anh đã nói hai lần cái quyết tâm chiến thuật này rồi."

"Đã nói hai lần rồi sao?" Vương Trung kinh hãi.

Vasili: "Đúng vậy, hôm qua anh cũng nói rồi, chỉ là không nói trước mặt mọi người."

Vương Trung gãi đầu: "Vậy à. Nói nhiều lần cũng tốt, chờ Pavlov đến, tôi còn phải nói với ông ấy."

"Cũng nói với tôi một chút đi." Giọng nói quen thuộc từ cửa truyền đến, Vương Trung quay đầu lại, thấy Popov đầu trọc.

Vị giám mục quân đoàn bước vào, chào Vương Trung: "Giám mục của tập đoàn quân, theo đội tiên phong thứ hai đến Yalgava!"

Vương Trung đáp lễ, sau đó chỉ Alexander: "Tham mưu trưởng, mau chóng bố trí cho các đơn vị phía sau tản ra, đừng tập trung ở Yalgava, nhỡ đâu địch pháo kích thì nguy."

Popov chỉ viên thượng tá phía sau, nói với Alexander: "Anh đi tiếp xúc với cán bộ quân sự đi, tôi ở đây nghe tướng quân nói về kế hoạch tác chiến."

Vương Trung: "Ông thật là rũ bỏ trách nhiệm."

"Tôi là giám mục quân đoàn, tôi mà đã phải chỉ huy, chứng tỏ chỉ huy quân sự đã hi sinh hết rồi, tình hình lúc đó không ổn đâu, tôi hi vọng mình sẽ không bao giờ phải chỉ huy quân đội." Popov nhún vai, sau đó chuyển chủ đề: "Nhưng chắc là không cần lo lắng, dù sao chỉ huy quân sự của chúng ta là Rokossovsky, Tử Thần thấy anh ta cũng phải chào."

Vương Trung: "Ông đừng thêm mắm thêm muối vào truyền thuyết về tôi."

Popov lắc đầu: "Truyền thuyết về anh còn cần tôi thêm mắm thêm muối sao? Chúng tôi vừa đến Yalgava, đã nghe nói anh tay không xé nát xe tăng mới của Prosen, còn bắt được một vị tướng nữa!"

Vương Trung cau mày: "Hậu phương đã thổi phồng đến mức này rồi à? Địch mà chúng ta đánh hôm nay nói không chừng chỉ là một tên thiếu tá."

Vasili chen vào: "Có khi người dân nhìn thấy cái đầu lâu trên quân hiệu binh chủng thiết giáp của địch lại tưởng là tướng."

Anh ta vừa nói vừa gẩy gẩy quân hiệu của mình.

"Tôi nghe người ta nói trong quán rượu là quân hiệu tướng của Prosen có hình đầu lâu."

Vương Trung: "Quán rượu phải không, Vasili, khi nào anh đến quán rượu vậy? Chúng ta ở Yalgava chỉ có một ngày?"

Vasili: "Ý tôi là, tôi nghe người ta nói như vậy ở quán rượu Yekaterinburg! Anh nhớ nhầm địa điểm rồi! Ở Yalgava tôi không rời anh nửa bước!"

Popov cười ha ha, sau đó đi đến trước bản đồ, liếc mắt một cái rồi nói: "Lực lượng tiên phong đã đến gần Yeisk vậy rồi sao?"

Vương Trung: "Đội trinh sát, mang theo cả điện đài. Quân ta được trang bị rất nhiều điện đài, cho nên phải tận dụng ưu thế này để kiểm soát thảo nguyên càng nhiều càng tốt."

"Địch có bao nhiêu quân?" Popov lại hỏi.

Vương Trung: "Không ít. Ban đầu tình báo nói nhóm tác chiến Busse có một tiểu đoàn xe tăng và một tiểu đoàn pháo tự hành, nhưng hôm nay nhìn bọn chúng tổng tấn công, có vẻ không chỉ có nhiêu đó quân. Rất có thể sư đoàn ... của địch đã đến Yeisk."

Popov kinh hãi: "Vậy chẳng phải chúng ta yếu thế hơn về binh lực sao? Tổng cộng chỉ có một tiểu đoàn pháo chống tăng, một tiểu đoàn xe tăng và một tiểu đoàn pháo chống tăng, ngay cả trung đoàn cơ giới cận vệ 1 cũng chưa đến đông đủ, ngày mai lực lượng tiên phong của sư đoàn 225 mới có thể đến Yalgava! Toàn bộ tập đoàn quân đến nơi phải đến ngày 16!"

Vương Trung: "Cho nên ngày mai chúng ta phải pháo kích Yeisk, giả vờ như muốn tấn công."

Popov: "Chỉ dựa vào số pháo 122mm của đợt hai thôi sao? Số pháo 152mm và xe kéo của chúng còn phải đến sáng mai mới tới nơi!"

Vương Trung: "Tôi đã xin Tập đoàn quân chi viện pháo binh, nếu không có gì bất ngờ thì họ đang trên đường đến đây. Đến lúc đó họ sẽ triển khai ở khu vực này."

Nói xong hắn cầm bút chì khoanh một khu vực trên bản đồ.

Popov líu lưỡi: "Tôi vừa đi đến sở chỉ huy Tập đoàn quân, nói thật là tôi không dám tin tưởng Tập đoàn quân này, nhất là cái tên Andrei kia."

Vương Trung nheo mắt hỏi: "Sao vậy, ông thấy ông ta thế nào?"

"Ấn tượng của tôi về ông ta không tốt, tôi thấy ông ta rất cố chấp, độc đoán. Hồ sơ nhân sự của Giáo hội cũng đánh giá ông ta như vậy. Chỉ là tập đoàn quân chi viện là của anh, ông ta không dám tùy tiện chỉ huy anh."

Nói thật, một đại tướng mà không dám tùy tiện chỉ huy một trung tướng, nghe không giống một đội quân có thể đánh thắng trận chút nào - Vương Trung thầm nghĩ.

Nhưng mà, hắn cũng tự biết rõ nguyên nhân vì sao lại như vậy, nên không nói ra.

Nói đúng hơn là hắn muốn Tập đoàn quân không nhúng tay vào, để mặc hắn tự do phát huy.

Nghĩ vậy, khóe miệng Vương Trung hiện lên nụ cười khó hiểu.

Popov nhìn vẻ mặt của hắn, rõ ràng đã đoán được hắn đang nghĩ gì, bèn nói: "Cố gắng lên nhé, vị đại tướng tương lai, Belinsky và Sa hoàng đều rất kỳ vọng vào anh."

Vương Trung: "Tôi biết."

Popov: "Ngoài ra, ngày mai chỉ có pháo 122mm là dễ bị tướng lĩnh Prosen nhìn thấu, anh muốn pháo 152mm của trung đoàn nào? Tôi sẽ chạy một chuyến qua đó, đảm bảo ngày mai họ sẽ đến vị trí đã định để tham gia pháo kích."

Vương Trung thật sự không nhớ rõ Tập đoàn quân đã điều động trung đoàn pháo nào đến tham chiến, bèn quay sang nhìn Vasili.

"Trung đoàn pháo phóng lựu hạng nặng 197, trung đoàn pháo phóng lựu hạng nặng 204." Vasili lập tức báo cáo phiên hiệu, đồng thời xé một tờ giấy nhớ, nhanh chóng dùng bút chì viết gì đó, đưa cho Popov, "Đóng quân ở đây."

"Tốt lắm, ngoài đào ... ra còn học được việc khác." Popov nhận lấy tờ giấy nhìn, sau đó giơ lên: "Vậy tôi đi đây."

Vương Trung gật đầu, nhìn ông ta rời đi.

Lúc này tiểu đoàn trưởng tiểu đoàn trinh sát đứng dậy: "Chúng tôi cũng về đây, ngày mai nếu pháo kích không dọa được địch, sẽ phải đánh một trận ác liệt."

Vương Trung: "Đi đi."

Các sĩ quan lần lượt đứng dậy, đi ra khỏi phòng.

Họ vừa đi, Nelly đã bưng một khay lớn thức ăn vào: "Bữa tối."

Vương Trung vỗ đầu: "Chờ chút, gọi các sĩ quan lại đây ăn cơm rồi hãy đi."

Vasili lập tức chạy ra ngoài, trong phòng chỉ còn lại Nelly và hai tham mưu đang vẽ bản đồ.

Hai tham mưu nhìn nhau, định chuồn êm.

Vương Trung: "Hai người làm xong bản đồ đi! Đừng lo chuyện khác."

Nelly đặt khay thức ăn lên bàn, bỗng nhiên nói: "Hôm nay ít người hi sinh hơn mọi khi."

"Ừ, dù sao chúng ta cũng được huấn luyện bài bản rồi, hơn nữa còn có ưu thế chiến thuật." Vương Trung đáp: "Khoan đã, hình như cô nói sai rồi, ngày đầu tiên ở Olaci tổn thất cũng không lớn mà!"

"Không, tôi nhớ rất rõ, ngày đầu tiên ở Olaci, thi thể chất đầy quảng trường trước nhà thờ, thương binh nằm la liệt trong bệnh viện. Hôm nay chỉ có hơn trăm thi thể, nhà xác dã chiến còn trống chỗ."

Vương Trung nhớ lại, ngày đầu tiên ở Olaci tổn thất không lớn là so với quân số cả sư đoàn, kỳ thực thương vong hôm đó cũng gần ngàn người.

Nhưng hôm nay tổn thất ít là thật, có đếm kỹ cũng ít.

Vương Trung: "Ít người hi sinh, cô vui lắm sao?"

"Vâng." Nelly gật đầu.

Vương Trung: "Vậy cô có thể xoa đầu tôi như mẹ thưởng cho con không?"

Nelly nhìn Vương Trung với vẻ mặt khinh bỉ.

Nhưng cô vẫn đưa tay ra, nhẹ nhàng xoa đầu Vương Trung: "Ngoan, anh làm tốt lắm, cố gắng của anh có hiệu quả rồi."

Vương Trung: "Đáng tiếc các đơn vị khác của chúng ta không thể có tỷ lệ trao đổi thấp như vậy. Hôm nay rất nhiều tân binh bộ binh của chúng ta thương vong, chúng ta đã cố gắng dạy bảo họ như vậy, muốn họ sống sót, kết quả..."

Vương Trung cảm thấy bàn tay đang xoa đầu mình trở nên nặng hơn.

"Đây không phải lỗi của anh." Nelly dịu dàng mà kiên định nói.

(Hết chương)

Chương 187: Nỗi băn khoăn của Thiếu tướng Witt

Sáng sớm 14/7, Vương Trung đang đánh răng thì nghe thấy tiếng pháo vọng lại từ xa.

Vị trí pháo binh ở phía tây Yalgava, gần địch hơn, nên tiếng pháo vọng tới từ hướng ngược với mặt trời.

Vương Trung dừng lại, cảm thấy hơi không quen.

Nelly khó hiểu nhìn Vương Trung, nhìn theo ánh mắt của hắn, chỉ thấy một góc tường bình thường.

Cuối cùng, Vương Trung cũng phát hiện ra điều khiến hắn không quen: "Trước đây, pháo binh luôn ở phía sau tôi, bây giờ pháo binh còn gần tiền

tuyến hơn cả tôi."

Nelly: "Người ngày hôm qua còn chạy ra tiền tuyến, chĩa thẳng vào họng súng tăng địch là ai vậy?"

Vương Trung ngạc nhiên: "Cô biết tôi chĩa thẳng vào họng súng tăng rồi à?"

"Ai cũng nói vậy, anh chỉ cần làm chuyện gì đó dũng cảm trên chiến trường là cả quân đội đều biết ngay. Hôm qua lúc tôi đi lấy nước, nghe một anh hạ sĩ tiểu đoàn trinh sát kể, hình như anh ta lái xe chở tiểu đoàn trưởng đến họp, anh ta ngồi trên xe jeep, miêu tả hành động của anh y như thật.

"Còn nói là nhờ anh dũng cảm, anh ta mới có dũng khí lái xe jeep lao thẳng vào họng súng tăng địch."

Vương Trung nhạy bén nhận ra một chi tiết: "Không đúng, tiểu đoàn trinh sát không thể nào nhìn thấy cảnh tôi chĩa thẳng vào họng súng để chiêu hàng hôm nay, anh hạ sĩ kia chắc chắn là nói khoác!"

Nelly: "Có lẽ anh ta không tận mắt chứng kiến, nhưng anh thật sự chĩa súng vào họng tăng địch mà, phải không? Nghĩ đến con của anh đi! Chúng không thể sống thiếu cha!"

"So với việc có cha hay không," Vương Trung lấy bàn chải đánh răng ra, trịnh trọng nói: "thì việc có phải nô lệ hay không còn quan trọng hơn! Tôi đang chiến đấu vì con tôi không phải làm nô lệ!"

Nelly định nói gì đó nhưng thôi, nhét cốc nước vào tay Vương Trung: "Súc miệng đi! Súc kỹ vào! Súc sạch bột đánh răng!"

Bây giờ không có nguyên liệu để sản xuất kem đánh răng, nhất là ống nhôm đựng kem đánh răng, nên chỉ có thể dùng bột đánh răng, cảm giác như đang bôi vôi vào răng vậy.

Vương Trung cẩn thận súc miệng, vừa đặt cốc xuống, Nelly đã đưa khăn mặt. Khăn mặt được giặt bằng nước ấm, còn thoang thoảng mùi thơm.

Nelly thấy Vương Trung ngửi khăn mặt, bèn nói: "Là hương liệu của bà Shena, bà ấy nói hồi nội chiến, mỗi lần chồng bà ấy đi đánh trận về người toàn mùi, nên bà ấy luôn chuẩn bị sẵn hương liệu."

Vương Trung nhíu mày: "Vậy chồng bà ấy đâu? Hình như bà ấy sống một mình mà?"

Nelly: "Tôi không biết, cũng không dám hỏi."

Vương Trung lắc đầu: "Có gì mà không dám hỏi, chúng ta động viên quân đội cũng chưa đến mức phải gọi cả mấy ông lão ở vùng sâu vùng xa ra chiến trường. Trong đó cũng có công lao của tôi."

Đúng là có công lao của hắn thật, nỗ lực của Vương Trung ít nhất đã giúp Ant giảm thiểu được 2 triệu thương vong, nếu tính cả việc khuyên can các

tướng lĩnh Ant không nên tùy tiện tấn công mà nên đánh phòng ngự phản công, con số có khi còn lớn hơn.

Vương Trung vừa rửa mặt xong, tiếng pháo bên ngoài vẫn tiếp tục, đây là để giả làm hỏa lực chuẩn bị.

Vương Trung nhìn Nelly: "Cô đi ngủ bù đi, đêm qua cô lại quạt cho tôi cả đêm phải không?"

"Còn đuổi muỗi nữa." Nelly nói.

Vương Trung: "Miền bắc này cũng có muỗi sao?"

Mùa hè năm ngoái bận chiến đấu, Vương Trung chỉ là một sĩ quan cấp thấp, cứ đến giờ là lăn ra ngủ, nên không chú ý đến muỗi.

Cho nên hắn rất ngạc nhiên.

Nói xong hắn mới nhận ra mình lỡ lời, người Ant không biết có muỗi hay không sao?

Vương Trung vội vàng chữa cháy: "Ý tôi là, muỗi là cái gì?"

Đến nước này rồi chỉ còn cách giả làm công tử bột chưa từng trải sự đời, muỗi là cái gì tôi cũng không biết!

Nelly nhìn Vương Trung với ánh mắt thương hại: "Là một loại côn trùng bay bay, hút máu người."

Vương Trung mơ hồ có một suy đoán, những người xung quanh có lẽ đã đoán ra hắn là người xuyên không, họ cư xử bình thường như vậy, có khi trước đây cũng có người xuyên không đến đây.

Ví dụ như Andrews, nhìn rất giống đồng hương, nhưng có lẽ không phải là người Trung Quốc, nên ông ta mới không "leo núi ...", hoặc cũng có thể là người thời Nguyên, sợ ... đến mức ám ảnh.

Nếu St. Andrews là đồng hương, vậy rất nhiều chuyện có thể giải thích được, ví dụ như tại sao Giáo hội lại coi trọng và tin tưởng hắn như vậy.

Hay tại sao St. Andrews, một người sống cách đây hơn 100 năm, lại có thể biết trước được cơ học lượng tử có thể giải thích những "điều thần kỳ".

Vương Trung đang thất thần thì Popov đầu trọc xuất hiện, góc độ vừa đúng để phản chiếu ánh sáng mặt trời, khiến Vương Trung chói mắt.

Popov nói lớn: "May mà tối qua tôi đã đến trung đoàn pháo phóng lựu hạng nặng 204, trung đoàn này toàn lính mới, chỉ huy cũng thiếu kinh nghiệm, còn định sáng nay mới xuất phát! Tôi mắng cho một trận, bắt họ hành quân đêm, nên mới kịp tham gia pháo kích sáng nay!"

Vương Trung: "Vất vả cho ông rồi, thật ra chỉ cần trung đoàn pháo phóng lựu 197 là được rồi, pháo 152mm đủ lừa quân Prosen."

"Vậy thì không hiệu quả bằng trung đoàn 204, trung đoàn này được trang bị pháo B-4, người bạn cũ của chúng ta! 203mm! Đảm bảo quân địch sẽ phải trả giá!"

Vương Trung nhíu mày: "Tốt vậy sao? Lúc tôi lên kế hoạch thành lập tập đoàn quân cơ động, vì pháo B-4 quá nặng, cơ động bất tiện, nên đã không đưa loại pháo này vào."

Popov: "Đúng là nó rất nặng, trên đường đến đây đã có 5 khẩu bị gãy xích. May mà lực lượng hậu cần của tập đoàn quân đã đến một phần, điều động xe kéo đến, khoảng 3 tiếng nữa số pháo này có thể tham gia pháo kích."

Vương Trung: "3 tiếng nữa thì pháo kích đã kết thúc rồi."

Popov ngạc nhiên: "Pháo kích trong thời gian ngắn vậy sao? Nhỡ đâu địch không chờ được mà tấn công, phát hiện ra quân số chúng ta ít thì sao?"

Vương Trung lắc đầu: "Prosen sẽ không làm vậy, bọn chúng sẽ điều máy bay trinh sát đến do thám, xác nhận tình hình rồi mới quyết định, bọn chúng đánh trận rất cứng nhắc.

"Cho dù địch có tấn công, chúng ta cũng đã chuẩn bị sẵn sàng để chặn đánh. Bọn chúng không biết rõ tính năng của "Xoáy Nước", khi bị chặn đánh, hành động của chúng sẽ rất thận trọng."

Vương Trung vừa dứt lời, Vasili đẩy cửa bước vào, nói: "Hơn nữa bọn chúng rất sợ cái tên Rokossovsky, chắc chắn sẽ hành động rất cẩn thận!"

"Đừng nói bậy, là chỉ huy, không được đánh giá quá cao nỗi sợ của địch, như vậy là sai lầm." Vương Trung trừng mắt nhìn Vasili, sau đó chỉ Popov: "Vừa hay có giám mục ở đây, ông hãy dạy dỗ cậu ta cho tốt!"

Popov hắng giọng: "Phải đánh giá địch cao hơn một chút, có lẽ quân Prosen cũng có kiêng dè Rokossovsky, nhưng chỉ huy chúng ta không được tính đến điều này, mà phải coi như bọn chúng không biết chỉ huy của chúng ta là ai."

"Đúng đúng." Vương Trung gật gù, sau đó mới sực tỉnh: "Khoan đã, sao ông cũng nghĩ là bọn chúng kiêng dè tôi? Tôi có gì đáng để bọn chúng kiêng dè?"

————

"Mấy cậu nghe thấy chưa? Pháo 203mm đấy! Theo báo cáo của Bộ Tổng tư lệnh, đó là loại pháo Rokossovsky thích nhất!" Thượng tá Busse nằm áp sát xuống đất, giữ tư thế phòng pháo tiêu chuẩn, nói với giọng chắc nịch.

Vừa lúc đó, một quả đạn pháo 203mm rơi xuống gần đó, bụi đất từ trần nhà rơi xuống ào ào.

Để tránh nuốt phải bụi, Busse ngậm miệng lại, nuốt nửa câu sau vào bụng.

Đạn pháo tiếp tục rơi xuống, bụi từ trần nhà rơi xuống như mưa, mọi người trong phòng đều ngậm chặt miệng, im lặng chịu đựng cơn địa chấn.

Không biết qua bao lâu, pháo kích cuối cùng cũng dừng lại.

Thượng tá Busse bò dậy: "Nhanh! Vào vị trí phòng thủ đã bố trí hôm qua! Địch sắp tấn công rồi, có khi bộ binh của chúng đã đến cách trận địa chưa đầy 50 mét!"

Đại úy John Christopher cũng bò dậy: "Tôi đi tập hợp với đại đội xe tăng."

Sáng nay anh ta đến Bộ chỉ huy để lấy bản đồ phòng thủ, như vậy anh ta mới biết cách điều động xe tăng yểm trợ phòng tuyến.

Thượng tá Busse: "Đi đi! Tất cả đều trông cậy vào xe tăng của cậu, nếu đúng như lời đám tàn binh của lực lượng tiên phong hôm qua, thì chỉ có xe tăng mới của chúng ta mới có thể đương đầu với những khẩu pháo tự hành đó!"

Đại úy Johann chào, xoay người chạy nhanh ra khỏi sở chỉ huy.

Thượng tá Busse nhìn sĩ quan phụ tá: "Nếu tôi có hi sinh, cậu nhất định phải sống sót thoát vây, gửi lá thư này cho vợ tôi."

Nước mắt lưng tròng, viên sĩ quan phụ tá đáp: "Rõ, tôi nhất định sẽ làm, thưa trung tá."

Đột nhiên, tiếng súng vang lên dữ dội từ phía tây thành phố.
Sĩ quan phụ tá mắng: "Rokossovsky chết tiệt, quả nhiên giảo hoạt, cư nhiên tiến công từ thành Tây! Đáng tiếc trận địa phòng ngự của chúng ta tối hôm qua đều hướng về!"

Busse thượng tá nhíu mày: "Thành Tây..."

Đột nhiên, hắn đè bả vai tham mưu trưởng lại: "Hôm nay có phải quân đội tiếp theo của Seeckt sẽ lên không?"

"Đúng vậy." Tham mưu trưởng Chiến đoàn nhìn đồng hồ: "Mẹ nó, đã đến lúc này rồi! Pháo kích khiến chúng ta không chú ý đến thời gian trôi qua."

Nói xong hắn sải bước đi tới trước điện thoại, cầm lấy ống nghe: "Này! Tiếp bộ đội phòng ngự thành tây! Điện thoại đứt mất? Vậy không mau nối mạng!"

Hắn ném điện thoại xuống, chạy về phía vô tuyến điện, tay đè bả vai người vô tuyến điện: "Gọi bộ đội thành tây, bảo họ xác nhận xem rốt cuộc có phải kẻ địch hay không! Xác nhận kẻ tới rốt cuộc có phải là kẻ địch hay không! Nếu đánh nhầm quân đội bạn thì hỏng bét rồi!"

Vô tuyến viên: "Dùng mã sao?"

"Dùng mã rõ ràng! Đến lúc nào rồi, mau dừng đánh nhầm mới là mấu chốt!"

————

Một giờ sau, Sư đoàn trưởng sư đoàn Seeckt Witt thiếu tướng đầy bụi đất tiến vào Bộ Tư lệnh của Busse ở Yeisk, mở miệng nói với Busse thượng tá: "Tốt lắm, Sư bộ của tôi thiếu chút nữa bị ông diệt sạch, thượng tá tiên sinh!"

Busse thượng tá: "Quân đội vừa mới bị trọng pháo kẻ địch oanh kích, tương đối khẩn trương."

Witt thiếu tướng: "Tôi nghe nói các người bị trọng pháo oanh kích, mới ra roi thúc ngựa chạy về phía trước, Sư bộ của tôi đến ít nhất có thể ổn định quân tâm! Kết quả các người thiếu chút nữa giết chết tôi!

"Xe chỉ huy của tôi bị các người một pháo tiêu thụ, Sư tham mưu trưởng cùng xe lên trời! May mắn tôi ngồi ở trong xe tăng của Sư bộ, bằng không tôi cũng phải lên đường cùng tham mưu trưởng!

"Các người, không nhận ra được chỉ huy thập tự sắt trên xe sao?"

Busse thượng tá không dám nói lời nào.

Nhưng John thượng úy của Đại đội xe tăng hạng nặng lên tiếng: "Cánh quân của Sư bộ tiến lên bụi mù lớn như vậy, không thấy rõ cũng bình thường."

Witt thiếu tướng chuyển hướng sang John: "Hừ, Đại đội trưởng xe tăng kiểu mới, hoàng đế ký thác kỳ vọng cao đối với anh và cả xe tăng của anh, kết quả bị Ant đánh đau?"

John: "Là do không quân địch làm nổ tung bánh xích của một xe tăng của chúng tôi, xe tăng không thể động và bắn đối kích thua cũng là bình thường.

"Chúng tôi còn hai trung đội tám chiếc xe tăng hoàn hảo, chúng tôi còn có thể cùng pháo binh của địch nhân quyết chiến. Tôi có lòng tin.

"Trên thế giới này không có xe bọc thép vô địch, xe tăng số sáu của chúng ta là như thế, pháo đột kích kiểu mới của kẻ địch chắc hẳn cũng vậy."

Witt quan sát kỹ khuôn mặt John: "Rất tốt, rất tốt. Nếu không phải tôi vừa mới đi qua Quỷ Môn Quan của người một nhà, tôi sẽ tán thưởng anh, thượng úy."

Nói xong Witt quay sang bản đồ trong phòng: "Báo cáo tình hình! Đánh lui địch nhân mấy lần?"

"Không có lần nào." Busse thượng tá nói.

Witt sư trưởng: "Cái gì?"

"Không có lần nào. Địch nhân đã chuẩn bị hỏa lực mãnh liệt như vậy, nhưng không tấn công." Busse thượng tá nói, vẻ mặt vô cùng hoang mang.

Mà nghi hoặc cũng truyền cho Witt thiếu tướng.

(Hết chương)

Chương 188: Prosen Bỏ lỡ thời cơ tiến công tốt nhất

Buổi sáng ngày 14 tháng 7, sau khi pháo kích dọn đường, chiến trường bỗng yên tĩnh một cách kỳ lạ.

Binh lực bên Vương Trung không đủ, khu vực tác chiến của một tập đoàn quân kỳ thực chỉ là các phân đội bộ binh nhỏ lẻ mang radio rải rác khắp cánh đồng.

Nhìn từ góc độ của Vương Trung, cảnh tượng này khiến hắn nhớ đến cảm giác khi chơi game dàn trận Hồng Long năm xưa - Vương Trung từng leo đến quân hàm sĩ quan trong game, cũng có chút tâm đắc.

Chiến trường của Hồng Long chính là như vậy, trên chiến trường rộng hơn mười km, tất cả đều là các tiểu đội bộ binh được trang bị thiết bị quan sát hoặc là các tổ trinh sát, một trung đội thường kiểm soát một, hai km đất trống.

Nếu quân địch phát động tấn công, pháo phản lực phía sau lập tức sẽ dội hỏa lực bao trùm chiến trường, đồng thời không quân gào thét ủng hộ.

Đây cũng là cách bố trí tiêu chuẩn của thời kỳ Chiến tranh Lạnh, dù sao thời kỳ Chiến tranh Lạnh là thời đại của hỏa lực, nhồi nhét quân vào chiến trường chính diện cũng vô dụng, hỏa lực dội xuống là tan thành mây khói.

Nhưng trong tình huống hiện tại, nhìn quân đội của mình dàn trải mỏng manh như vậy, Vương Trung cảm thấy bất an.

Hỏa lực của tập đoàn quân có thể tiêu diệt gọn quân địch nếu chúng bất cẩn tấn công, nhưng vấn đề là hỏa lực của tập đoàn quân có thể rơi trúng đầu địch hay không.

Pháo binh của Vương Trung không có máy tính đường đạn, hơn nữa pháo binh vừa mới đến, chưa kịp tính toán tham số bắn, cho dù bộ binh có thể báo cáo tọa độ của quân địch một cách chính xác, đơn vị pháo binh cũng phải mất một lúc để tính toán, chưa chắc đã bắn trúng, lại còn phải bắn hiệu chỉnh.

Mười mấy phút này, bộ binh tuyến đầu rất có thể đã bị địch đánh tan.

Chờ đến ngày mai tình hình sẽ tốt hơn rất nhiều, pháo đoàn sẽ tính toán trước một số tham số bắn thông dụng, khi nhận được báo cáo từ tiền tuyến chỉ cần hiệu chỉnh là được.

Tóm lại, hiện tại Vương Trung đang có chút bồn chồn, tin tốt là ngoài tiểu đoàn thiết giáp, hắn còn có tiểu đoàn thiết giáp cận vệ số 1 dày dạn kinh nghiệm - cũng chính là bộ đội cũ của hắn, tiểu đoàn thiết giáp tiêu diệt nhiều quân Ant nhất, 90% là lính kỳ cựu (một số đã được thăng chức và chuyển sang đơn vị khác).

Trong trường hợp khẩn cấp, có thể đưa tiểu đoàn thiết giáp cận vệ số 1 vào tham chiến, tổ chức phản công.

Vương Trung cầu nguyện tình huống nguy cấp nhất đừng xảy ra, trong tay quân địch có xe tăng hạng trung số 4 nòng dài, pháo tự hành hạng nặng đời mới chắc cũng phải còn hai phần ba, những đơn vị nguy hiểm cao này cứ để cho Xoáy Nước lo liệu, xe tăng của lính hắn còn đang chạy T-34W, Sherman còn chưa có.

Nhưng, nếu quân địch thăm dò được vị trí của Xoáy Nước, điều động lực lượng thiết giáp bao vây, vậy để yểm trợ cho Xoáy Nước chỉ có thể đưa tiểu đoàn thiết giáp cận vệ số 1 vào.

Vương Trung đi tới đi lui trong sở chỉ huy, chờ đợi đối phương ra tay trước.

————

Phía đông Yeisk, trận địa tiểu đoàn thiết giáp cận vệ cơ giới số 1.

Tiểu đoàn trưởng thò người ra khỏi tháp pháo trên khoang lái của x diệt tăng Xoáy Nước, quan sát Yeisk ở phía xa, vừa quan sát vừa lẩm bẩm: "Bọn chúng không có động tĩnh gì cả. Bọn mình không tấn công, chúng cũng không ra xem thử sao?".

Pháo thủ của xe tăng nói: "Hay là cho chúng nó một phát đi, tôi thấy có người di chuyển trên tuyến phòng ngự của chúng".

"Cậu bị điên à, xa ba cây số đấy, thước ngắm của chúng ta chỉ đến 2200 mét!".

Pháo thủ chẳng hề để ý nói: "Thì tính sơ sơ, rồi bắn hiệu chỉnh dần dần!".

"Không được, sẽ để lộ vị trí của chúng ta." Tiểu đoàn trưởng quát.

Xoáy Nước rất thích hợp đánh mai phục trên kiểu thảo nguyên này, độ cao của cỏ vừa đủ che khuất bánh xích, mặc dù khoang lái cao hơn bụi cỏ, nhưng chỉ cần ngụy trang thêm chút cỏ rậm, ở khoảng cách xa căn bản không nhìn thấy.

Năm ngoái, sư đoàn bộ binh Prosen thường xuyên lợi dụng hình dáng thấp bé của pháo tự hành để phục kích thiết giáp Ant, bây giờ đến lượt Ant phục kích Prosen.

Đáng tiếc là quân địch co cụm trong thành Yeisk không chịu ra, chỉ thỉnh thoảng mới thấy lính Prosen thò đầu ra từ cửa sổ, nhưng rất nhanh lại biến mất.

Chắc là lính mới tò mò muốn nhìn mặt trận.

————

Andreas bị Kosrek hạ sĩ ấn xuống đất.

Hạ sĩ quát lớn: "Không muốn sống nữa? Toàn bộ cửa sổ đều rất nguy hiểm! Phó xạ thủ trước của tôi chính là ngốc nghếch như vậy ở cửa sổ thò đầu ra

thăm dò bị bắn chết.

"Đó là chiến dịch Carolin, chúng tôi vây quân viễn chinh của Liên Hiệp Vương Quốc cùng với mấy vạn quân Carolin tại một thành nhỏ ven biển.

"Phó xạ thủ tên là Hans, là một thanh niên Hessen ngốc nghếch, anh ta cứ như vậy thăm dò, muốn nhìn một chút địch nhân trên bãi biển, sau đó liền xong đời!"

Nói xong, Kosrek hạ sĩ ngẩng đầu nhìn cửa sổ, cũng không có ai hướng về bên này bắn.

Vì thế hắn buông tân binh ra, dựa vào tường ngồi xuống, tay trái đặt lên trên giá ba chân súng máy.

Súng máy hạng nặng được đặt ở bên trong tường động, đây là tường động chuyên môn đào ra, bên ngoài còn có dây thường xuân yểm hộ, người Ant tám phần không thể tưởng được nơi này là hầm trú ẩn súng máy.

Súng máy cùng với giá ba chân đều nằm trong bóng tối, cho dù bắt đầu bắn, Ant không chú ý, có thể cũng không nhìn thấy vị trí của súng máy - mà không ai có thể tập trung lực chú ý khi bị súng máy bắn phá, khi đó mọi người đều vội vàng để thân thể nằm sấp thấp hơn một chút.

Mà người không bị súng máy bắn phá muốn thấy rõ vị trí súng máy - xin lỗi, bức tường sẽ che khuất.

Khó trách Kosrek hạ sĩ lại khoác lác, vị trí súng máy này là kết tinh tất cả kinh nghiệm tác chiến từ chiến dịch Melainia đến bây giờ của hắn.

Tân binh Andreas lật người, ngồi dậy, nhìn hạ sĩ: "Ant không phải chiến sĩ ưu tú, Ty Vụ Trưởng của trại huấn luyện nói như vậy."

Kosrek: "Bọn họ quả thật không phải, năm ngoái tôi ở bên ngoài Agasukov chặn đánh phá vây của bọn họ, tôi đánh một ngày, bắn hai vạn viên đạn, nòng súng đều bị đánh hỏng năm cái, trước súng máy của tôi Ant để lại ít nhất một ngàn thi thể.

"Thậm chí bọn họ còn không nghĩ tới việc dùng pháo cối hoặc thứ gì đó để bắn ngược súng máy của tôi, vốn dĩ tôi đã chuẩn bị sẵn sàng chết ở đó, tổ súng máy dự bị ở trận địa thứ hai, chỉ cần chờ tôi hết đạn, bọn họ sẽ thay tiếp.

"Kết quả là bọn họ không đợi được thời gian khai hỏa, súng máy loại trừ người của tổ súng máy dự bị, những người khác đều đang chuyển đạn dược và nòng súng cho tôi. Ant cứ như vậy không ngừng chết đi chết lại, giống như đi đến chỗ Tử Thần chỉ là một chuyến đi chơi ngoại ô."

Kosrek lắc đầu: "Nghe nói là bởi vì hoàng thái tử của bọn họ tự mình dẫn đội xung phong, sau đó tuẫn quốc. Cũng có thể lý giải. Dũng khí của bọn họ làm người ta kính nể, nhưng nói thật, bọn họ đích xác không phải là chiến sĩ ưu tú - không, không phải là chiến sĩ hợp cách, chiến sĩ hợp cách

sẽ dùng pháo cối hoặc súng phóng lựu giết chết tôi, mà không phải là tặng tôi một cái Thập tự thiết hạng hai."

Kosrek chỉ vào chỗ cổ áo lộ ra một chút xíu Thập tự thiết hạng hai.

Andreas kỳ quái hỏi: "Vậy sao anh không cho tôi đứng ở cửa sổ?"

"Bởi vì không cần là chiến sĩ hợp cách, cũng có thể bắn trúng cậu đang ngốc nghếch đứng ở cửa sổ. Loại hành vi này của cậu là phạm phải ngu xuẩn, ở trên chiến trường, ai phạm ngu xuẩn thì người đó phải chết."

Kosrek hạ sĩ dừng lại, liếc nhìn tân binh, đổi đề tài: "Cậu là người nơi nào?"

"Phía Đông Kleist."

"Phía Đông Kleist là một Công quốc, lớn như vậy! Ở đâu ở Kleist ?"

Andreas: "Tilia, ở phía tây thủ phủ của Công quốc, một thành phố nhỏ."

Kosrek hạ sĩ lại hỏi: "Cậu huấn luyện mấy tháng?"

"Sáu tháng, trước đó tham gia doanh trại lao dịch của đế quốc, làm việc ở công sự Bức Tường Tây của Carolin bốn tháng, khi công tác kết thúc nghỉ một tháng, sau đó thư chiêu mộ tới, tôi liền gia nhập quân doanh bổ sung ở phụ cận quê nhà."

Bức Tường Tây, công sự bờ biển Prosen xây dựng ở Carolin, bao gồm một loạt điểm chống đỡ cùng cứ điểm, cùng với lượng lớn bãi mìn cùng cọc chống tăng.

Kosrek hạ sĩ líu lưỡi: "Carolin là một nơi tốt, các cô gái nhiệt tình xinh đẹp, đồ ăn ngon, ngoại trừ bánh mì có chút cứng rắn không có khuyết điểm. Đáng tiếc hiệu suất làm việc của bọn họ quá thấp.

"Cậu không có ngủ với một phụ nữ Carolin sao?"

Andreas lắc đầu: "Không có. Công việc ở bức tường phía tây rất mệt mỏi, lúc nghỉ ngơi thì hầu như đều đang ngủ. Thậm chí tôi còn từng thấy tổng chỉ huy mặt trận phía tây, Longstahler nguyên soái, là một lão già giống như cha tôi, không, có lẽ còn lớn hơn cha tôi..."

Kosrek hạ sĩ: "Nguyên soái nói như thế nào?"

"Nguyên soái nói chuyện với chúng tôi, nói địch nhân ở đối diện biển, bởi vì bất tài của Meyer đại công tước, địch nhân có thể tập kết hàng triệu đại quân, tùy thời có thể đổ bộ. Tóm lại là nói cho chúng tôi biết tường tây rất quan trọng."

Kosrek hạ sĩ: "Sau đó thì sao?"

"Sau đó? Chúng tôi xây Bức Tường Tây, thỉnh thoảng có máy bay của Liên Hiệp Vương Quốc oanh tạc và chụp ảnh..."

"Không không, tôi nói cậu, sau khi rời khỏi doanh trại lao dịch."

"Sau đó tôi gia nhập quân doanh bổ sung, tháng đầu tiên là huấn luyện nội vụ và đội ngũ, nói như vậy có thể khiến chúng tôi biến thành binh lính chân chính - kỳ thực những chuyện này, khi còn bé tôi đã từng tham gia quân doanh quân đoàn thiếu niên của đế quốc, làm điều thừa." Andreas nhún vai: "Nhưng tháng thứ hai bắt đầu, huấn luyện không có trong quân doanh thiếu niên bắt đầu."

Andreas thao thao bất tuyệt kể lại những gì mình đã thấy ở trại huấn luyện, hiển nhiên hắn đã sớm muốn tìm người nói những điều này.

Cuối cùng, Andreas kể về việc bọn họ lên tàu, chào tạm biệt người nhà ở nhà ga.

Kosrek hạ sĩ bỗng nhiên ngắt lời hắn: "Có cô gái nào tạm biệt cậu không?"

"Có, em gái tôi tạm biệt tôi, cô ấy cảm thấy quân trang của tôi cực kỳ đẹp trai."

"Cậu sẽ không phải là chưa từng yêu đương chứ?" Hạ sĩ hỏi.

Andreas có chút co quắp: "Đây là chuyện quan trọng gì sao? Ở chỗ chúng tôi, chưa bao giờ yêu đương, người lớn hai nhà tính toán một chút, chúng tôi sắp kết hôn rồi, sau đó có thể mượn trâu bò và hạt giống của nhau, còn có ngựa, la, yêu đương loại chuyện này, chỉ xảy ra ở trong sách nhỉ? Có lẽ tôi đến thủ phủ Kleist học đại học, sẽ có một hồi yêu đương, nhưng tôi không có."

Kosrek hạ sĩ lắc đầu: "Nghe tôi, có thời gian thì yêu đương đi, ít nhất tìm kỹ nữ ngủ một giấc, chiến tranh cái thứ chó má này, hừ."

Andreas nhìn chằm chằm vào hạ sĩ: "Người Ant không có tuyên truyền không chịu nổi như vậy đúng không? Lúc chúng tôi bổ sung vào, là tiểu đoàn hành quân thứ ba, lúc đầu tôi tưởng rằng là một nhóm bổ sung binh phân thành tiểu đoàn một, hai, ba, về sau mới phát hiện, tiểu đoàn khác cũng là tiểu đoàn thứ ba hoặc là tiểu đoàn thứ tư.

"Đây là dựa theo lần bổ sung vào bộ đội để tính đúng không? Trước chúng tôi, đã có tiểu đoàn hành quân thứ nhất cùng tiểu đoàn hành quân thứ hai bổ sung vào Sư đoàn Seeckt!"

Kosrek hạ sĩ lấy ra cuộn thuốc lá, vừa gõ lên tường, ép chặt thuốc lá, vừa đáp: "tiểu đoàn hành quân thứ nhất còn tốt, đều là về đội sau khi bị thương. tiểu đoàn hành quân thứ hai có một ít kỹ thuật binh. tiểu đoàn thứ ba cũng giống như cậu thấy đấy.

"Sư đoàn Seeckt tham chiến đến bây giờ, cũng chỉ giảm quân số ba tiểu đoàn, so với Ant tốt hơn nhiều. Nhưng... Tôi đã nói rồi, chiến tranh cái thứ chó má này chính là như vậy, chiến sĩ tinh nhuệ nữa lúc đáng chết cũng phải chết."

Hạ sĩ đưa điếu thuốc đã cuộn xong cho tân binh, lại bị từ chối.

Hạ sĩ: "Xem ra buổi sáng hôm nay pháo kích còn chưa khiến cậu muốn hút một điếu hoặc uống một chén. Nhưng tin tôi, tương lai cậu sẽ cần dùng đến."

Nói xong hắn nhét thuốc lá vào túi tân binh.

(Hết chương)

Chương 189: Lần lượt kéo đến

Khi các binh sĩ tuyến một của hai bên đang nói chuyện phiếm giết thời gian, lực lượng trong tay Vương Trung tăng lên theo từng phút.

Các đơn vị dưới trướng tập đoàn quân cơ động số một không ngừng xuống xe ở Yalgava, lấy tiểu đoàn làm đơn vị không ngừng lái tới, mỗi một giờ đều có tiểu đoàn mới đến.

Đại tá tham mưu trưởng Alexander bận tối mắt tối mũi, mỗi giờ đều có tiểu đoàn mới muốn hắn sắp xếp.

Vương Trung phái Vasili cho hắn sai khiến, hắn và Popov ở bên cạnh nhìn bọn họ bận túi bụi.

Popov cảm thán nói: "Có đôi khi tôi còn cảm thấy may mắn vì tôi chỉ là một tu sĩ cầu nguyện, nhất là khi làm tu sĩ cầu nguyện của cậu, phần lớn những chuyện tôi nên làm cậu sẽ làm thay, tôi lại càng nhàn rỗi."

Vương Trung nhún vai: "Tôi chỉ không chắc là cái đầu trọc của anh có thể thuận lợi cổ vũ sĩ khí hay không, cho nên mới tự mình làm."

Popov líu lưỡi: "Tôi cũng không phải tự mình muốn đầu trọc, cậu cứ chờ xem, đàn ông đến tuổi đều như vậy, cậu chỉ là còn trẻ, tương lai chưa biết chừng còn trọc hơn tôi! Đến lúc đó con của cậu sẽ cưỡi lên cổ cậu, sờ đầu cậu hô 'Mẹ ơi, thủy tinh cầu mau nói cho con biết, ai là người phụ nữ xinh đẹp nhất thế giới'."

Vương Trung bật cười, đây là phiên bản khác của câu chuyện công chúa Bạch Tuyết?

Lúc này có người đi vào cửa lớn, vừa nhìn thấy Vương Trung liền phát ra tiếng cười "Ô hô hô ha ha".

Vương Trung: "Được rồi, Yegorov, tôi nhìn thấy anh rồi, đừng chặn cửa lớn của tôi."

Popov: "Cậu xem, đàn ông đến tuổi chính là sẽ hói đầu! Đây chẳng phải là một ví dụ điển hình sao?"

Yegorov sửng sốt: "Vì sao tôi vừa vào cửa đã bị trêu chọc hói đầu? Tôi còn chưa hói đâu!"

"Sắp rồi." Popov nói.

Vương Trung chỉ vào bản đồ: "Anh tự xem vị trí của Sư đoàn cận vệ số một cơ giới hóa, chọn địa chỉ cho Sư bộ của anh."

Yegorov nhìn về phía bản đồ, đồng thời trêu chọc: "Cậu không hỏi tình hình trên đường của tôi à?"

Vương Trung: "Tình hình trên đường thế nào?"

"Không quân Prosen tấn công chúng tôi, nhưng không trúng. Tổ pháo phòng không trên xe lửa phát huy tác dụng." Yegorov dừng một chút, chỉ vào một điểm trên bản đồ: "Cái ký hiệu này, đó là nông trường?"

Vương Trung: "Đúng vậy, tôi đã đi dạo trước, có hai căn nhà, một cái chuồng ngựa."

"Sư bộ của tôi ở đây. Thảo nguyên này thật sự bao la, quá trống trải, nếu là Kazaria, trên bản đồ này ít nhất có thêm năm ngôi làng, cộng thêm nông trường nhỏ chi chít."

Popov: "Dưới thảo nguyên này không phải đất đen, không có màu mỡ như vậy, không ít địa phương chỉ có thể mọc cỏ dại. Không giống đất đen của Kazaria, cỏ ngoài ruộng cao đến nỗi có thể cuộn bánh xe ô tô vào."

Kazaria quá màu mỡ, cỏ tươi tốt đến mức có thể hạn chế bánh xe di chuyển, chỉ có xe tăng mới có thể như diễu hành trên đất bằng.

Nếu là ở Kazaria, Vương Trung hôm qua đã không có cách nào để cho đội trinh sát đua xe, không thể đua xe thì có thể bị đội thiết giáp của địch bao vây đánh, "Xoáy Nước" có thể sẽ bị xe tăng có tháp pháo áp chế ở cự ly gần.

Nhưng Vương Trung càng hy vọng chiến đấu trên đất Kazaria, chỉ tiếc đất đai cuối cùng của Kazaria ở xung quanh Borsk, đó cũng là đất đai cuối cùng mà Ant khống chế ở Kazaria.

Nếu Myshkin công tước bị đánh bại, hắn chỉ có thể rút lui về phía nam, vào trong núi lớn, phòng thủ cửa ải.

Vương Trung xua tan nỗi nhớ quê hương chợt đến - nói chính xác là nỗi nhớ quê hương thứ hai, nói với Yegorov: "Đi chỉ huy quân đội của anh đi, kẻ địch lúc nào cũng có thể nhìn thấu kế hoãn binh của chúng ta mà phát động tấn công."

Yegorov cười: "Yên tâm đi, nhìn khu vực này toàn là đồng cỏ, không thích hợp phòng ngự, nhưng bộ binh của chúng ta ít, vũ khí kỹ thuật nhiều, bắn nhau trên mặt đất trống trải như thế này thì chúng tôi không sợ, mọi người đều không có chỗ trốn, bên nào có hỏa lực mạnh sẽ chiến thắng."

Tập đoàn quân của Vương Trung không thích hợp tác chiến ở những khu vực tầm nhìn kém như rừng rậm, loại địa phương đó đánh trận cần rất nhiều bộ binh đến "mở rộng tầm nhìn".

Vương Trung: "Cẩn thận một chút, kẻ địch lấy lực lượng thiết giáp làm chủ, cũng rất thích hợp tác chiến trên địa hình trống trải."

"Giao cho tôi." Yegorov chào Vương Trung, sau đó quay đầu nhìn Alexander: "Tham mưu trưởng của tôi, anh đi theo tôi, tôi không thể không có tham mưu trưởng mà chỉ huy quân đội."

Alexander nhìn về phía Vương Trung.

Vương Trung: "Anh đi đi, thực hiện chức trách của anh, bộ phận tập đoàn quân giao cho Vasili là được rồi."

Vasili: "Tôi?"

Alexander cười: "Tôi tin tưởng anh làm được, nhạc sĩ."

Nói xong, anh vỗ vai Vasili, sau đó chào Vương Trung.

Yegorov đi trước một bước ra ngoài, lúc đi qua cửa lớn còn rụt vai lại, giống như nếu không rụt lại thì sẽ bị cửa lớn kẹp.

Sau khi hai người rời đi, Vương Trung nhìn Vasili, nắm tay lại động viên anh.

Vasili líu lưỡi, đúng lúc này tham mưu thông tin báo cáo: "Tiểu đoàn xe tăng diệt địch số 2 gọi, bọn họ sắp đến, hỏi nên bổ sung dầu ở đâu."

Vasili: "Nói cho bọn họ, đi dọc theo đường là có trạm xăng, nhìn thấy bồn chứa dầu từ xa nghĩa là sắp đến rồi."

Tham mưu thông tin lập tức xoay người.

Biên chế tiểu đoàn xe tăng diệt địch là do Vương Trung đề xuất, trước kia đều coi xe tăng hạng nặng SU-76 là pháo tự hành, biên chế vào tiểu đoàn pháo tự hành, còn pháo chống tăng thì trực tiếp gọi là tiểu đoàn pháo chống tăng.

Loại xe bọc thép chỉ dùng để bắn xe tăng như "Xoáy Nước", trước kia quân đội Ant chưa từng có, cho nên được biên chế thành "tiểu đoàn xe tăng diệt địch".

Tương lai, xe tăng M18 Hellcat và M10 Wolverine do Hợp Chủng Quốc viện trợ cũng sẽ được biên chế vào tiểu đoàn xe tăng diệt địch.

Nhưng bây giờ quân đội Ant chỉ có một loại xe tăng chuyên dụng để diệt địch là "Xoáy Nước", cho nên hiện tại ba tiểu đoàn xe tăng diệt địch đã thành lập đều ở trong tập đoàn quân của Vương Trung.

Tiểu đoàn xe tăng diệt địch số 2 là đơn vị trực thuộc của Sư đoàn bộ binh 225, hiện tại, các đơn vị của Sư đoàn bộ binh 225 đang lần lượt đến.

Vương Trung: "Sư đoàn 225 không phái đội tiên phong đến sao? Pavlov sẽ không phạm phải sai lầm này, chắc chắn ông ta đã phái một bộ phận cơ quan chỉ huy của Sư đoàn 225 thành lập đội tiên phong đến trước, chuyện tiếp tế nhiên liệu hẳn là do đội tiên phong phụ trách."

Vasili còn chưa trả lời, lại có người đi vào cửa bộ chỉ huy tập đoàn quân. Là Eugene - Chuẩn tướng.

Popov: "Xem ra đội tiền trạm đã đến. Sao lại là chủ quan quân sự tới trước? Đi tiền trạm hẳn là tham mưu và văn thư."

Eugene tướng vẻ mặt chua xót: "Vì tôi vốn cũng là một văn thư."

Vương Trung: "Anh là quản lý mỏ không phải sao?"

"Đó cũng là văn thư cao cấp, so với chỉ huy bộ đội đánh trận, tôi am hiểu an bài hàng ngũ hành quân hơn. Tướng quân, anh vẫn là đem cấp bậc chuẩn tướng quân cùng danh hiệu đại diện sư trưởng của tôi cho đi, tôi làm thượng tá là được."

Vương Trung: "Giai đoạn hiện tại không được. Anh là sĩ quan cấp tá năm trước biểu hiện tốt nhất, dù sao bộ đội của anh không tháo chạy, ngoan cường đánh lén kẻ địch, anh là vì quân công mới được đề bạt làm sư trưởng quản lý sư đoàn 225."

Trong quân đội Ant, năm ngoái có rất nhiều giáo quan biểu hiện xuất sắc được đặc cách đề bạt làm chuẩn tướng, chỉ huy quân đội cấp sư đoàn.

Đối với những người này có thể có biểu hiện gì, trong lòng bộ Thống soái không chắc, trong lòng Vương Trung cũng không chắc.

Cũng may sư đoàn 225 do Eugene chỉ huy là bộ đội dưới trướng hắn, cùng lắm thì đến lúc đó hắn trực tiếp đi xuống chỉ huy là được.

Vương Trung rất chắc chắn bản lĩnh chỉ huy một sư đoàn của mình cũng không tệ lắm.

Nhưng bây giờ hắn sẽ không nói những điều này cho Eugene biết, hắn muốn thử xem vị quản lý mỏ này có thể học được chiến tranh hay không.

Dù sao vị này hiện tại cũng coi như là "Phái Rokossovsky", là tướng lĩnh Vương Trung hiểu rõ gốc gác.

Eugene chuẩn tướng: "Ngoại trừ đào chiến hào đánh trận phòng thủ có chút tâm đắc, những thứ khác thật sự không am hiểu."

"Anh am hiểu bài tập trên bản đồ và sắp xếp hàng ngũ hành quân không?" Hai mắt Vasili sáng rực lên hỏi: "Anh là đội tiền trạm của sư đoàn 225, vậy sư đoàn của các anh tới sắp xếp đi!"

Eugene chuẩn tướng: "Như thế không có vấn đề. Tôi còn mang theo văn thư và tham mưu."

"Vậy thì quá tốt rồi." Vasili vui mừng quá đỗi, "Bộ tham mưu của tập đoàn quân còn đang ở Yekaterinburg vội vàng đưa một xe người lên tàu lửa, phái công văn và tham mưu đến đây lại ở lại Yalgava, bây giờ ở đây chỉ có tôi là Thượng úy phó quan chọn đại lương, vốn dĩ còn có Alexander có thể gánh vác một lần, anh ta lại bị Yegorov lấy đi rồi."

Vương Trung đỡ cằm, bỗng nhiên nói: "Hẳn là tổ chức một bộ tư lệnh chuyên môn, phụ trách loại công tác chuyển vận phức tạp này, giống như lần này quá loạn."

Popov đồng ý: "Đúng vậy, sau khi toàn bộ quân đội triển khai đến chiến trường, bộ tư lệnh này liền chuyên tâm phụ trách chuyển vận hậu cần, như vậy tất cả đều sẽ có trật tự. Vừa vặn tập đoàn quân chúng ta ỷ lại hậu cần lại đặc biệt nghiêm trọng."

Dù sao Tập đoàn quân cơ động số một pháo thật sự quá nhiều.

Lúc thành lập không ngờ tới vấn đề tổ chức khi lao tới chiến trường nhanh chóng như vậy, chủ yếu Vương Trung chỉ có kinh nghiệm chỉ huy sư đoàn, đơn vị cấp một lợi dụng khoảng cách tàu hỏa dài để di chuyển, trên cơ bản Pavlov đã dẫn theo tham mưu làm xong, căn bản không phiền phức như vậy.

Hiện tại Vương Trung căn cứ tình huống nghe thấy, trực quan cảm nhận được một đơn vị cần thiết phải tăng 30 đến 50 người, chuyên môn phụ trách chỉ huy bộ đội chuyển vận cần thiết.

Có bộ tư lệnh như vậy chuyển vận chắc chắn sẽ thuận lợi hơn rất nhiều, các tham mưu quân bộ cũng không cần phân tâm xe lửa đường dài vận chuyển, chỉ phụ trách tòng binh đứng ở tiền tuyến 50 km cuối cùng là được rồi.

Tiện thể, Vương Trung cũng hiểu sâu sắc một vấn đề mà trước khi xuyên không không thể lý giải: Vì sao Chu Nhật Hòa diễn luyện còn bao gồm cả dỡ xe ở nhà ga, cái này có gì tốt để diễn luyện?

Hiện tại hắn phát hiện quả thật phải diễn luyện, không luyện không được.

Tập đoàn quân cơ động số một chưa từng diễn luyện qua cái này, hiện tại luống cuống tay chân đó là bởi vì nhân viên tham mưu quả thật rất có năng lực, nhất là ở Yalgava tọa trấn văn chức thượng tá Kalatayev cấp sáu nào đó.

Phàm là năng lực của tham mưu và các nhân viên kém một chút, vậy thì vô cùng hỗn loạn.

Vương Trung nhìn Eugene giống như một văn thư bận rộn đứng lên, nội tâm cảm kích người Prosen, nếu bọn họ tiến công, tình huống kia không biết sẽ biến thành thế nào.

————

"Chúng ta phải thử tiến công một chút." Witt Thiếu tướng nhìn bản đồ nói: "Sau khi địch nhân chuẩn bị hỏa lực, vẫn không tiến công, khiến tôi cảm giác đó là một kế hoãn binh, địch nhân kỳ thật căn bản không chuẩn bị tốt cứng đối cứng với chúng ta, cho nên mới cố ý hù dọa chúng ta."

Busse Thượng tá kinh hãi: "Đối thủ là Rokossovsky kia!"

Witt Thiếu tướng: "Chính vì là Rokossovsky kia mới càng phải hoài nghi điểm ấy. Hắn phi thường giảo hoạt, có khả năng giả bộ muốn tiến công tiến hành chuẩn bị hỏa lực, thật ra mục đích thật sự là tranh thủ thời gian chờ bộ đội phía sau đến."

Busse Thượng tá: "Có thể nào ngài nghĩ như vậy đúng ý hắn không? Hôm qua chúng ta đã được chứng kiến quỷ kế tinh diệu thứ hai, chúng ta nhìn thấu quỷ kế quan trọng nhất của hắn, cho rằng binh lực kẻ địch suy yếu, liền xuất kích, thiếu chút nữa bị mấy trăm chiếc xe tăng của hắn ăn sạch ở trong cánh đồng hoang!"

Witt Thiếu tướng: "Anh thấy mấy trăm chiếc xe tăng của hắn rồi? Tận mắt chứng kiến?"

Busse Thượng tá câm miệng.

Witt Thiếu tướng: "Đó không phải sao, mắt thấy mới là thật, phái ra tiểu đoàn trinh sát hóa hình mô-tô, thăm dò tình trạng của địch nhân, đặc biệt là muốn xem, có "Mấy trăm chiếc xe tăng" hay không!"

(Bản chương xong)

Chương 190: Chúng Ta Gặp Rokossovsky!

Tân binh Andreas và Kosrek hạ sĩ đang trò chuyện, đột nhiên nghe thấy tiếng động cơ.

Hạ sĩ đi vào hướng cửa sổ trong thành Yeisk, nhìn ra ngoài, liền thấy xe máy của tiểu đoàn trinh sát hóa hình mô-tô và xe bọc thép chạy qua trên đường cái.

Andreas cũng tiến lại gần: "Chuyện gì vậy? Không phải nói kẻ địch muốn tấn công à?"

"Kẻ địch không tới, cho nên cấp trên phái người ra ngoài điều tra." Kosrek hạ sĩ nói: "Chúng ta làm lính súng máy là vì điểm này, không cần làm loại chuyện này, tổ chức đội tuần tra cũng không tới phiên chúng ta."

"Đội tuần tra?" Andreas nghi hoặc hỏi: "Lúc ở trại huấn luyện, tôi đã tham gia đội tuần tra."

Kosrek kinh ngạc hỏi: "Trong nước cũng tổ chức đội tuần tra?"

"Không, trại huấn luyện của chúng tôi ở Melainia, xung quanh có đội du kích của người Melainia, gọi là quân Đồng minh Cứu quốc gì đó. Nghe nói ở vùng duyên hải, còn có máy bay của Liên hiệp Vương quốc sẽ cho bọn họ vũ khí miễn phí, bọn họ vận chuyển những vũ khí này đến nội địa, thường xuyên phát động tập kích đối với chúng tôi."

Kosrek mắng: "Những tiện nhân này, thời điểm chúng tôi tiến công Melainia, rất nhiều người bọn họ đều ăn không đủ no, cũng không có công

việc, Đại Khủng hoảng phá hủy hết thảy. Chúng tôi để cho bọn họ gia nhập đế quốc quang vinh, bọn họ lại còn vong ân phụ nghĩa!"

Kosrek dừng một chút, lại hỏi: "Anh tham gia đội tuần tra, sau đó thì sao?"

"Đó là vây công đối với cứ điểm quân Đồng minh, đội tuần tra chúng tôi phụ trách chặn lại bên ngoài, chúng tôi phát hiện mấy đội du kích, thiếu úy dẫn đội hướng về phía kẻ địch bắn đạn tín hiệu, những tân binh chúng tôi liền hướng về phía đạn tín hiệu rơi xuống bắn súng, căn bản không nhìn thấy kẻ địch ở nơi nào.

"Sau đó thiếu úy kêu ngừng bắn, chúng tôi liền ngừng bắn, trong lòng căn bản không có cảm giác tham gia thực chiến, tôi nghĩ thầm chúng tôi khẳng định cái gì cũng không bắn trúng, nhưng sau đó chúng tôi tìm được bốn cỗ thi thể, hoàn toàn không biết là bắn trúng như thế nào."

Nghe xong lời nói của Andreas, Kosrek hạ sĩ cười rộ lên: "Đối với tân binh mà nói, rèn luyện xem như không tệ, làm lính súng máy anh đại đa số thời điểm cũng không nhìn thấy mình bắn trúng ai. Đại đa số thời điểm anh chỉ nắm tay cầm súng máy, đều đặn tốc độ từ một bên di chuyển đến một bên khác.

"Ngắm bắn do bánh xe trên giá ba chân quyết định, cậu xoay bao nhiêu vòng, đường đạn súng máy là cái dạng gì."

Súng máy cố định ở giá ba chân thật ra phạm vi hoạt động dựng thẳng rất nhỏ, muốn điều chỉnh độ lớn khẩu súng máy ngửa mặt lên phải dựa vào bánh xe. Chỉ có tháo súng máy xuống chỉ dựa vào hai giá để bắn, thước đo trên súng máy mới có tác dụng, khi lắp ở trên giá ba chân, bánh xe liền đảm đương tác dụng của thước đo.

Kosrek tiếp tục nói: "Ở trên giá ba chân súng máy thậm chí có thể bắn người cách xa 1500 mét, cậu có biết người cách xa 1500 mét là người như thế nào không? Chỉ là một con kiến, cậu căn bản không thể nhắm chuẩn, vật lý là không thể - trừ khi cậu lắp súng máy vào kính ngắm bắn.

"Cậu hãy xoay tay đến vị trí cách đó 1.500 mét, sau đó vẫy tay như vậy."

Hạ sĩ làm động tác lay động tay cầm súng máy trái phải.

"Chiến trường chính là như vậy, có thể nhìn thấy cụ thể bắn trúng ai đó mới là trường hợp đặc biệt. Hơn nữa nói thật, nhìn không thấy ngược lại tốt, nhìn thấy cậu sẽ ý thức được, cậu ở tuổi tiêu diệt người xấp xỉ với cậu, sẽ gặp ác mộng. Đối với lính súng máy của chúng ta mà nói, điểm ấy càng quan trọng hơn.

"Có nhớ chuyện Agasukov mà tôi đã nói không?"

Andreas gật đầu: "Nhớ kỹ, hạ sĩ anh dùng hơn hai vạn phát đạn tiêu diệt hơn một ngàn người Ant."

"Đúng, sau đó bọn họ đi quét dọn chiến trường, bảo tôi cùng đi, nói tôi có thể từ chỗ người Ant lấy chút chiến lợi phẩm, nhưng tôi cự tuyệt."

Andreas: "Vì không thấy ác mộng?"

Hạ sĩ: "Vì không gặp ác mộng. Đây không phải đương nhiên sao?"

Lúc này phía dưới truyền đến tiếng bánh xích áp qua mặt đường.

Andreas tò mò nhìn ra ngoài cửa sổ.

Hạ sĩ nói: "Nhất định là xe tăng số hai, hỏa lực duy nhất đáng tin cậy của Bộ đội trinh sát chính là 20 pháo trên xe tăng số hai. Gặp phải quân đội thiết giáp của địch nhân bọn họ sẽ bị đánh tơi bời."

Andreas quả nhiên nhìn thấy có một chiếc xe tăng số 2 xen lẫn trong đội trinh sát mô-tô hóa.

Hắn nói: "Số hai, ở chỗ Melainia đâu đâu cũng có, còn có xe tăng số một, sư đoàn cảnh vệ quốc dân trang bị rất nhiều. Tiền tuyến đã không thấy số một nữa."

"Công binh còn đang dùng, dùng chúng nó ném bao thuốc nổ, giống như máy ném đá." Hạ sĩ làm một động tác tay.

Andreas nằm sấp trên bệ cửa sổ, nhìn tiểu đoàn trinh sát đang thẳng tiến phía dưới, hỏi: "Hạ sĩ, nếu tiểu đoàn trinh sát phát hiện kẻ địch thật sự không có ý định tiến công, chúng ta sẽ tiến công sao? Lúc chúng ta tiến công là thao tác súng máy trên xe tăng sao?"

"Đương nhiên không phải, đến lúc đó chúng ta sẽ ngồi xe bán xích, đi theo bộ binh, đợi đến lúc cần thiết thì trung đội trưởng sẽ hô to 'Lũ heo các người xuống xe cho ta, xạ thủ súng máy chiếm lĩnh cao điểm', sau đó chúng ta sẽ leo lên kiến trúc cao nhất trong tầm mắt, có thể là kho thóc, có thể là một sườn đất nhỏ, cũng có thể là hài cốt."

"Sau đó?" Andreas hỏi.

"Sau đó thì bắn, đến chết mới thôi." Hạ sĩ nhún vai: "Tôi cảm thấy tôi nên chết ở Agasukov, dù sao tổ súng máy thứ hai cũng đã chuẩn bị xong, phải xem khi nào người Ant đến đòi mạng tôi."

Andreas không biết làm sao đón, chỉ có thể ghé vào bệ cửa sổ, nhìn đội trinh sát tiến lên.

————

Quân đội Ant, trận địa ngoài thành.

Tiểu đoàn trưởng Tiểu đoàn diệt tăng số 1 đang quan sát địch nhân: "Kỳ quái, trong khói đen bốc cháy, sao lại lẫn vào khói trắng giống như cát bụi?"

Sau đó hắn liền nhìn thấy đội trinh sát hóa hình của kẻ địch ra khỏi thành.

Hắn lập tức cầm micro lên: "Thành Cát Tư Hãn Thành Cát Tư Hãn, kẻ địch đã ra khỏi thành, là đội trinh sát hóa hình mô-tô! Phương hướng ra khỏi thành không nằm trong phạm vi công kích của tôi."

Thước ngắm của "Xoáy Nước" là 2200 mét, Rokossovsky Trung tướng tự mình quyết định.

Cho dù có thước đo xa hơn, với trình độ thấu kính quang học của Ant cũng không thể bắn chính xác, cho nên quân đội điều tra của kẻ địch ra khỏi thành, Tiểu đoàn diệt tăng số một thực sự không thể quản, chỉ có thể báo cáo lên trên.

Lúc này một giọng nói hùng hồn từ trong vô tuyến điện truyền đến: "Để cho bộ đội thiết giáp đi xử lý, Cận vệ Tăng Tiểu đoàn 1, đến các anh!"

Tiểu đoàn trưởng Tiểu đoàn diệt tăng cau mày: "Cái này trái với vô tuyến kỷ luật rồi chứ? Không thể nói phiên hiệu - Chờ một chút, Sư trưởng?"

"Đúng vậy, là tôi. Tôi vừa đến không biết các anh gọi là gì, tóm lại là ăn hết trinh sát tiểu đoàn, không thể để cho đối phương phát hiện chúng ta không tiến công là bởi vì bộ binh chưa tới nơi."

Tiểu đoàn trưởng lúng túng, hắn nghe được nửa câu sau là lừa gạt người Prosen, nhưng trong lòng hắn thầm nghĩ: Lừa gạt như vậy người Prosen có thể tin sao?

Lúc này tiếng của Tiểu đoàn trưởng Tiểu đoàn xe Tăng Cận vệ số 1 xuất hiện trong bộ đàm: "Sư trưởng, ngài đã đến rồi! Cho nên bây giờ chúng tôi do ngài chỉ huy?"

"Đúng, Lữ đoàn xe tăng của tướng quân đến rồi, tất cả đều là xe tăng kiểu mới, chức trách của các anh với tư cách là đội dự bị đã kết thúc! Bây giờ các anh lại thuộc về chỉ huy của Yegorov tôi lần nữa!"

Tiểu đoàn trưởng Tiểu đoàn diệt tăng lông mày nhăn thành bánh quai chèo.

Pháo thủ nghe thấy đối thoại vô tuyến điện, hỏi: "Sơ hở rõ ràng như vậy, kẻ địch có thể tin sao? Tướng quân nói muốn liệu địch sẽ khoan hồng, có phải vi phạm nguyên tắc này không?" [Thực không rõ ý của câu này]

Tiểu đoàn trưởng Tiểu đoàn diệt tăng nhún vai. Lúc này phía sau bên phải truyền đến tiếng động cơ, hắn quay đầu, nhìn thấy bụi mù nơi xa, hẳn là Tăng Cận vệ số 1 đã xuất động.

Lúc này, bộ đội xe jeep phụ trách giám thị bên kia báo cáo: "Bên này chúng tôi cũng có địch nhân ra khỏi thành, đại khái là một đại đội trinh sát, có xe tăng số hai, chúng tôi không thể xử lý."

Yegorov: "Tiểu đoàn xe tăng của Sư 225 sẽ xử lý, không cần phải xen vào!"

————

"Báo cáo."

Witt Thiếu tướng quay đầu lại, nhìn về phía tham mưu: "Có việc gì thì nói."

"Nghe lén vô tuyến, nghe thấy cuộc đối thoại của quân Ant, xác định phiên hiệu của quân địch phía đông bắc chúng ta là Sư đoàn 225, phiên hiệu của quân địch phía đông nam không rõ, nhưng quan chỉ huy tên là Yegorov."

Witt Thiếu tướng cau mày: "Yegorov sao?"

Sĩ quan phụ tá của hắn lập tức tiến lên: "Là ái tướng của Rokossovsky, căn cứ theo công báo của Bộ Tổng tư lệnh, từ lúc bắt đầu từ thành Rogneda đã đi theo Rokossovsky rồi, cùng nhau trải qua nhiều chiến dịch, là cường địch rất mạnh."

Witt Thiếu tướng: "Cho nên ở phía đông nam chúng ta chính là Cận vệ Cơ giới 1 của Rokossovsky? Sư đoàn 225 ở đông bắc có lai lịch gì?"

Mọi người ở đây đều lắc đầu.

"Chưa từng nghe qua."

"Không có danh hiệu Cận vệ, hẳn không phải là bộ đội tinh nhuệ gì chứ?"

Witt Thiếu tướng lắc đầu: "Nhưng Yegorov vô cùng tín nhiệm chi quân đội này..."

Lúc này lại có người tiến vào báo cáo: "Quân trinh sát ra khỏi thanh phố hướng đông nam báo cáo gặp phải quân đội xe tăng địch, sau khi thông báo với chúng tôi liền mất liên lạc, nhằm chừng đã bị tiêu diệt."

Busse Thượng tá chắc chắn nói: "Xem! Lập tức đánh cho một đại đội trinh sát không có năng lực báo cáo, lấy kỹ thuật bắn súng kém cỏi của quân Ant, cái này ít nhất mấy chục chiếc xe tăng đang đồng loạt bắn!"

"Báo cáo," Tham mưu thông tin lúc đầu nói, "Chúng tôi còn nghe lén được một đoạn đối thoại, người tự xưng Yegorov tuyên bố không có tiến công là bởi vì bộ binh chưa lên."

Witt Thiếu tướng chắp hai tay sau lưng, đi qua đi lại trong phòng.

Lúc này, Tham mưu trưởng Sư đoàn Seeckt nói: "Trong tay chúng ta có hai tiểu đoàn thiết giáp hoàn chỉnh, tuy rằng tiểu đoàn thứ nhất hôm qua bị một ít tổn thất, nhưng chủ yếu là xe tăng Panzer III, số lượng chuẩn bị sáng nay của xe tăng Panzer IV nòng dài cũng có 27 chiếc. Hai tiểu đoàn cộng lại có 58 chiếc Panzer IV nòng dài, cộng thêm 8 chiếc xe tăng kiểu mới của John Thượng úy, cùng với 150 chiếc Panzer III, hoàn toàn có thể ra khỏi thành đánh một trận với địch nhân."

Witt Thiếu tướng suy nghĩ một chút, hỏi Busse Thượng tá: "Anh xác định tiêu diệt xe tăng hạng nặng của chúng ta là một ít pháo tự hành?"

"Đúng vậy, là pháo tự hành." Busse Thượng tá chắc chắn nói.

"Không được." Witt Thiếu tướng nói với Tham mưu trưởng: "Pháo tự hành giỏi phòng thủ, chúng ta phát động thiết giáp tiến công là hợp ý đối

phương. Gọi đội trinh sát tiến về Đông Bắc trở về, không cần tổn thất trinh sát binh vô ích. Gửi báo cáo cho Tập đoàn quân, Sư đoàn chúng ta gặp Ant tập trung trọng binh bao vây tấn công, xin quân đội phía sau mau chóng đuổi kịp."

Sau khi tạm dừng ngắn ngủi, Witt Thiếu tướng tiếp tục nói: "Đồng thời sao chép gửi đến tổng bộ Tập đoàn quân phía Nam, đặc biệt cường điệu chúng ta gặp Rokossovsky, Rokossovsky!"

(Bản chương xong)

Cùng ăn cơm với bạn bè trong giới quân sự

Tác giả: Constantine - 02/06/2024

Cùng ăn cơm với bạn bè trong giới quân sự

Tôi là dân con ông cháu cha, không ít bạn bè chơi cùng hồi bé gần đây đang làm quân chỉ, chính là chỉ đạo quân sự của phim ảnh, hôm nay bọn họ đến chỗ tôi ăn cơm, tiện thể chỉ ra một rổ sai lầm.

Đại khái đều là những chi tiết nhỏ không đáng kể, có thể là hai chi tiết có ảnh hưởng đến tiểu thuyết, một là bạn của tôi nói rằng việc sản xuất xe tăng hạng nặng bằng cách sử dụng thẻ máy móc là không hợp lý, bởi vì vòng chắn tháp pháo có thể hàn thành từng đoạn, không nhất định phải làm liền khối.

Cho nên tôi hơi bảo thủ với tiến trình nghiên cứu khoa học vũ khí của Ant, sau này có thể cho quân đội Ant một chút ưu thế trang bị thích hợp.

Hơn nữa tôi đánh giá tố chất lính của quân đội Liên Xô quá cao, dựa theo cách nói của các bạn, bây giờ tôi để cho quân đội Liên Xô trong sách chơi phối hợp tác chiến ở mức độ cao, trong lịch sử căn bản là không có khả năng.

Vẫn là vấn đề đó, lúc Thế chiến thứ hai, học sinh cấp hai cấp ba của Liên Xô cơ bản đều tập trung ở hải quân và không quân, bộ binh không có nhiều người có tố chất đạt tiêu chuẩn như vậy, không giải quyết được.

Cho nên sau này, nếu muốn sửa chữa, tôi phải bổ sung thêm nhiều lính trơn cho Tập đoàn quân cơ giới, làm tai mắt cho pháo binh, sau đó bổ sung một số vũ khí siêu hạng, trang bị cho một số ít lính tinh nhuệ toàn học sinh cấp ba.

Tôi nói nhiều như vậy, các bạn hiểu ý tôi rồi chứ?

Đúng, hôm nay tôi tiếp bạn, phải nghỉ một hôm, đây là vì sau này viết ra tình tiết hay hơn, cần phải hy sinh.

Ngày mai tôi cố gắng cập nhật sớm một chút. Vậy nhé, chúc ngủ ngon.

(Bản chương xong)

Chương 191: Tình hình trước Chiến dịch Suvorov

Về phía Prosen, Bộ Tư lệnh Tập đoàn quân số 10 - Tập đoàn quân phía Nam.

Thượng tướng Pock - Tư lệnh Tập đoàn quân hiện tại có một vị khách quý: Thượng tướng Wilhelm von Friedrich - Tư lệnh Tập đoàn quân số 6, ông vừa mới rót rượu cho Pock, còn chưa nâng ly thì Tham mưu thông tin đã xông vào phòng: "Tướng quân!"

Thượng tướng Pock nhíu mày, tuy rằng không vui, nhưng mà bộ đội đang trong tác chiến, không để ý tới điện báo tiền tuyến hiển nhiên không thích hợp - nhất là trước mặt đồng nghiệp.

Vì vậy Pock ra hiệu, sĩ quan phụ tá của ông lập tức tiến lên nhận điện văn: "Tiền tuyến, Sư đoàn Seeckt báo cáo bị Rokossovsky suất lĩnh trọng binh tập trung tấn công."

"Rokossovsky tới chúng ta đã biết rồi, hôm nay tiến công gặp khó khăn phải không?" Pock tỏ ra bình tĩnh khác thường trước mặt đồng nghiệp: "Hôm qua khi nói Rokossovsky tới tiền tuyến, tôi đã dự tính hôm nay tiến công sẽ bị thất bại."

Wilhelm von Friedrich - Tư lệnh Tập đoàn quân số 6 hỏi: "Vậy ngài có phương án dự phòng chứ?"

"Đương nhiên, Rokossovsky là một khối xương khó gặm, vì để nhanh chóng thẳng tiến, chúng ta cần phải vòng qua hắn ta. Chiến dịch mùa hè năm ngoái, Quân đoàn Thiết giáp số 2 của Guderian đã đá trúng tảng đá thối này, chân bị trẹo, cuối cùng Guderian đã vòng qua hắn ta, sau đó hắn ta cũng chỉ có thể phá vây, nghe nói sư đoàn của hắn ta bị tiêu diệt hơn một nửa!"

Pock đứng lên, khoa tay múa chân trên bản đồ: "Sư đoàn Seeckt ở chính diện chặn hắn ta, sau đó đưa hai sư đoàn thiết giáp và hai sư đoàn xe bọc thép phóng lựu đột phá hai bên sườn của hắn ta."

Sĩ quan phụ tá trên bản đồ vẽ hai bên sườn Sư đoàn Seeckt ký hiệu của một sư đoàn thiết giáp và một sư đoàn xe bọc thép phóng lựu .

"Đến ngày 18, tôi có thể triển khai thế công kìm kẹp Rokossovsky. Sức chiến đấu tổng thể của Tập đoàn quân Sukhaya Verevka bên phía địch không được, dựa vào thành thị còn có thể dựa vào sĩ khí chống đỡ một thời gian, nhưng thật đáng tiếc, một vùng này đều là thảo nguyên, thành thị duy nhất Yeisk đã bị chúng ta chiếm."

Pock có vẻ rất đắc ý: "Binh quý thần tốc, chúng ta lại một lần nữa đánh bại quân đội Ant về mặt tốc độ. Rokossovsky đối mặt với thảo nguyên mênh mông này cũng không có bất kỳ biện pháp nào, hắn ta chỉ có thể lui về phía sau đến ven sông Sukhaya Verevka, dựa vào thành thị ven bờ phòng

ngự."

Wilhelm von Friedrich khen ngợi gật đầu: "Rất hợp lý. Nói ra tôi và Rokossovsky này cũng có duyên phận."

Sĩ quan phụ tá của Pock: "Hai vị..."

Pock: "Chiến dịch mùa hè năm ngoái ông đã từng giao thủ với hắn ta?"

"Không, lúc ấy Tập đoàn quân số 6 của tôi đi theo sau Quân đoàn Thiết giáp số 1, chiến trường Peniye - nơi hắn ta thành danh cách bộ tư lệnh của tôi chưa đến 100 km. Sau đó khi hắn ta phòng thủ Loktev, Tập đoàn quân của tôi đang xử lý tàn quân trong vòng vây Bogdanovka, bộ tư lệnh của tôi cách chiến trường của hắn ta chưa đến 50 km."

Sĩ quan phụ tá: "Các vị tướng quân..."

Pock: "Hắn ta ba lần bị đánh chạy, ông có hai lần ở gần đó. Lần này là lần thứ ba! Tôi sẽ không phạm sai lầm cứng đối cứng với hắn ta."

Sĩ quan phụ tá rốt cuộc không nhịn được nữa: "Hai vị!"

Pock cuối cùng cũng nhìn về phía sĩ quan phụ tá: "Làm sao vậy, không giống anh chút nào."

Sĩ quan phụ tá: "Sư đoàn Seeckt không có tiến công, sư đoàn trưởng báo cáo, sáng nay chiến đấu quần tiên phong gặp phải hỏa lực chuẩn bị lập tức chuyển sang trạng thái phòng ngự, buổi chiều sau khi đến Sư Bộ, phát hiện số lượng lớn xe tăng kẻ địch đang tính toán nhằm vào Sư đoàn Seeckt thực hiện thế công kìm kẹp."

Pock ngây người: "Cái gì? Rokossovsky tấn công?"

Wilhelm nhắc nhở: "Chiến dịch mùa đông năm ngoái hắn ta cũng tổ chức tiến công, nhanh chóng bao vây quân ta ở Kalanskaya. Ông quên ảnh hắn ta tự mình áp giải tướng quân bị bắt đi diễu hành rồi sao?"

Pock vỗ đầu một cái: "Chết tiệt, cậu vừa nói như vậy tôi nhớ ra rồi, lúc nhìn thấy tấm ảnh đó tôi còn mơ thấy ác mộng, mơ thấy mình cũng bị bắt đi diễu hành. Tôi nghĩ nhất định là đầu óc của tôi cố ý muốn quên chuyện này!"

Wilhelm: "Ông sẽ không để Rokossovsky ăn luôn Sư đoàn Seeckt chứ?"

"Đương nhiên là không, chết tiệt, đương nhiên là không." Pock đứng lên, hạ lệnh với sĩ quan phụ tá: "Gọi Tham mưu trưởng vào đây, không đúng, tôi phải đến phòng bản đồ."

Wilhelm cũng đứng dậy: "Tôi đi cùng ông."

Hai người cứ như vậy đi về phía phòng bản đồ.

Vừa tiến vào phòng bản đồ, thứ đập vào mắt đầu tiên chính là toàn bộ bản đồ bố trí giai đoạn một của Kế hoạch Xanh.
Tập đoàn quân thứ mười là mũi nhọn của giai đoạn một.

Quân đoàn thứ sáu là đội hình tấn công thứ hai, đi theo sau tập đoàn quân thứ mười của thượng tướng Wilhelm, hiện tại tiền phương vừa mới vượt qua tuyến xuất phát của thượng tướng Pock.

Trong trận chiến mùa hè năm ngoái, nguyên tắc tập trung xe tăng mà Prosen áp dụng khiến cho hầu hết các đơn vị thiết giáp đều nằm trong 4 khối thiết giáp.

Nhưng trải qua một năm tác chiến, người Prosen phát hiện ra việc tập trung nhiều đơn vị thiết giáp như vậy sẽ gây ra gánh nặng hậu cần quá lớn, địa hình Ant kém cỏi khiến hậu cần căn bản không theo kịp.

Kết quả là khối thiết giáp sau một tuần xung phong đã phải dừng lại đợi đơn vị phía sau.

Cũng may là quân Ant quá kém cỏi, không thể nắm bắt thời cơ khi thiết giáp thoát ly, nếu không thì hậu quả khó lường. Trên thực tế, một bộ phận chỉ huy xuất sắc của Ant đã phát hiện ra sơ hở và phát động phản công, đáng tiếc lực lượng trong tay họ quá ít ỏi.

Năm ngoái, thiết giáp của Ant thể hiện cực kỳ tồi tệ, cho dù chỉ huy có nhận ra thời cơ cũng không thể nắm bắt được.

Bộ binh ngược lại thành công bắt được một số thời cơ, nhưng quy mô có hạn, đối với chiến dịch mùa hè có quy mô lớn thì chẳng thấm vào đâu.

Nhân tiện nhắc tới, Rokossovsky chính là số ít chỉ huy phát hiện và nắm bắt được thời cơ, đáng tiếc lúc ấy hắn chỉ có một trung đoàn, còn lại đều là các đơn vị hỗ trợ tạp nham.

Nói tóm lại, quân Ant đang tổng kết kinh nghiệm, người Prosen cũng vậy.

Vì vậy, trước khi kế hoạch Xanh được triển khai, các khối thiết giáp đã bị chia nhỏ thành các đơn vị nhỏ hơn, phối thuộc cho các tập đoàn quân, cùng bộ binh tiến lên, tốc độ tấn công chung bị chậm lại, nhưng lại tránh được việc bị thoát ly một cách hiệu quả.

Dưới quyền tập đoàn quân thứ mười có 3 sư đoàn thiết giáp, 3 sư đoàn thiết giáp phóng lựu, 6 sư đoàn bộ binh, tính cả các đơn vị trực thuộc tập đoàn quân thì tổng binh lực khoảng 22 vạn.

Quân đoàn thứ sáu có quân số 30 vạn, thực lực mạnh hơn, đi theo sau tập đoàn quân thứ mười - "mũi nhọn", đảm nhiệm nhiệm vụ mở rộng khu vực đột phá, lan rộng khu vực chiếm đóng sang hai bên sườn.

Thượng tướng Pock đơn giản hồi tưởng lại nhiệm vụ của mình và quân đồng minh, sau đó hỏi tham mưu trưởng đang bận rộn trước bàn đồ: "Tình hình sư đoàn Seeckt hiện tại thế nào rồi?"

Tham mưu trưởng: "Ý ngài là muốn biết về thiệt hại? Tối qua họ báo cáo..."

"Ta đang hỏi tình hình hiện tại của họ! Đừng bới móc thiệt hại nữa."

Tham mưu trưởng chỉ vào bản đồ: "Vừa mới cập nhật tình hình, có vẻ sư đoàn Seeckt vẫn chưa bị tấn công, chỉ là bị pháo hạng nặng oanh tạc cho choáng váng thôi."

Thượng tướng Pock: "Rokossovsky có bao nhiêu quân?"

"Không rõ." Tham mưu trưởng thẳng thắn, "Chúng tôi không biết hắn đang chỉ huy bao nhiêu quân, hiện tại chúng tôi chỉ nắm được 2 phiên hiệu, một là sư đoàn bộ binh cơ giới cận vệ số 1 - đơn vị cũ của Rokossovsky, một là phiên hiệu mới sư đoàn bộ binh 225, biên chế không rõ."

Thượng tướng Pock: "Lũ người ở Bộ Tổng tư lệnh ăn không ngồi rồi sao? Cái tên Rokossovsky xuất hiện 3 ngày rồi mà vẫn chưa điều tra rõ ràng được sao?"

Tham mưu trưởng: "Không quân đang tiến hành trinh sát trên không, có lẽ..."

"Kệ mẹ không quân đi! 4 sư đoàn chuẩn bị tham gia mũi gọng kìm hiện tại đang ở đâu?"

Tham mưu trưởng: "Họ đã triển khai sang hai bên sườn rồi, hiện tại mà hủy bỏ mệnh lệnh triển khai, để họ quay sang tiếp viện Yeisk là không thích hợp, sẽ gây ra hỗn loạn lớn. Tôi đề nghị để các đơn vị vốn được giao nhiệm vụ tiếp quản Yeisk tăng tốc độ hành quân."

Thượng tướng Pock vuốt cằm: "Còn các đơn vị tham gia mũi gọng kìm thì tiếp tục tác chiến - là như vậy sao? Ăn sạch tập đoàn quân của Rokossovsky? Nhưng tập đoàn quân này, liệu tập đoàn quân chúng ta có nuốt trôi nổi không?"

Thượng tướng Wilhelm là khách mời, từ đầu đến giờ vẫn im lặng, nghe thấy thượng tướng Pock nói vậy, nhịn không được lên tiếng: "Quân do Rokossovsky chỉ huy vẫn luôn tăng lên, trong trận vây hãm Kalanskaya năm ngoái, Rabverd cho rằng hắn đã chỉ huy một tập đoàn quân rồi.

"Hiện tại có khi nào hắn đã là tư lệnh Tập đoàn quân rồi không?"

Thượng tướng Pock: "Tập đoàn quân... Ý anh là, chúng ta nên hỏi ý kiến của cấp Tập đoàn quân?"

Wilhelm: "Dù sao thì mũi gọng kìm của anh cũng phải đến ngày 18 mới sẵn sàng mà, đúng không?"

"Nói đúng, trước tiên cứ cố gắng tiếp máu cho sư đoàn Seeckt, không cho bọn họ bị ăn thịt, xem Tập đoàn quân nói thế nào đã."

————

Cùng lúc đó, Yekaterinburg, Cung điện Mùa Hè.

Olga cố gắng duy trì vẻ mặt uy nghiêm, ngồi trên ghế.

Trước mặt cô là giá vẽ và tấm toan vẽ khổ lớn, họa sĩ hoàng gia đang vẽ tranh.

Bỗng nhiên con mèo trên đùi Olga không biết phát hiện ra cái gì, không hề báo trước mà nhảy phốc xuống, chạy biến mất dạng.

Olga: "A! Nó chạy mất rồi! Ta đi bắt nó về!"

"Không cần đâu, mèo gì đó, tôi cứ vẽ theo cảm nhận là được rồi. Bệ hạ đừng lấy cớ tìm mèo để chuồn sang phòng bản đồ của Bộ Tổng tư lệnh chứ?"

Olga nài nỉ: "Hiện tại đang là thời khắc quan trọng, Alyosha —— trung tướng Rokossovsky đang chiến đấu ở tiền tuyến! Ta muốn đến phòng bản đồ để theo dõi!"

"Ngài lại không chỉ huy tác chiến, đó đâu phải công việc của ngài. Công việc của ngài là phải hoàn thành bức chân dung này! Bức tranh này sẽ được treo trong hành lang, nơi trưng bày chân dung của các đời quân chủ vương triều Antonov, làm sao có thể thiếu ngài được?"

Olga bĩu môi.

"Chiến tranh kết thúc có khi đã chẳng còn Sa hoàng nữa, những bức tranh này cũng chỉ có nước bị đưa vào bảo tàng thôi..."

Cô lẩm bẩm.

Họa sĩ kinh hãi: "Cái gì?"

Olga: "Ta nói ngươi mau vẽ lên, hoàn thành nhanh đi, sau đó ta còn phải đến phòng bản đồ để giám sát bọn họ điều binh khiển tướng!"

Vừa dứt lời, đại tướng Tuganev bước vào phòng vẽ tranh.

Olga mừng rỡ, lập tức đứng bật dậy, kết quả là chiếc áo choàng hoàng gia quá nặng, khiến cô suýt nữa thì mất thăng bằng.

"Đại tướng Tuganev!" Cô đứng vững lại, hỏi: "Tình hình thế nào rồi?"

Đại tướng: "Rokossovsky định nhân lúc địch tiến quá sâu, đánh một trận tiêu diệt ngắn gọn, các tham mưu ở bộ tác chiến cho rằng kế hoạch này khả thi, chúng ta đang tập trung lực lượng, chi viện cho tập đoàn quân Rokossovsky —— cũng chính là tập đoàn quân cơ động số 1."

Olga: "Vậy là hắn lại sắp thắng trận nữa rồi, đúng không?"

"Chưa chắc." Tuganev nghiêm mặt nói, "Cho dù là Rokossovsky thì cũng có lúc thất bại."

Olga: "Ông đừng nói vậy chứ!"

"Nhiệm vụ của tôi là báo cáo cho Sa hoàng bệ hạ những khả năng xấu nhất có thể xảy ra." Đại tướng Tuganev dừng một chút, rồi nói tiếp, "Nhưng ngài có thể hy vọng vào điều tốt đẹp nhất."

(Hết chương)

Chương 192: Viện trợ bất ngờ

22h30 ngày 14 tháng 7, làng Terinka, quân Ant đang kiểm soát.

Vương Trung rời khỏi sở chỉ huy tập đoàn quân, nhìn vệt đỏ rực trên bầu trời.

Dù đã xuyên không sang được 2 năm, nhưng nhìn thấy hoàng hôn lúc 10 giờ tối vẫn khiến Vương Trung cảm thấy mới lạ.

Vương Trung đang cảm thán thì giọng nói của Nelly vang lên bên tai: "Xong việc rồi à? Muốn ăn khuya không?"

Vương Trung quay đầu nhìn Nelly: "Ồ, cũng được. Sao trước đây ngày nào cô cũng chuẩn bị đồ khuya cho cả sư đoàn, bây giờ lại không làm nữa?"

Nelly nhún vai: "Vì những cô gái trước đây hay giúp tôi chuẩn bị đồ khuya hiện giờ đều đang ở Yekaterinburg, không đi theo."

Vương Trung kinh ngạc: "Ý cô là trước đây có người khác giúp cô chuẩn bị à? Tôi cứ tưởng đều là cô tự tay làm hết!"

Nelly nhìn Vương Trung với vẻ mặt "vô tri": "Làm sao có thể được, sư đoàn có đến mấy trăm người, chuẩn bị đồ khuya cho từng ấy con người là cả một công trình đấy. Tôi chỉ đẩy xe đến phân phát cho các sĩ quan cấp cao và tham mưu thôi."

Vương Trung: "Ể? Tôi cứ tưởng tối nào cũng được ăn đồ mẹ loli tự tay làm cơ!"

Lúc này, tâm trạng Vương Trung hệt như đứa trẻ phát hiện ra ông già Noel thực chất là bố, siêu nhân Tiga bên trong chỉ là diễn viên đóng thế.

Nelly nhìn Vương Trung: "Đừng gọi tôi là mẹ. Bây giờ anh muốn ăn thì tôi chỉ có thể tự mình làm thôi."

Vương Trung: "Vậy tôi muốn ăn bánh kem, uống sữa bò."

"Không có đâu. Tôi chỉ có thể dùng khẩu phần của quân đội làm nguyên liệu thôi! Thịt hộp Spam, bánh mì đen và Vodka được chứ?"

Vương Trung gãi đầu, xem ra món sở trường của đội hậu cần chỉ có thịt kho tàu. Không đúng, còn một chuyện quan trọng hơn cần xác nhận.

"Nelly," Vương Trung nghiêm túc hỏi, "Năm ngoái cô cũng dùng khẩu phần quân đội làm đồ khuya sao?"

"Ừ." Nelly gật đầu.

Nói cách khác, lương thực trong khẩu phần tiếp tế năm nay không phong phú bằng năm ngoái.

Không biết năm sau tình hình tiếp tế có tệ hơn không.

Thấy Vương Trung có vẻ đang trầm tư, Nelly bèn nói: "Lương thực trong khẩu phần tiếp tế phần lớn là do địa phương cung cấp, khu vực này nghèo nên mới vậy. Nếu như anh ở Yalgava, tôi có thể làm bánh kem, bánh quy và nhiều món ngon khác cho anh."

Vương Trung: "Hả? Thì ra là vậy sao? Đợi đã, cô biết tôi đang nghĩ gì à?"

Nelly giơ tay phải lên, dùng ngón trỏ xoay hai vòng trên thái dương: "Tôi cũng biết suy nghĩ đấy, chỉ cần liên hệ với câu hỏi của anh, cộng thêm chủ đề lúc nãy thì dễ dàng hiểu ra anh đang nghĩ gì thôi."

Vương Trung: "Vậy là tôi lo lắng thừa à? Thực ra tình hình cung cấp lương thực của chúng ta vẫn ổn?"

"Ừ. Mùa đông năm ngoái đúng là rất khó khăn, nhưng hiện giờ đã ổn định trở lại rồi."

Thì ra là vậy.

Vương Trung vừa thở phào nhẹ nhõm thì thấy Popov dẫn Sufang cùng mấy bà thím lạ mặt đi vào sân nhỏ - nơi đặt sở chỉ huy.

Vừa nhìn thấy Vương Trung, Sufang lập tức nở nụ cười rạng rỡ.

Nelly liếc nhìn cô.

Popov chủ động mở lời: "Vị này là nữ tu sĩ cấp cao Sufang vừa mới đến, cô ấy..."

"Để tôi nói." Sufang tiến lên một bước, hành lễ với Vương Trung, "Trung tướng Rokossovsky kính mến, tôi phụng mệnh Đại Mục thủ, dẫn đầu các Druid thuộc Hội Nghiên cứu Văn hóa Dân gian đến chi viện cho ngài."

Vương Trung: "Druid cái gì?"

"Druid." Sufang lặp lại.

Hội Nghiên cứu Văn hóa Dân gian và Druid? Vương Trung quan sát kỹ lưỡng mấy bà thím đi theo Sufang, xét về tuổi tác, quả thực họ đều có thể làm "phù thủy đầm lầy" hay "thần bà rừng rậm" được rồi.

Còn về ngoại hình - chỉ cần hóa trang một chút là mấy nếp nhăn trên mặt họ đủ để đóng vai phù thủy độc ác trong phim CRPG, nhất là kiểu phù thủy sống trong đầm lầy, chuyên ăn thịt trẻ con.

Nhưng trang phục của mấy bà thím này lại rất hiện đại, trông giống điều tra viên trong phim kinh dị của Klusu hơn.

Lúc này, bà thím dẫn đầu lên tiếng: "Bảo sao tướng quân lại có vẻ mặt khó hiểu như vậy, tôi đã bảo là chúng ta nên thay đồ rồi mới đến mà."

Vương Trung: "Thay đồ?"

Một bà thím đặt chiếc vali da xuống đất, mở ra, cho Vương Trung xem đồ vật bên trong.

Bên trong vali là vòng cổ làm từ chân gà khô, áo choàng cũ nát, búp bê phù thủy và những thứ khác toát ra vẻ tà ác.

Vương Trung: "Nếu các người mặc đồ kiểu này đến đây, có khi tôi đã ra lệnh cho lính gác xả súng rồi đấy."

Popov đặt tay lên vai Vương Trung: "Thư giãn nào, đây đều là các nhà nghiên cứu của chúng ta, cũng giống như các nhà vật lý lượng tử ở Viện Vật lý, đều đang dốc sức tìm hiểu bí ẩn của sức mạnh thần bí."

"Dùng chân gà phơi khô để nghiên cứu sao?" Vương Trung hỏi vặn.

Lúc này, bà thím khoe vòng cổ chân gà lên tiếng: "Sóng De Broglie, hằng số Planck gì gì đó, chúng tôi không hiểu mấy thứ vật lý đó đâu. Nhưng ngài xem, cho dù không nghiên cứu mấy thứ cao siêu đó, chúng tôi vẫn có thể tìm ra quy luật của sức mạnh thần bí."

Một bà thím khác tiếp lời: "Điều quan trọng là phải thực hiện nhiều thí nghiệm, sau đó tổng kết lại."

Vương Trung: "Được rồi, tôi hiểu rồi. Ý các vị là Giáo hội không muốn đặt hết trứng vào một giỏ, nên muốn thử thêm một số cách khác, đúng không? Tôi đoán chắc còn có cả Viện Nghiên cứu Huyền bí nữa."

Sufang: "Vâng, đúng vậy. Ngoài ra còn có Học viện Kinh, chuyên nghiên cứu về ảnh hưởng của việc tụng kinh đối với sức mạnh thần bí, mỗi ngày đều thay đổi cách ngắt nghỉ, cao độ khi tụng kinh. À, tôi cũng thường xuyên đọc tạp chí của họ."

Vương Trung gật đầu: "Tôi đã hiểu rõ những nỗ lực của Giáo hội trong việc tìm hiểu sức mạnh thần bí rồi. Hiện giờ tôi muốn hỏi là, tại sao các vị lại đến tiền tuyến?"

Bà thím chân gà: "Để dùng ma thuật Druid giúp ngài giành thắng lợi. Chúng tôi đã nắm vững được một số ma thuật Druid bằng phương pháp khá khoa học, nếu sử dụng trên chiến trường và giành được chiến thắng, chúng ta sẽ giáng một đòn mạnh vào phái Sùng Thánh."

Vương Trung: "Tôi cứ tưởng phái Sùng Thánh đã bị tiêu diệt rồi chứ..."

Vương Trung chưa nói hết câu thì chợt nhớ đến tên lính Prosen bị dọa đến phát điên lúc trước.

Rất có thể phái Sùng Thánh vẫn còn đất sống, chỉ là bọn chúng đang lẩn trốn mà thôi.

Vương Trung: "Được rồi, tôi đại khái đã hiểu ý của Đại Mục thủ rồi. Vậy các vị có thể làm được gì? Triệu hồi người cây? Hay là gọi một đàn quạ đen che kín bầu trời, khiến không quân địch không thể tấn công?"

Sufang bật cười ha hả: "Tướng quân thật hài hước... Ơ..."

Sufang ngừng lại, quan sát biểu cảm của Vương Trung, "Anh không phải đang nói đùa sao?"

Vương Trung: "Tôi thấy, nếu như thần lực có thể dẫn đường cho tên lửa truy đuổi máy bay địch, vậy thì việc triệu hồi người cây cũng chẳng có gì là lạ."

"Tiếc là chúng tôi vẫn chưa làm được những chuyện chỉ có trong truyền thuyết như vậy. Ngài cũng đừng hy vọng chúng tôi có thể triệu hồi quái vật trong rừng để tấn công quân địch." Bà thím lắc đầu, "Nhưng nếu ngài cần một màn sương mù kéo dài 2 tiếng thì chúng tôi có thể làm được."

Vương Trung tròn mắt: "Bà nói lại xem nào, các bà có thể triệu hồi cái gì cơ?"

Bà thím: "Với số vật liệu tế lễ hiện có, chúng tôi có thể triệu hồi một màn sương mù kéo dài 2 tiếng. Chúng tôi đã thực hiện thành công 3 lần ở bãi cỏ gần khúc sông Sukhaya Verevka, vào mùa hè các năm 907 đến 909. Loại "ma thuật" mà chúng tôi sử dụng là ma thuật của giáo phái Druid bản địa."

(Hết chương)

Chương 193: Ma thuật hay trò lừa?

30 phút sau, nhà thờ làng Terinka.

"Tôi chưa bao giờ nghĩ đến việc mình sẽ phải dựa vào huyền bí học trên chiến trường." Vương Trung nhìn các "nhà nghiên cứu văn hóa dân gian" đang chuẩn bị cho nghi thức, nói với Popov.

Popov có vẻ hơi bất ngờ: "Anh chưa từng nghĩ đến sao?"

Chưa để Vương Trung kịp trả lời, Popov đã tự tìm ra đáp án: "Cũng phải, anh đâu phải là một tín đồ ngoan đạo, tôi đi theo anh cũng được 10 tháng rồi mà chưa từng thấy anh cầu nguyện lần nào."

Vương Trung giật mình thon thót, với tư cách là người Ciris, anh không có thói quen cầu nguyện, chỉ là thi thoảng đi ngang qua chùa chiền, miếu mạo, bất kể là thờ Chúa hay thờ Phật, anh đều vào thắp hương.

Lúc thắp hương anh cũng không cầu khấn gì, càng không có chuyện thành tâm hay không.

Chỉ đơn giản là thấy chùa chiền, miếu mạo thì vào thắp hương cho biết thôi.

Trước đây, khi trong người còn tiền lẻ, Vương Trung cũng thường ném đồng xu vào hòm công đức, sau này toàn bộ chuyển sang thanh toán điện tử nên anh cũng bỏ luôn.

Lúc này, Vương Trung mới nhận ra, Popov là một giáo sĩ! Mình ở trước mặt một giáo sĩ cả năm trời mà không cầu nguyện lần nào, đúng là toát mồ hôi hột.

Popov cười ha hả: "Đừng căng thẳng vậy, phái Thế tục chúng tôi không câu nệ hình thức như vậy, đó là những thứ cặn bã của phái Sùng Thánh, đã bị chúng tôi loại bỏ từ lâu rồi."

Vậy, vậy sao?

Thấy Vương Trung thở phào nhẹ nhõm, Popov bèn đổi giọng: "Nhưng không cầu nguyện lần nào thì cũng hơi quá, các chiến sĩ phần lớn đều là tín đồ sùng đạo của phái Thế tục, anh cũng nên làm cho có lệ một chút."

Vương Trung: "Làm thế nào mới được coi là "làm cho có lệ"?"

"Ví dụ như trước khi xung phong, anh có thể hô to một đoạn kinh."

Hò kinh?

Nhắc đến chuyện hô kinh trên chiến trường, Vương Trung liền nhớ đến Warhammer 40K, chẳng lẽ còn phải đóng đinh cả cuộn giấy da viết kinh thư lên áo giáp? Nếu vậy thì các người phải phát cho tôi kiếm động lực và súng bolter trước đã!

Hoàn toàn lệch tông rồi!

Popov: "Chuyện này không khó lắm đâu. Nếu anh không nhớ kinh thì có thể đọc sách mà, tôi cho anh mượn quyển Thánh Kinh Andrew này, những trang đã được đánh dấu đều là những câu thích hợp để giảng đạo."

Vừa nói, Popov vừa móc ra một quyển sách dày cộp in hằn dấu vết thời gian.

Vương Trung: "Tôi mà cầm quyển Thánh Kinh này đọc trước khi xung phong, e là chẳng bao lâu nữa, mọi người sẽ đồn thổi đây là Thánh vật của Giáo hội, có thể triệu hồi Thiên binh Thiên tướng mất."

Popov cười ha hả: "Anh nói vậy, tôi cũng thấy quyển sách cũ này của tôi trông cũng hơi "ngầu" thật. Thực ra nó chỉ là một quyển Thánh Kinh bình thường, theo chân một mục sư già rong ruổi khắp nơi, lúc tôi mới gia nhập Học viện Thần học đã tự bỏ tiền túi ra mua, chỉ có 1 đồng bạc thôi."

Vương Trung: "Một quyển dày cộp thế này mà chỉ có 1 đồng bạc?"

"Dù sao thì bây giờ cũng là thời đại công nghiệp rồi, cách đây 300 năm, một quyển Thánh Kinh như vậy có giá đến 10 đồng vàng cũng chưa chắc đã mua được."

"Khoan đã," Vương Trung bỗng nhận ra một điểm mù, "Cách đây mấy chục năm, mọi người vẫn còn dùng đồng bạc sao?"

"Đúng vậy, tiền giấy chỉ mới được sử dụng trong khoảng 30 năm trở lại đây thôi."

Vương Trung nghiêm túc hỏi Popov: "Ông bao nhiêu tuổi rồi?"

"55 tuổi, tôi gia nhập Học viện Thần học từ năm 8 tuổi. Lúc đó, Học viện Thần học chủ yếu dạy những thứ của phái Sùng Thánh, còn phái Thế tục chỉ được truyền bá một cách âm thầm."

Vương Trung: "Vì lúc đó năng lực sản xuất chưa đủ phát triển sao?"

Thực ra Vương Trung chỉ thuận miệng nói dựa trên những kiến thức mà anh được học, cơ sở hạ tầng quyết định kiến trúc thượng tầng mà, tư tưởng của phái Thế tục cũng là một phần của kiến trúc thượng tầng, nên chắc chắn phải được truyền bá ở những nơi công nghiệp và thương nghiệp phát triển trước tiên.

Popov trợn tròn mắt nhìn Vương Trung: "Tôi biết ngay mà, tuy anh không cầu nguyện nhưng trong lòng vẫn luôn hướng về Thánh Kinh."

Ê, không phải, tôi không có! Đừng có nói bậy bạ!

Vừa nghĩ như vậy, trên mặt Vương Trung lại nở nụ cười: "Rượu thịt tuy ngon, Thánh Kinh mới là chân lý."

Popov ôm chặt quyển sách cũ: "Vậy tôi lấy lại nhé?"

"Thôi, ông cứ để tôi giữ đi, tôi chỉ nhớ mang máng ý nghĩa chứ không nhớ rõ câu chữ, nhỡ đâu lúc cầu nguyện trước trận lại sai sót gì đó thì phiền phức lắm."

Popov lại cười ha hả lần thứ ba.

Lúc này, Vương Trung chuyển chủ đề sang việc sử dụng sức mạnh thần bí trong chiến tranh: "Tôi nhớ hình như Carolin đã từng dùng ma thuật của phù thủy để chống lại Prosen xâm lược?"

"Đúng vậy." Popov nhìn về phía nhóm nhà dân tộc học đang chuẩn bị, "Họ đã dùng ma thuật gây bệnh dịch, nhưng bị Prosen dùng penicillin tiêu diệt."

Penicillin lợi hại thật!

Khoan đã, penicillin chẳng phải là thuốc penicillin sao? Bỗng chốc mất hết cả uy phong! Ma thuật bị penicillin đánh bại nghe "cùi bắp" quá!

Popov nói tiếp: "Hình như người ta dùng một loại dưa để làm môi trường nuôi cấy sản xuất penicillin hàng loạt."
Ma pháp làm tròn số của phù thủy là bị dưa hấu đánh bại sao?

Popov: "Sau đó, loại dưa hấu này được trồng từ công ty sản xuất trái cây liên hợp của Hợp Chủng Quốc."

Hợp Chủng Quốc đánh bại ma pháp của phù thủy?

Ồ, đột nhiên cảm thấy hợp lý.

Popov nói xong lắc đầu, chuyển đề tài: "Cho nên tôi không quá chắc chắn ngày mai ma pháp có thể giúp chúng ta đánh bại Prosen hay không, tốt nhất nên có phương án dự phòng."

Vương Trung: "Tôi biết."

Lúc này, chủ lực tham gia hành động vào ngày mai, Semyon - Đoàn trưởng đương nhiệm của Trung đoàn bộ binh cận vệ 31 đã vào giáo đường, chào theo nghi thức quân đội với Vương Trung và Popov: "Tư lệnh, Giám mục, các sĩ quan cấp tiểu đoàn và đại đội của Trung đoàn 31 đã tập hợp hoàn tất theo mệnh lệnh của ngài, xin chỉ thị!"

Vương Trung đứng lên: "Được, chúng ta đến sở chỉ huy, đừng làm phiền các nhà dân tộc học chuẩn bị nghi thức."

Nói xong Vương Trung sải bước đi về phía cổng, thuận tiện hỏi: "Sĩ khí của quân đội thế nào?"

"Sĩ khí đang hừng hực, nghe nói lực lượng thiết giáp đã đánh được kết quả, hiện tại ai nấy đều hăng hái xin đánh." Semyon trung tá nói, "Dù sao họ cũng là lính cũ của ngài."

Vương Trung: "Họ? Sao, không nhận ra anh là hòa thượng đến từ nơi khác?"

"Không có gì, dù sao chỉ huy tiền nhiệm là thiếu tướng Yegorov, so ra có chút chênh lệch, tôi cũng không có chiến tích xuất sắc, năm ngoái lúc khai chiến tôi là trung tá, năm nay vẫn là trung tá." Trung tá Semyon cười khổ: "Tôi cũng không biết tại sao lại bổ sung tôi vào đội quân tinh nhuệ của ngài."

Vương Trung cười nói: "Đại tướng Tuganev của Bộ tư lệnh là người thực tế, họ sẽ không sắp xếp người lung tung. Chờ ngày mai hành động tập kích kết thúc, anh cũng sẽ có chiến công thôi."

"Hy vọng như vậy." Trung tá Semyon nói.

Lúc này, hai người vừa nói vừa đi vào sân của Bộ tư lệnh Tập đoàn quân, các sĩ quan cấp tiểu đoàn và đại đội của Trung đoàn 31 đều ở bên trong, nhìn thấy Vương Trung lập tức đứng nghiêm chào theo nghi thức quân đội.

Vương Trung liếc mắt nhìn qua, thấy không ít gương mặt quen thuộc, liền tùy tiện gọi một người: "Philippov, sao còn chưa lên làm tiểu đoàn trưởng? Có đang nỗ lực không?"

Philippov: "Không có, Vasili chẳng phải cũng là đại úy sao, hắn cũng chưa được thăng chức lên sĩ quan?"

"Vậy lần này cậu cố gắng hơn hắn, thăng chức sĩ quan trước, sau đó tôi có thể ngày nào cũng ở trước mặt hắn đọc tên cậu để làm hắn xấu hổ." Vương Trung nói xong quay đầu liếc nhìn Vasili một cái —— sĩ quan phụ tá tự nhiên phải luôn đi theo sĩ quan chỉ huy, Vasili hiện tại coi như là nửa cảnh

vệ viên của Vương Trung.

Philippov cười nói: "Vasili, đáng tiếc, lần này cậu không thể đi."

Vasili: "Báo cáo tướng quân, tôi xin tham gia tập kích."

"Không được. Trước khi Pavlov đến, có rất nhiều việc cần cậu làm rồi. Đợi Pavlov dẫn theo Bộ tư lệnh Tập đoàn quân đến, tôi sẽ cân nhắc." Vương Trung trả lời, sau đó ra hiệu cho tất cả mọi người: "Vào nhà thôi."

Chờ mọi người đi vào phòng, Vương Trung đưa một xấp ảnh cho trung tá Semyon: "Truyền tay nhau xem một chút, đây là ảnh chụp địa hình Yeisk do không quân trinh sát."

Trong lúc mọi người truyền tay nhau xem, Vương Trung chỉ vào bản phác thảo trên bảng đen: "Đây là bản đồ đơn giản mà Vasili vẽ dựa theo ảnh chụp hàng không, tối nay các nhà dân tộc học sẽ tiến hành nghi thức suốt đêm, dự kiến 5 giờ sáng mai sẽ bắt đầu có sương mù.

"Vì vậy, việc bắn chuẩn bị sẽ bắt đầu vào lúc bốn giờ, chuẩn bị trong một tiếng, tranh thủ phá hủy hết toàn bộ hàng rào dây thép gai và bãi mìn bên ngoài của địch. Không thể bắn sớm quá, bởi vì trước đây chúng ta chưa từng khai hỏa vào lúc ba giờ. Trong lúc bắn chuẩn bị, các anh phải bí mật di chuyển đến tuyến xuất phát."

Vương Trung dùng phấn vẽ một đường trên bản phác thảo: "Công binh đã xác nhận rồi, đến tuyến này sẽ không có mìn. Sau khi bắn chuẩn bị kết thúc, các anh sẽ thừa dịp sương mù dày đặc để tấn công. Vũ khí giảm thanh ở trong sương mù sẽ đạt được hiệu quả bất ngờ."

Philippov giơ tay: "Tướng quân!"

Vương Trung: "Cậu nói đi."

Philippov: "Sương mù buổi sáng là do nhiệt độ mặt đất thấp, hơi nước ngưng tụ, sau khi bắn chuẩn bị xong còn xuất hiện sương mù sao?"

Vương Trung: "Theo khoa học thì không. Nhưng khoa học hiện tại của chúng ta vẫn chưa thể giải thích được một số hiện tượng, ví dụ như sương mù ngày mai. Ý tôi là, nếu như ngày mai thật sự có sương mù."

Sau khi F4 ma quỷ trong bộ phim "Apocalypse Now" ném bom napalm, hướng gió đã thay đổi, nơi vốn là thánh địa lướt sóng bỗng chốc biến thành bãi biển chẳng có gì đặc biệt.

Vì vậy Vương Trung cho rằng sau khi bắn chuẩn bị ngày mai, nếu không có thứ gì thần bí nào tác động, chắc chắn sẽ không có sương mù dày đặc.

Nói cách khác, nếu như sau khi bắn chuẩn bị mà lập tức hình thành sương mù dày đặc, vậy thì chứng tỏ các nhà dân tộc học thật sự đã dẫn dắt được sức mạnh vượt qua khoa học hiện đại.

Không giống như ma thuật của phù thủy Carolin, loại ma thuật có thể bị penicillin đánh bại, khiến người ta nghi ngờ chỉ là sử dụng một loại vũ khí

sinh học nào đó.

Biết chừng là vũ khí sinh học do siêu văn minh cổ đại để lại, bị các phù thủy nắm giữ.

A, không đúng, nếu thật sự là như vậy, vậy thì sương mù kia cũng có thể là do vệ tinh điều khiển thời tiết trên trời bị kích hoạt ——

Vương Trung đang suy nghĩ miên man, đột nhiên nhìn thấy Sufang Batuwendusu ở cửa vẫy tay.

"Mọi người đợi tôi một chút." Vương Trung nói với các sĩ quan, sau đó bước nhanh ra cửa: "Chuyện gì vậy?"

Sufang hạ giọng: "Viện trưởng bảo tôi đến nói với anh, đừng bắn chuẩn bị trước khi sương mù nổi lên. Anh muốn chuẩn bị thì chuẩn bị ngay bây giờ. Nhưng trước khi sương mù xuất hiện hai tiếng, phải dừng lại."

Vương Trung cau mày: "Nếu không phải tôi đã tận mắt nhìn thấy thần tiễn đuổi theo máy bay của địch, tôi đã nghi ngờ các nhà dân tộc học các cô thực ra là lừa đảo. Cô biết trong báo cáo của cơ quan khí tượng không quân gửi cho tôi nói, sáng mai vốn dĩ có khả năng xuất hiện sương mù sao?"

Sufang: "Tôi không biết cơ quan khí tượng nói thế nào, nhưng tôi có thể nói cho anh biết, sáng mai nhất định sẽ có sương mù."

(Hết chương)

Chương 194: Chạy mau, Vasili!

Vương Trung nhìn đồng hồ, thở dài với Sufang: "Tóm lại là tôi bắn chuẩn bị trước hai tiếng là được rồi đúng không?"

Sufang gật đầu lia lịa.

Vương Trung quay đầu hô to: "Vasili, gọi điện thoại cho sở chỉ huy pháo binh, nói cho họ khai hỏa trước hai tiếng."

Sở chỉ huy pháo binh cũng là thứ mà Vương Trung học theo Hoa Kỳ. Hoa Kỳ có một loại pháo bắn đồng thời, các cấp bậc pháo binh khác nhau được trang bị các loại pháo khác nhau, sau khi phối hợp xong, thời gian khai hỏa sẽ khác nhau, nhưng đạn pháo lại rơi xuống cùng một lúc.

Bởi vì rơi xuống đồng thời, nên mật độ hỏa lực trong cùng một khoảng thời gian sẽ dày đặc hơn so với khai hỏa bình thường gấp mấy lần.

Ở Trái Đất, trong toàn bộ Chiến tranh thế giới thứ hai, chỉ có Mỹ mới có thể làm được điều này, sau đó các quốc gia khác cũng bắt đầu học theo.

Sở chỉ huy pháo binh có nhiệm vụ phối hợp pháo kích, bên trong có rất nhiều nhà toán học —— thời đại này không có máy tính, chỉ có thể để các

nhà toán học tính toán thủ công các yếu tố bắn.

Vương Trung học tập kinh nghiệm của Hoa Kỳ, thành lập sở chỉ huy pháo binh ở cấp Tập đoàn quân.

Sở chỉ huy này vì sự thuận tiện trong liên lạc, nên không được đặt cùng một chỗ với Bộ tư lệnh Tập đoàn quân, cần phải gọi điện thoại để thông báo thay đổi kế hoạch.

Vasili nghe thấy Vương Trung nói vậy thì ngẩng đầu lên: "Trước hai tiếng đúng không?"

"Đúng."

Vasili gật đầu, xoay người đi gọi điện thoại.

Vương Trung nhìn về phía Sufang: "Còn chuyện gì nữa không?"

"Không có. Tướng quân, thật đáng tiếc là Lyudmila tiểu thư không thể cùng ngài đến tiền tuyến, nếu ngài có..."

Nelly bỗng nhiên xuất hiện, đứng bên cạnh Vương Trung, liếc nhìn Sufang.

Vương Trung: "Tôi có cái gì?"

"Nếu cần, ý tôi là, nếu cần nói chuyện với Lyudmila tiểu thư, có thể đến tìm tôi."

Vương Trung lại nhớ đến lần trước mình đã thử trò chuyện bằng ý niệm thông qua tu sĩ tụng thi, hình như đó là lần đầu tiên hắn nói chuyện với Olga.

Nghĩ như vậy, hắn thấy mọi chuyện trở nên kỳ quái: nói chuyện với cô em gái thầm mến mình thông qua cái miệng của nữ tu sĩ tụng thi luôn muốn quyến rũ mình, chỉ cần nhìn qua mặt chữ thôi cũng đủ khiến người ta liên tưởng đến rất nhiều điều xấu xa.

Vương Trung: "Tôi là quân nhân thuần túy, khi ở tiền tuyến, tôi sẽ không nghĩ đến những chuyện yêu đương nam nữ này. Tu sĩ Sufang, cô cũng là giáo sĩ, giáo hội Đông phương ở trong quân đội chúng ta phải làm gương mẫu, mọi mặt."

Sufang gật đầu: "Được rồi. Vậy tôi tiếp tục ở cùng với mọi người ở Viện nghiên cứu dân gian."

"Nhiệm vụ của cô là giao tiếp với họ sao?" Vương Trung hỏi.

"Không, tôi phụ trách tụng kinh để áp chế khi họ dẫn đến thứ gì đó không ổn." Nói xong Sufang mỉm cười, rời đi.

Khoảnh khắc ấy, trong đầu Vương Trung hiện lên một loạt tưởng tượng rất rùng rợn.

Dẫn đến thứ gì đó không ổn! Cô nói rõ ràng xem nào! Pháo 100mm của "Xoáy Nước" có đối phó được không? Còn đạn pháo B4 mượn được từ trung

đoàn pháo binh hạng nặng thì sao?

Nếu không đối phó được thì tiêu đời rồi!

Sau khi bóng dáng Sufang biến mất, Nelly lấy ra một cái túi, đưa tay bốc một nắm, ném về phía Sufang vừa rời đi.

Vương Trung tò mò hỏi: "Cô rắc cái gì thế?"

"Muối." Nelly nhìn Vương Trung, giơ túi muối trong tay lên: "Là muối mỏ, chắc chắn có tác dụng, cho dù là tà ác lợi hại đến đâu cũng sẽ bị quét sạch."

Vương Trung nhắc nhở cô: "Sufang là nữ tu sĩ cấp cao đấy. Chuyện cô ném muối vào nữ tu sĩ cấp cao phái thế tục tốt nhất là đừng để Tòa án dị giáo phát hiện."

Nelly líu lưỡi, cất túi muối đi, vẻ mặt rất tiếc nuối.

Vương Trung: "Thôi được rồi, ném cũng ném rồi, cùng lắm thì tôi gọi điện thoại cho Belinsky. Yên tâm đi, tôi tiếp tục họp đây."

Nelly: "Vâng. Có cần chuẩn bị bữa ăn khuya cho các sĩ quan bộ binh không?"

Vương Trung nhìn vào trong phòng, cuộc họp bị Sufang cắt ngang, các sĩ quan đang tự do nói chuyện phiếm. Nhưng nhìn họ chỉ trỏ vào ảnh chụp, có lẽ là đang thảo luận về trận chiến ngày mai.

Nhìn những người trẻ tuổi —— không đúng, là những người đồng trang lứa, nét mặt Vương Trung dịu dàng hẳn: "Chuẩn bị đi, chuẩn bị thịnh soạn một chút. Dù sao có một số người tối mai sẽ không về được."

Nelly gật đầu.

Cô đang định rời đi thì Vasili thở hổn hển chạy vào: "Báo cáo!"

Nelly giật mình, nghi ngờ nhìn hắn.

Các sĩ quan trẻ tuổi trong phòng cũng ngừng thảo luận, quay đầu nhìn về phía cửa.

Vasili: "Dây điện thoại bị chuột đồng cắn đứt rồi, tiểu đoàn thông tin đang kiểm tra."

"Cậu gào to như vậy chỉ vì chuyện cỏn con này thôi sao? Chuột đồng?" Philippov hét lớn, các sĩ quan trong phòng đều cười phá lên.

Vương Trung không cười, nghiêm túc nói: "Tình huống khẩn cấp, không kịp chờ tiểu đoàn thông tin đánh nhau với chuột đồng đâu, phái liên lạc viên đi."

Thời đại này, khả năng bảo mật của sóng vô tuyến cực kỳ kém, chỉ có Hợp Chủng Quốc thử nghiệm chế tạo ra sóng vô tuyến nhảy tần, có thể ngăn chặn kẻ địch nghe lén, nhưng vẫn chưa đủ điều kiện để trang bị trên diện

rộng.

Vì vậy, những thông tin quan trọng trong thời đại này đều được truyền bằng cách sử dụng điện đài để phát điện báo đã được mã hóa, hoặc là gọi điện thoại, nếu những cách này đều không được thì phái người đi, cuối cùng không còn cách nào khác mới dùng sóng vô tuyến để liên lạc.

Từ Bộ tư lệnh Tập đoàn quân đến sở chỉ huy pháo binh hiển nhiên là không cần dùng đến điện đài, thứ này trước khi phát thì phải dịch và mã hóa điện văn, sau khi nhận được còn phải giải mã, rất rườm rà, chi bằng phái một liên lạc viên chạy qua đó cho nhanh.

Vasili: "Đã phái liên lạc viên rồi, cho nên tôi mới quay lại. Chỉ là... báo cáo một chút về chiến công hiển hách của chuột đồng."

Các sĩ quan trẻ tuổi trong phòng lại cười ồ lên.

Lúc này, giọng nói của Yegorov vang lên: "Mùa hè chuột đồng cắn đứt dây điện thoại là chuyện quá bình thường, nơi này cằn cỗi, ở vùng đất đen của Khazaria, chuột đồng còn béo gấp ba lần ở đây!"

Vương Trung quay đầu lại thì nhìn thấy Yegorov, bèn hỏi: "Anh không ở lại Sư đoàn của mình, chạy đến chỗ tôi làm gì?"

"Cậu gọi lính của tôi đến, tôi không thể đến xem sao?" Yegorov hỏi ngược lại.

Lần này gọi người đến là vì tình huống khẩn cấp, sau khi truyền đạt quyết tâm tấn công cho các đơn vị, Vương Trung đã trực tiếp gọi điện thoại cho Trung đoàn 31, gọi người đến đây.

Vương Trung: "Hồ đồ, nhỡ đâu địch tấn công thì sao?"

"Người Prosen sẽ không tấn công vào ban đêm. Hơn nữa, cậu đã gọi tất cả các sĩ quan cấp tiểu đoàn và đại đội của trung đoàn bộ binh dưới quyền tôi đến đây rồi, nếu thật sự bị địch đột phá, thì cũng không trách tôi được, cậu cứ việc gánh vác trách nhiệm của Tư lệnh đi!"

Vương Trung gãi đầu: "Không đến mức đó đâu, trên thảo nguyên rộng lớn, không có lực lượng thiết giáp thì không thể nào tấn công được. Hơn nữa, ban đêm xe tăng cũng khó hành động, chẳng nhìn thấy gì cả."

Yegorov dang hai tay ra: "Đúng vậy, cho nên cậu xem, cậu cũng cảm thấy tôi đến đây không có vấn đề gì mà!"

Vương Trung: "Thôi được rồi, ngày mai tùy theo tình hình cũng cần lực lượng thiết giáp phối hợp hành động, anh đến đây nghe cũng được. Ngoài ra, gọi Eugene - quyền Sư đoàn trưởng của Sư đoàn 225 đến đây nữa, Sư đoàn của anh ta về cơ bản cũng đã đến nơi rồi."

Vasili vội vàng chào theo nghi thức quân đội: "Tôi đi gọi quyền Sư đoàn trưởng của Sư đoàn 225 ngay."

Yegorov: "Cậu giao nhiệm vụ tấn công chính cho Trung đoàn 31 - lính cũ của mình, chỉ để bộ binh của Sư đoàn 225 đánh nghi binh, có phải là có sự thiên vị không?"

Vương Trung nghiêm túc nói với Yegorov: "Tôi chọn các anh là vì trận đánh kiểu này cần quân đội có tính chủ động rất cao, cần mỗi người lính đều có dũng khí tự mình tìm kiếm cơ hội chiến đấu trong sương mù.

"Tôi cho rằng, chỉ có Trung đoàn 31 mới có thể đánh được kiểu tác chiến này. Trung đoàn Beshenkovichskaya thứ năm còn phải rèn luyện thêm."

Yegorov quay đầu nói với các sĩ quan trẻ tuổi: "Nghe rõ chưa? Chỉ có chúng ta mới làm được! Ngày mai không được phép làm mất mặt! Nhất định phải truyền đạt sự tin tưởng của tướng quân đến cho mỗi chiến sĩ, nói cho họ biết, cho dù chỉ có một mình, cho dù không phân biệt được phương hướng, cũng phải xông về hướng có tiếng súng!"

"Rõ!" Mọi người trong phòng đồng thanh đáp.

Vương Trung hỏi: "Tiếp tục nghiên cứu ảnh chụp. Nghiên cứu ra manh mối gì chưa?"

"Báo cáo!" Philippov đứng lên: "Có thể mời người địa phương đến đây nói cho chúng ta biết một chút được không? Chắc hẳn là có rất nhiều người dân chạy nạn đến Terinka hoặc thậm chí là những nơi xa hơn về phía đông."

Vương Trung còn chưa trả lời, Vasili đã đi vào: "Quyền Sư đoàn trưởng Eugene đang trên đường đến đây."

Yegorov: "Đường dây điện thoại bên đó không bị chuột đồng cắn đứt sao?"

Vasili: "Nếu như đường dây bên đó mà cũng bị cắn đứt thì tôi phải đi tìm thẩm phán rồi."

Vương Trung dùng tay ấn vai Vasili: "Cậu đừng tìm thẩm phán, đến nhà thờ trước, gọi cha xứ đến đây. Tôi muốn hỏi ông ấy một việc."

Nếu có người chạy nạn, vậy chắc chắn là do nhà thờ ở địa phương phụ trách sắp xếp, hỏi cha xứ chắc chắn là chính xác.

Vasili xoay người: "Vâng, vừa nãy còn chạy đến bên cạnh gọi điện thoại, lần này phải chạy đến nhà thờ. Mặc dù khoảng cách cũng không xa..."

Vương Trung: "Đừng kêu ca nữa, dù sao cũng tốt hơn là đi gánh phân."

Yegorov nói với giọng điệu trêu chọc: "Chạy mau lên, Vasili!"

Vasili chạy như bay.

————

"Bức tường này là tường thấp," Ivan - người Yeisk chạy nạn nói, "Người lớn đều có thể trèo qua được. Nhưng hàng loạt sân ở đây không hề liên thông với nhau, các anh vào một cái sân rồi thì phải đi thẳng vào trong, đi đến

đường cái."

Philippov hỏi: "Bức tường giữa hai cái sân có thể dùng thuốc nổ để phá không?"

Ivan trợn tròn mắt: "Thuốc nổ? Tôi không biết uy lực của thuốc nổ lớn đến mức nào..."

Philippov: "Uy lực cũng gần giống như thuốc nổ dùng để khai thác mỏ."

Ivan vẻ mặt ngơ ngác.

Yegorov: "Thôi đi, lão nông ở đây làm sao biết khai thác mỏ là gì chứ. Gần đây ngay cả một ngọn núi đá cũng không có. Nghe này Ivan, dùng búa to cỡ nào thì mới có thể đập vỡ bức tường này?"

Ivan nắm tay phải lại: "Dùng búa to bằng hai nắm đấm của tôi là có thể đập vỡ rồi."

Yegorov mắng: "Tường gạch dày như vậy, có khi các anh phải mang theo nhiều thuốc nổ hơn đấy."

Philippov búng tay: "Rõ!"

Lúc này, ngoài cửa vang lên tiếng động cơ ô tô.

Vương Trung nhìn ra ngoài cửa, thấy Vasili đang dẫn Eugene - quyền Sư đoàn trưởng của Sư đoàn 225 đi vào.

Điều đầu tiên Eugene làm sau khi bước vào là thở dài.

Vương Trung: "Sao thế? Nhiều sĩ quan như vậy, anh thở dài sẽ ảnh hưởng rất lớn đến sĩ khí đấy!"

Eugene vội vàng ngậm miệng, sau đó bất đắc dĩ giải thích: "Tôi chỉ là một giám đốc mỏ, anh muốn tôi chỉ huy một Sư đoàn tấn công, thật là khó quá."

"Sư đoàn của anh đánh nghi binh." Yegorov nói: "Nếu anh thật sự không biết phải làm thế nào, thì để lính của anh cứ việc hô to 'Uraa' trong sương mù là được."

Eugene lắc đầu: "Không được, tôi từng gặp người Prosen rồi, làm như vậy họ sẽ không tin đâu. Ngày mai quân đội của tôi nhất định phải tiến vào nội thành, ít nhất cũng phải khiến người Prosen bị thương vong, khiến súng máy của người Prosen phải khai hỏa, bắn vào trong màn sương mù."

Vương Trung chỉ vào Eugene, nói với Yegorov: "Giám đốc mỏ của chúng ta ngoài miệng thì nói không biết, nhưng thật ra phân tích rất đâu ra đấy."

Popov cười nói: "Tôi thấy Eugene có thể chỉ huy cả một Tập đoàn quân, không thì tướng quân nhường chức cho anh ta đi?"

Yegorov: "Không được, các chiến sĩ sẽ có ý kiến đấy, ai cũng muốn làm ma thuật sư trên chiến trường, muốn trở thành lính dưới quyền của

Rokossovsky bất bại."

Lúc này, bên ngoài lại vang lên tiếng động cơ.

Vương Trung: "Vasili, đi xem xem là bộ đội nào mà nửa đêm rồi còn đến đây."

Vasili đứng dậy: "Vâng, tôi đi xem ngay."

Lát sau, Vasili dẫn Tadeusz - Sư đoàn trưởng Sư đoàn 1 Quân đội Nhân dân Melainia đi vào: "Báo cáo, đội tiên phong của Quân đội Nhân dân Melainia đã đến."

Vương Trung mừng rỡ: "Nhanh như vậy?"

Tadeusz dùng tiếng Ant pha giọng địa phương rất nặng nói: "Là do Tham mưu trưởng sắp xếp ổn thỏa."

Vương Trung: "Đội tiên phong có bao nhiêu quân?"

Tadeusz: "Một tiểu đoàn bộ binh."

"Vậy thì các anh phối hợp với Trung đoàn 31, anh đến đây, tôi nói rõ cho anh nghe..."

(Hết chương)

Chương 195: Yên lặng trước cơn bão

Vương Trung mất hai mười phút để kể lại tỉ mỉ toàn bộ những thông tin tình báo vừa rồi cho Tadeusz.

Tadeusz gật đầu: "Hiểu rồi, tóm lại là coi như toàn bộ chiến trường bị khói bao phủ, chúng ta sẽ tiến hành tác chiến tầm gần trong khói."

Vương Trung: "Đúng vậy, chúng ta đều sử dụng vũ khí giảm thanh, nói cách khác chỉ cần nghe thấy tiếng súng, vậy thì chắc chắn không phải là người của chúng ta, sẽ không xảy ra tình trạng bắn nhầm."

Tadeusz: "Nói cách khác, một khi xảy ra tình trạng bắn nhầm, rất có thể quân ta sẽ chết một cách lặng lẽ. Phải phân chia khu vực tấn công cho hợp lý, tránh bắn nhầm vào nhau."

Vương Trung: "Vô ích thôi, tôi từng là ác quỷ trong khói, tôi biết tình huống lúc đó hỗn loạn đến mức nào, chắc chắn không thể nào tránh khỏi việc bắn nhầm, tin tốt là, người của chúng ta ít hơn so với người Prosen rất nhiều, khả năng bắn nhầm vào quân ta sẽ giảm đi rất nhiều."

Tadeusz cười nói: "Chúng ta giống như yêu quái sương mù tí hon, lặng lẽ tiêu diệt bọn chúng."
Vương Trung nghe thấy danh từ quen thuộc này không khỏi nhíu mày: "Tiểu Vụ Yêu?"

"A, là quái vật trong truyền thuyết của Melainia chúng ta, sẽ đi kèm sương mù mà đến, đả thương người trong sương mù, còn có thể sử dụng ảo thuật che dấu hành tung của mình." Tadeusz nhún vai, "Logic điển hình sẽ tự thoả mãn mê tín, bởi vì tiểu vụ yêu luôn đi theo sương mù dày đặc mà đến, cho nên không ai gặp qua bọn chúng, nhưng lúc bọn chúng rời đi sẽ dùng ảo thuật che giấu tung tích, cũng không ai phát hiện dấu vết bọn chúng lưu lại."

Vương Trung gật đầu: "Ta hiểu rồi. Cho nên tiểu Vụ Yêu không tồn tại?"

"Ít nhất những người tôi quen chưa từng gặp qua, ý tôi là, lúc tỉnh táo chưa từng gặp."

Ngáo đá xong thì gặp qua đúng không?

Vasili vỗ đùi: "Chúng ta có thể giả làm tiểu vụ yêu, dọa cho Prosen chạy mất!"

Vương Trung: "Đừng ngốc, Prosen đã từng dùng penicillin đối phó với ma thuật của phù thuỷ, nếu thật sự đụng phải bọn Tiểu Vụ Yêu chỉ biết bắn phá, sau đó đem thi thể đưa đến Viện Khoa học Đế quốc lĩnh thưởng, nhất định là như vậy."

Tadeusz: "Ở Melainia cũng chỉ có trẻ con mới sợ tiểu vụ yêu, tôi luôn cảm thấy đây là bịa ra để hù dọa trẻ con, không để bọn chúng ra ngoài chơi khi trời có sương mù dày đặc. Trong sương mù có rất nhiều nguy hiểm thực tế."

Nói xong, Tadeusz cất tấm bản đồ và ảnh chụp đơn giản đi: "Tôi sẽ họp với các đại đội trưởng để giới thiệu tình hình."

Yegorov: "Chúng ta cũng nên đi thôi, có rất nhiều chuyện phải sắp xếp, đêm nay chắc chắn không ngủ được."

Vương Trung: "Được rồi, đến đây, đối chiếu đồng hồ."

Hắn cúi đầu nhìn đồng hồ: "Bây giờ là 0 giờ 29 phút ngày 15 tháng 7, vừa vặn."

Những người khác đều cúi đầu, rút nút xoay trên đồng hồ ra để kim đồng hồ dừng lại, sau đó xoay nút xoay chuyển thời gian đến 00:30, chờ khẩu lệnh của Vương Trung.

Vương Trung: "Tốt!"

Mọi người đồng thời ấn nút xoay, để đồng hồ tiếp tục chạy.

"Chúc mọi người may mắn. Ngày mai gặp lại trong thành Yeisk."

"Gặp trong thành."

"Gặp trong thành!"

Mọi người lần lượt đứng dậy, đi xuống.

Vương Trung chú ý tới vị Trung tá Semyon kia có vẻ rất căng thẳng, bèn vỗ vỗ vai hắn: "Không sao đâu, lính Prosen chiến đấu tuy cơ động nhưng trong sương mù, điều quan trọng là dũng khí, hãy lấy hết dũng khí."

Nói xong Vương Trung vỗ vỗ lưng Semyon, đẩy hắn ra khỏi sở chỉ huy.

————

Sau đó Vương Trung ngủ một giấc, mãi đến khi bị tiếng pháo đánh thức.

Hắn ngồi dậy, nhìn ra ngoài cửa sổ.

Chim trốn trong cỏ bị tiếng pháo làm cho giật mình, kêu inh ỏi bay lên trời.

Thảo nguyên vẫn là một màu đen kịt, thỉnh thoảng lại có ánh sáng lóe lên từ nòng trọng pháo.

Vương Trung tặc lưỡi, đây là lần đầu tiên pháo binh dưới tay hắn thử đồng thời bắn đạn trong thực chiến, trước đó ở thao trường Kubinka, hạng mục này thường xuyên xảy ra sai sót. Nhà toán học tính toán rất chuẩn xác, nhưng pháo binh của Ant lại không thể hoàn mỹ chấp hành ý đồ của nhà toán học, cho nên mật độ hỏa lực đồng thời oanh tạc cũng lúc mạnh lúc yếu.

Hy vọng lần này bọn họ phát huy siêu việt.

————

Sư trưởng Witt nằm rạp trên mặt đất, kinh hô: "Mật độ hỏa lực này! Cảm giác có mười trung đoàn pháo đang bắn về phía chúng ta!"

Bắn tập trung đồng thời sẽ khiến cho những tướng lĩnh chưa từng trải qua phán đoán sai lầm về lực lượng pháo binh đang bắn về phía mình, Prosen bây giờ còn chưa có tướng lĩnh nào đối kháng chính diện với Liên Hợp Vương Quốc, cho nên đây là lĩnh vực bọn chúng không biết.

Nếu Rabverd có năng lực một chút, có lẽ có thể đánh cắp được chút tình báo về thói quen chiến thuật của Liên Hợp Vương Quốc, đáng tiếc Rabverd lại chẳng có năng lực như vậy.

Lúc này, đám sĩ quan Prosen trong nhà đều nằm rạp trên mặt đất, giữ nguyên tư thế phòng pháo, thậm chí có người còn ôm chặt đầu.

Trận pháo kích kinh thiên động địa kéo dài không biết bao lâu, cuối cùng cũng dừng lại.

Sư trưởng Witt bò dậy: "Trời còn chưa sáng, sao đã dừng rồi? Muốn tấn công lúc này sao?"

Tác chiến ban đêm là bài toán nan giải đối với phần lớn các đội quân, chỉ có số ít đội quân tinh nhuệ và chủ động tìm kiếm tác chiến ban đêm.

Ví dụ như lực lượng đặc nhiệm Commando của Liên hiệp Anh, thường xuyên lợi dụng đêm tối đánh úp các cơ sở của Prosen ở mặt trận phía Tây.

Thượng tá Busse cũng bò dậy: "E là không phải tấn công, đây là thói quen của Rokossovsky, thừa dịp chúng ta ngủ mà pháo kích, ý đồ muốn giết chết chúng ta."

Thiếu tướng Witt đi tới cửa sổ sở chỉ huy, nhìn ra ngoài: "... Không đúng, với mật độ hỏa lực vừa rồi thì những ngôi nhà gần sở chỉ huy không thể chỉ bị hư hại như vậy."

Tham mưu trưởng đi tới bên cửa sổ - vị tham mưu trưởng thay thế này nhận chức chưa đầy 24 tiếng, nói chuyện còn hơi rụt rè: "Đúng, đúng vậy, số lượng đạn pháo chắc chắn không chỉ như vậy, chẳng lẽ trọng điểm pháo kích không phải là khu vực thành thị?"

Thượng tá Busse cũng lại gần cửa sổ quan sát: "Nhưng tôi chắc chắn mật độ bom đạn vừa rồi không phải là ảo giác."

Thiếu tướng Witt trầm ngâm vài giây rồi nói: "Đây là hỏa lực chuẩn bị, mục tiêu chủ yếu là phá hủy hàng rào dây thép gai và bãi mìn phía ngoài khu vực phòng thủ của chúng ta. Bây giờ là ban đêm, lính công binh không thể mò mẫm trong bóng tối để sửa chữa, quân địch muốn tấn công, truyền lệnh cho các đơn vị sẵn sàng chiến đấu."

"Bây, bây giờ sao?" Tham mưu trưởng xác nhận.

"Đúng vậy, ngay bây giờ. Yêu cầu các đơn vị sẵn sàng chiến đấu." Thiếu tướng Witt nói.

————

Vương Trung đi tới đi lui trong sở chỉ huy, mỗi lần đi đến cửa sổ đều nhìn ra bên ngoài.

"Trăng sáng sao thưa thế này thì làm sao có sương mù?" Hắn tặc lưỡi nói.

Popov: "Tên Philippov hôm qua không phải đã nói rồi sao, buổi sáng có sương mù là bởi vì trời quang đãng, nhiệt lượng tản mát lên cao, khiến hơi nước ở tầng thấp ngưng kết. Trong đó có cả đống thuật ngữ khoa học, tôi là tu sĩ cầu nguyện nghe mà hiểu chết liền. Nhưng chắc là cậu hiểu mà, tướng quân."

Vương Trung: "Tôi hiểu, vừa nãy quên mất."

Popov: "Cậu đâu phải lần đầu chỉ huy tấn công, sao cứ như lính mới ra trận thế?"

"Bởi vì trước kia toàn là tự mình lái cái xe tăng con con xông lên trước."

Vương Trung quay đầu lại, thấy Pavlov đi vào.

"Cậu đến rồi đấy à!" Hắn tiến lên một bước, cho Pavlov một cái ôm, "Tôi còn tưởng cậu sẽ đi cùng cánh quân cuối cùng đến vào ngày 16 cơ."

"Tôi để lại mấy tham mưu và thư ký đáng tin cậy, bọn họ sẽ sắp xếp ổn thoả cho cánh quân cuối cùng." Pavlov đấm vào vai Vương Trung một cái,

"Tôi nghe nói cậu giao tranh với quân địch rồi, thật là, cậu không chờ tập đoàn quân đến đông đủ đã đánh, vội vàng thế?"

Vương Trung lắc đầu: "Không thể không vội, cậu xem, bây giờ chúng ta chỉ có thể đặt sở chỉ huy ở cái làng bé tẹo này, nếu không đánh chặn quân địch thì chúng ta sẽ phải giao tranh với chúng ở bờ sông."

Pavlov: "Chúng ta đâu phải chưa từng đánh trận trong thành phố."

Vương Trung: "Khác nhau, "Xoáy Nước" tập trung phòng ngự, hai bên sườn không đáng tin cậy, không đánh được trận địa chiến trong thành phố. Thảo nguyên rộng lớn này mới là nơi để "Xoáy Nước" phát huy, chúng ta đã đánh cho quân địch thảm bại trên thảo nguyên."

"Tôi biết rồi." Pavlov vỗ vai Vương Trung, "Bây giờ bình tĩnh nào, cậu là Tư lệnh tập đoàn quân, không phải là gã chỉ huy quân đoàn vác xe tăng con con xông lên phía trước nữa."

Vương Trung gật đầu.

Thực ra hắn rất muốn tự mình tham gia tấn công, dù sao hắn cũng có hack, có thể biết vị trí của quân địch trong sương mù, hơn nữa còn là quân địch trong phạm vi 2,5 km, hắn dẫn theo đội đột kích nhất định có thể đánh thẳng vào sào huyệt, bắt sống chỉ huy của quân địch.

Nhưng nghĩ lại, trong vòng 2,5 km ấy không biết có bao nhiêu quân địch, hắn kiểm tra từng tên một thì không biết đến bao giờ, hơn nữa lại còn là tập kích trong sương mù, chưa chắc đã phát huy được tác dụng.

Hơn nữa cái hack của hắn cũng chỉ là đánh dấu vị trí của quân địch trên bản đồ thu nhỏ, chứ không phải là có vòng khoanh để mà bắn, càng không phải là con quay thần thánh.

Bản thân hắn là lính bộ binh thì có thể phát huy được tác dụng đến đâu, vẫn cần phải xem xét.

Hơn nữa, quân địch bây giờ có tổ chức, có tinh thần chiến đấu, bắn bừa trong sương mù, không cẩn thận là bản thân hắn ăn đạn như chơi.

Hiện thực không phải game, trúng đạn mà không chết thì cũng phải nằm viện đến nửa năm.

Vương Trung không nỡ vứt bỏ đội quân mà mình vất vả lắm mới gây dựng được.

Cho nên, cứ để cho đám lính tráng dưới trướng tấn công, nuôi bọn họ cả nửa năm, trang bị cho bọn họ, huấn luyện bọn họ, còn mở lớp học buổi tối, ngày nào cũng dạy bọn họ kiến thức, dạy bọn họ lý tưởng chiến đấu, đã đến lúc để bọn họ phát huy tác dụng rồi.

Vương Trung tuyệt đối là người yêu binh sĩ như con, bây giờ là lúc "dùng binh như đất".

Chờ đập tan nhuệ khí của quân địch, khi đó hắn có thể dùng hack để bắt tướng tá của quân địch trong đám tàn quân, đến lúc đó Vương Trung có thể thong thả ung dung kiểm tra xem tên nào là sĩ quan cấp cao, không cần phải lo lắng đạn lạc hay lựu đạn nữa.

Hắn nghĩ vậy, lại đi tới bên cửa sổ: "Sao vẫn chưa thấy sương mù đâu, bắn chuẩn bị xong lâu rồi mà."

————

"Sao quân địch còn chưa tới nữa!" Tân binh Andreas vừa ngáp vừa nói.

Hạ sĩ Kosrek thì ngược lại, rất bình tĩnh, lặng lẽ hút thuốc.

Andreas quay đầu nhìn hạ sĩ, tò mò hỏi: "Sao lúc hút thuốc hạ sĩ lại phải lén lút thế?"

"Ánh lửa từ đầu thuốc." Hạ sĩ nói, "Không muốn bị bắn tỉa bắn vỡ đầu thì ngoan ngoãn tìm chỗ nấp mà hút thuốc."

Andreas: "Nghe nói lính bắn tỉa của Ant có rất nhiều là nữ, anh đã gặp chưa?"

"Chưa." Hạ sĩ lắc đầu, "Tao thà rằng cả đời không phải gặp bọn họ, lũ nữ tu tử thần chết tiệt."

Andreas thở dài: "Em thì muốn gặp thử xem sao. Phụ nữ ra chiến trường, thật là kỳ lạ, đánh nhau với làm việc trong nhà máy là việc của đàn ông."

Rõ ràng là cậu ta vẫn còn tò mò với chiến trường, tuy rằng đã nhìn thấy mấy xe chở thi thể, nhưng chỉ nhìn thấy thi thể thì tân binh không thể trở thành lính kỳ cựu được.

Hạ sĩ Kosrek vẫn lặng lẽ hút thuốc.

Andreas do dự một chút, hỏi: "Hạ sĩ Kosrek, anh không phải là sợ đấy chứ? Lính kỳ cựu cũng biết sợ sao?"

"Không phải, chỉ là khi khai chiến thì tao sẽ không sợ. Nhưng hôm nay tao có linh cảm không lành, sau khi từ chiến trường như địa ngục trở về, cậu sẽ có được loại năng lực này, có thể cảm nhận được nguy hiểm, thậm chí là nguy hiểm trong tương lai." Hạ sĩ Kosrek đột nhiên nói, "Tao đã từng gặp rồi đấy, lúc hành quân, tự dưng tao không muốn bước tiếp, bèn bước sang ngang một bước, kết quả là, lúc giẫm chân xuống, tao mới phát hiện ra, ngay dưới chân tao là mìn."

Andreas: "Thế là anh nhặt về được một cái chân!"

"Một cái chân?" Kosrek lắc đầu, "Mìn của Ant mà chỉ lấy mỗi chân tao thôi à, nếu tao hay bất kỳ ai dẫm phải, cả tổ súng máy sẽ đi tong."

"Ghê gớm vậy sao?"

"Ghê gớm vậy đấy, quả mìn mà bọn tao đào lên to chừng này này." Hạ sĩ khoa tay múa chân.

Andreas há hốc mồm kinh ngạc.

Lúc này, tổ trưởng tổ súng máy xuất hiện: "Có chuyện gì vậy?"

"Không có gì." Hạ sĩ trả lời, "Cho dù có chuyện thì cũng không phải chúng ta phát hiện ra trước, nếu tổ súng máy phát hiện ra quân địch trước thì có nghĩa là đám bộ binh yểm hộ chúng ta tiêu đời rồi."

"Là, là vậy sao?" Tổ trưởng rõ ràng là lính mới ra trường, có hơi sợ hãi trước lão binh kỳ cựu.

Hạ sĩ: "Tổ trưởng, anh là quý tộc dòng dõi quý tộc Phổ sao?"

"Cũng có thể coi là vậy." Tổ trưởng đáp.

"Vậy thì không được rồi, anh phải thể hiện phong cách của quý tộc dòng dõi quý tộc Phổ chứ, quát chúng tôi mấy câu "im mồm đi, lũ ngu xuẩn" ấy." Hạ sĩ nói.

Tổ trưởng: "Im mồm đi, lũ ngu xuẩn! Như vậy á?"

"Không được, không được." Hạ sĩ lắc đầu.

Andreas nói: "Quân nhu hô nghe mới đúng điệu, quý tộc dòng dõi quý tộc Phổ phải như thế."

Tổ trưởng đang định lên tiếng thì đột nhiên dừng lại, nhìn ra bên ngoài.

Hai người ở tổ súng máy cũng quay đầu lại, nhìn ra ngoài qua đám dây leo.

"Sương mù, dày đặc thật." Andreas nói, "Mùa hè, quê em ở thung lũng, sáng nào cũng có sương mù như vậy, hồi bé mẹ em toàn dọa em, nói trong sương mù có tiểu Vụ Yêu, chuyên đi bắt trẻ con."

Hạ sĩ Kosrek cau mày, hắn dập tắt điếu thuốc, chui ra khỏi chỗ nấp, nằm xuống vị trí xạ thủ, mở hộp tiếp đạn kiểm tra, đảm bảo băng đạn hoạt động bình thường.

Đóng hộp tiếp đạn lại, hắn kéo chốt súng, để súng máy ở trạng thái sẵn sàng khai hoả.

(Hết chương 195)

Chương 196: Tập kích trong sương mù

Tổ trưởng tổ súng máy nghi hoặc hỏi: "Sao thế?"

Hạ sĩ: "Vừa rồi pháo binh bắn chuẩn bị, hàng rào dây thép gai trước trận địa của chúng ta bị thổi bay hết rồi, phải đợi trời sáng mới có người ra sửa. Nếu quân địch muốn thừa dịp sương mù để tấn công thì chúng sẽ vượt qua chỗ đó."

Andreas: "Tấn công trong sương mù dày đặc thế này á?"

"Sao? Cậu nghĩ là tiểu Vụ Yêu sẽ xử lý đám Ant à?" Hạ sĩ Kosrek vừa dứt lời thì nghe thấy từ xa xa trong màn sương vọng lại tiếng "A đau quá", tiếp theo là tiếng loạt xoạt.

Sau đó có người hét lớn: "Chết tiệt, chúng giết Hank rồi!"

Tiếng bom nổ át đi tiếng chửi bới.

Hạ sĩ Kosrek nổ súng, vừa bắn vừa hô: "Tiểu Vụ Yêu không ném bom! Lính Ant đánh tới rồi!"

Vị trí đặt súng máy này được thiết kế để từ bỏ hoàn toàn việc ngắm bắn, xạ thủ súng máy chỉ cần bắn không theo quy luật, đồng thời lắc nhẹ báng súng là được.

Andreas nằm bên cạnh hạ sĩ, tay đỡ băng đạn.

MG34 không cần phó xạ thủ tiếp đạn cũng có thể bắn được, chỉ là tỉ lệ hỏng hóc sẽ cao hơn một chút.

Khi xạ thủ chính hy sinh, phó xạ thủ sẽ phải một mình đảm nhiệm.

Tim Andreas đập thình thịch, như thể muốn nhảy ra khỏi cổ họng đến nơi, cậu ta căng thẳng đến mức chết đi sống lại, nhưng việc cậu ta có thể làm cũng chỉ là đỡ băng đạn.

Cậu ta không nhìn thấy quân địch, cũng không nhìn thấy mặt đồng đội, chỉ có họng súng máy đang không ngừng nhả đạn.

Hạ sĩ Kosrek hô: "Thay đạn!"

Cơ thể Andreas tự động hoạt động, quá trình huấn luyện lâu dài khiến cậu ta như một cỗ máy, phối hợp ăn ý với xạ thủ Kosrek, nhanh chóng thay đạn.

Tiếp tục bắn, Andreas có cảm giác như thể cả thế giới đã bị màn sương nuốt chửng, chỉ còn lại hòn đảo nhỏ bé nơi cậu ta đang nằm.

Đột nhiên, một quả lựu đạn từ trong màn sương bay tới, rơi vào phòng đặt súng máy.

Andreas sững người, ngơ ngác nhìn quả lựu đạn, nhìn ngòi nổ đang bốc khói.

Hạ sĩ Kosrek vội vàng đẩy cậu ta sang một bên: "Lăn ra!"

Cơ thể Andreas tự động lăn về phía xa quả lựu đạn.

Hạ sĩ Kosrek cũng lăn theo.

Tiếng nổ nhỏ hơn Andreas tưởng tượng rất nhiều, nhưng những mảnh đá vụn rơi xuống người Andreas đã chứng minh sức công phá của quả lựu đạn.

Đồ của Ant, bất kể là cái gì, sức công phá cũng rất lớn.

Hạ sĩ Kosrek lập tức quay trở lại chỗ súng máy, hắn vừa cầm lấy báng súng thì một tên lính Ant từ cửa sổ trèo vào, trong tay là khẩu súng có nòng súng to như ống nước.

Hạ sĩ Kosrek nổ súng, tên lính Ant trúng đạn, phần ngực lập tức nát bét.

Nhưng hắn ta vẫn trợn trừng mắt, nhìn chằm chằm vào súng máy, trong khoảnh khắc ấy, Andreas có cảm giác như hắn ta vẫn muốn tiếp tục chiến đấu.

Nhưng cuối cùng, tên lính Ant cũng không tiếp tục chiến đấu nữa, hắn ta ngã ngửa ra sau, chắn ngang cửa sổ.

Andreas định tiến lên đẩy hắn ta ra thì hạ sĩ Kosrek hét lớn: "Rút lui! Xuất hiện một tên lính nghĩa là còn tên thứ hai, hơn nữa đội yểm hộ chúng ta tiêu đời rồi!"

Hạ sĩ cầm lấy súng tiểu liên, kéo Andreas chạy như bay.

"Súng máy!" Tân binh hét lên.

"Bỏ súng máy lại!"

Ngay sau đó, lại một quả lựu đạn được ném vào từ cửa sổ.

Lần này, quả lựu đạn rõ ràng đã được tên lính Ant kia rút chốt từ trước, vừa ném vào đã phát nổ.

Sương mù bao phủ tầm nhìn của Andreas, cậu ta đột nhiên nhớ ra, hình như lúc quân địch tấn công, ở vị trí súng máy này không chỉ có hai người bọn họ.

"Tổ trưởng đâu rồi?" Andreas hỏi.

"Tao biết quái đâu!" Hạ sĩ hét lớn, "Tự đi được không? Đi được thì đừng để tao phải kéo, mau lên!"

Nói xong, hạ sĩ buông tay Andreas ra, hai tay cầm súng tiểu liên, bắn về phía màn sương.

Tiếng chửi bới của lính Ant vọng lại từ trong màn sương.

Hạ sĩ Kosrek lập tức lăn sang một bên, nấp sau bức tường thấp để thay đạn. Ngay sau đó, thứ gì đó bắn trúng chỗ hạ sĩ vừa đứng, phát ra tiếng loạt xoạt.

"Không có tiếng súng!" Andreas kêu lên.

"Suỵt!" Hạ sĩ vừa nói vừa kéo Andreas nằm rạp xuống đất, ngay sau đó, một loạt đạn bay vèo qua.

Kosrek ghé sát tai Andreas, nói nhỏ: "Cậu vẫn chưa nhận ra à? Quân địch sẽ bắn vào bất kỳ thứ gì phát ra âm thanh, vũ khí của chúng không có tiếng động, cũng không có ánh sáng, cho nên chỉ cần nghe thấy tiếng súng thì chắc chắn là quân địch."

Andreas: "Vừa rồi chúng ta nên nhặt súng của tên kia."

"Nhặt súng của hắn thì cậu chết chắc rồi, im lặng đi, đi theo tao, chúng ta đi về phía có tiếng súng máy, có thể tìm thấy những người khác trong tổ."

Hạ sĩ đã dẫn Andreas đi quen rất nhiều đường rút lui, cũng đã xem qua ba vị trí đặt súng máy dự bị, cho dù bây giờ sương mù dày đặc, hai người vẫn có thể tìm được đường.

Đột nhiên, bên cạnh vang lên tiếng nổ lớn, sau đó là tiếng đổ sập.

Andreas sợ hãi co rúm người lại.

Hạ sĩ Kosrek: "Quân địch đang dùng thuốc nổ để phá tường, như vậy là có thể vòng qua tuyến phòng thủ chính của chúng ta. Mau đi thôi, phải đến đó trước khi quân địch bao vây tổ súng máy khác!"

Nói xong, hạ sĩ dẫn đầu lao vào màn sương, Andreas vội vàng đuổi theo, nhưng lại bị thứ gì đó làm vấp ngã, cậu ta quay đầu lại thì thấy tổ trưởng đang nằm trên mặt đất, vai trái đã bị nghiền nát - nhìn không giống bị trúng đạn mà giống như bị vật gì đó cứng và cùn đập nát.
Andreas bỗng nhiên cảm thấy không thở nổi, từng ngụm từng ngụm hô hấp của hắn lại cảm giác như là ngâm nước, lồng ngực càng ngày càng khó chịu.

Hắn chợt nhớ tới truyền thuyết về Tiểu Vụ Yêu, loại yêu quái này sẽ theo sương mù mà đến, bóp cổ người ta ——

Vừa vặn lúc này có người vỗ bả vai hắn.

Andreas kêu lên quái dị, lại bị người che miệng: "Mày muốn chết à!"

Là hạ sĩ, hạ sĩ kéo hắn chạy, đồng thời viên đạn không tiếng động bắn vào vách tường sau lưng Andreas.

Sau khi túm Andreas trở về, hạ sĩ một cái tát đánh lên mặt hắn, dùng thanh âm tràn ngập tức giận quát lớn: "Tỉnh táo chút, kẻ nào phạm phải ngu xuẩn sẽ bỏ mạng!"

Andreas theo bản năng trả lời một câu: "Cha tôi cũng đánh tôi như vậy đó."

"Đi chỗ khác chơi đi, đuổi theo, tao sẽ không bao giờ quay lại nữa."

Hạ sĩ giống như mèo nhảy dựng lên, chui vào sương mù dày đặc.

Andreas lảo đảo đuổi theo, quai hàm đau rát khiến hắn tỉnh táo lại không ít.

Hai người cứ như vậy một đường chạy như điên, phía trước chính là ánh lửa do tổ súng máy thứ hai nổ súng.

Andreas cảm thấy ánh lửa kia giống như là thuyền hàng bị vây trong sương mù nhìn thấy ánh sáng của hải đăng.

Tàu hàng đang đi về phía hải đăng, bên cạnh đột nhiên lại xảy ra vụ nổ, sóng khí đuổi theo Andreas từ phía sau, đập hắn ngã xuống đất.

Đầu Andreas ong ong, nhưng sau lưng truyền đến tiếng Ant để hắn tỉnh táo lại.

Hắn đứng lên, tiếp tục chạy như điên về phía "Hải đăng" phía trước.

Dựa vào ký ức cơ bắp của thân thể, hắn vọt vào công sự che chắn, thấy hạ sĩ đã tới trước một bước.

Hắn trực tiếp ngồi liệt bên cạnh hạ sĩ, dựa vào vách tường, há mồm thở dốc.

Hạ sĩ vỗ vỗ bả vai hắn: "Được được, không để cho Tiểu Vụ Yêu bắt được mày."

"Tôi thấy được Trung đội trưởng." Andreas nói, "Trung đội trưởng chết rồi, bả vai giống như bị người ta dùng đại chùy đập nát, xương quai xanh nơi này liền nát."

Kosrek hạ sĩ: "Vậy hắn rất may mắn, chết ngay lập tức, không tính là đặc biệt thống khổ."

"May mắn?" Andreas: "Hắn chết rồi!"

"Đúng, may mắn. Bất hạnh chính là xương sống bị đánh gãy, hoàn toàn không thể động, cứ như vậy nằm ở nơi đó, nhìn sinh mệnh trôi qua từng chút một, đợi đến lúc chiến đấu chấm dứt, dọn dẹp chiến trường, mới bị người ta phát hiện.

"Trong quá trình này cảm giác đau đớn còn không có biến mất, đau nhức giày vò, nhưng ngay cả cử động một chút cơ bắp trên mặt cũng không làm được."

Andreas ngậm miệng lại.

Lúc này hắn nghe thấy bên cạnh có tiếng Ant nói chuyện.

Hạ sĩ hô to: "Lựu đạn!"

Lời còn chưa dứt lựu đạn liền ném vào, liền rơi vào bên chân hai người.

Tên Hạ sĩ cầm lấy lựu đạn, trở tay ném ra khỏi chỗ che chắn, sau đó nói với Andreas: "Nơi này cũng không an toàn, người Ant vòng qua rồi! Đi mau!"

Hắn quay đầu hô to với tổ súng máy: "Đi mau! Tới trận địa kế tiếp!"

Tổ súng máy lập tức bắt đầu tháo súng máy trên ba cái giá chân.

Hạ sĩ muốn nói lại thôi, kéo Andreas sớm bắt đầu di chuyển, hai người xông vào sương mù.

"Chết tiệt, sương mù này là sao?" Hắn vừa chạy vừa mắng.

————

"Chết tiệt, sương mù này là sao?" Witt thiếu tướng mắng.

Vì sương mù dày đặc, quân Prosen bị tập kích trong sương mù trở nên hỗn loạn, các tham mưu đều phát điên, cầm microphone hô to: "Này! Nói lớn lên chút!"

"Chỗ nào bị đột phá?"

"Tiểu Vụ Yêu là cái quái gì? Bắn nó! Xác nó có thể giao cho Viện Khoa học Đế quốc!"

Witt thiếu tướng nhìn các tham mưu bận rộn, bỗng nhiên nói một câu: "Lại đúng lúc này, tham mưu trưởng giàu kinh nghiệm của tôi lại đi vắng, bởi vì ông ta và tham mưu giỏi nhất của tôi cùng bị quân mình oanh tạc rồi!"

Busse cũng cầm điện thoại, hai má co rút.

Hắn đứng lên: "Tôi đi tìm hiểu xem chuyện gì đã xảy ra, tiện thể ổn định quân lính."

"Tốt nhất là đi." Witt thiếu tướng nói.

Thượng tá chào, xoay người cầm lấy mũ trên bàn, vừa đội mũ vừa đi.

Lúc này quyền tham mưu trưởng đi tới trước mặt Witt thiếu tướng: "Báo cáo tình hình, lợi dụng sương mù, quân địch đã tập kích chúng ta."

"Cái này tôi cũng biết! Nghe tiếng súng là rõ!" Witt thiếu tướng mắng, "Nói điều gì có ích đi!"

"Quân địch sử dụng vũ khí giảm thanh, cho nên chúng rất có lợi thế trong sương mù. Ngoài ra, theo báo cáo từ binh lính Stellenmark, họ đã chạm trán Tiểu Vụ Yêu. Đây hình như là quái vật trong truyền thuyết dân gian của bọn họ."

Witt thiếu tướng: "Vậy thì bắn chết nó, sau đó đem xác cho Viện Khoa học Đế quốc. Đế quốc sẽ thưởng cho người phát hiện."

Quyền tham mưu trưởng tiếp tục nói: "Thêm nữa, điện thoại không thể liên lạc được với trận địa vòng ngoài phía Đông Nam và Đông Bắc Yeisk, phỏng đoán trận địa đã bị mất."

Witt thiếu tướng đi qua đi lại trong phòng, bỗng nhiên, hắn nói: "Cho lực lượng thiết giáp xuất thành, bọn họ đều được trang bị điện đài, lại được giáp bảo vệ, có thể giữ vững bình tĩnh. Ra khỏi thành, trên thảo nguyên, họ có thể lập thành đội hình phòng ngự. Lính phóng lựu cũng đi theo xe tăng, trên đường ra khỏi thành không được rời khỏi xe bọc thép."

Witt thiếu tướng dừng một chút, lại nói: "Tôi cũng đi cùng lực lượng thiết giáp, thông báo cho trung đội xe tăng của Sư đoàn chuẩn bị cho sẵn sàng."

Quyền tham mưu trưởng: "Thượng tá Busse còn..."

Witt thiếu tướng: "Bảo hắn đi tập hợp quân lính, trước tiên đưa những đơn vị chưa hỗn loạn ra khỏi vũng bùn này rồi tính sau!"

(Hết chương)

Chương 197: Sương mù dày đặc đột nhiên tan

Lúc này Yegorov không ở Sư bộ của mình, mà giống như Rokossovsky, đã chạy đến tiền tuyến, ở cùng với tiểu đoàn xe tăng cận vệ số 1.

Tham mưu trưởng Alexander của hắn cũng nổi cơn thịnh nộ bất lực y như Pavlov, còn vị cha xứ sau khi khuyên can bất thành cũng chạy tới, nói là chuẩn bị trước khi Yegorov tự mình xung phong sẽ dùng thân thể đè hắn lại.

Lão Yegorov có ý kiến: "Tôi sẽ không xung phong đâu, tôi không phải trung tướng Rokossovsky, tôi biết chừng mực."

Cha xứ liếc nhìn hắn: "Ồ, thật sao?"

Yegorov vừa định lên tiếng, bỗng nhíu mày: "Chờ chút!"

Hắn nhìn về phía thành phố, lúc này sương mù vẫn còn rất dày đặc, ngoài năm mét thì chẳng nhìn thấy gì nữa.

Cha xứ: "Có chuyện gì vậy?"

"Suỵt! Ông có nghe thấy tiếng động cơ không?"

"Không, là tiếng động cơ xe tăng của chúng ta đấy chứ?"

"Không đúng! Xe tăng của chúng ta chỉ đang nổ máy, không chạy, tiếng động cơ không lớn như vậy. Đây là tiếng động cơ xe tăng đang di chuyển."

Nếu như xe tăng không chạy, chỉ nổ máy, thì âm thanh tuy lớn, nhưng không thể lớn bằng xe tăng đang di chuyển.

Cha xứ cũng nín thở, lắng nghe một lúc rồi nói: "Đúng là tiếng động cơ. Kẻ địch trong thành đã di chuyển, hơn nữa còn đang rời xa chúng ta."

Yegorov: "Điện thoại!"

Người lính thông tin lập tức mang chiếc điện thoại dã chiến tới, đưa ống nghe cho Yegorov.

Yegorov: "Nối máy tới Sư đoàn —— à không, Tập đoàn quân, chết tiệt, vẫn chưa quen."

Cha xứ cười nói: "Dù sao tướng quân cũng là thầy của ngài mà."

Mười mấy giây sau, trong ống nghe truyền đến giọng nam: "Tập đoàn quân nghe đây, xin mời nói."

"Tôi là Yegorov, cho tôi nói chuyện với tướng Rokossovsky!"

"Xin chờ một chút."

Lại chờ khoảng hai mươi giây, giọng Rokossovsky từ trong ống nghe truyền đến: "Tôi là Rokossovsky, có chuyện gì vậy, Yegorov?"

"Kẻ địch đã xuất thành, tiếng động cơ rất lớn, phỏng chừng toàn bộ lực lượng thiết giáp đều đã ra ngoài."

"Tôi biết rồi, anh có thể chỉ điểm pháo binh không?"

"Không thể, tầm nhìn ở đây chỉ có năm mét, chúng tôi chỉ có thể nghe thấy tiếng động, không nhìn thấy gì cả."

"Hiểu rồi, để tôi nghĩ cách. Chờ chút, anh có thể nghe thấy tiếng động từ hướng nào? Tôi cần hướng cụ thể."

Yegorov vừa định lên tiếng, bỗng chột dạ, cúi đầu lấy ra một chiếc la bàn, nhìn kỹ vạch chia độ rồi nói: "Khoảng 30 độ Tây Bắc."

"Tốt. Tiếp tục theo dõi... Trước khi sương mù tan có thể điều chỉnh vị trí của pháo tự hành, tranh thủ sau khi sương mù tan có thể khai hỏa ngay lập tức."

"Rõ."

Rokossovsky cúp điện thoại.

Yegorov trả ống nghe lại cho người lính thông tin, nghi hoặc nhìn cha xứ: "Tướng quân hỏi hướng phát ra tiếng động, nhưng lại không hỏi vị trí của chúng ta, ông ấy muốn làm gì?"

Cha xứ hai tay dang ra: "Anh theo ông ấy đã một năm rồi mà còn không biết. Tôi là lính mới, làm sao tôi biết được?"

————

Vương Trung dựa vào hack, biết được vị trí của Yegorov, đồng thời đánh dấu lên bản đồ của Tập đoàn quân, sau đó vẽ một đường thẳng về hướng Tây Bắc.

Pavlov: "Đây là cái gì?"

"Yegorov nghe thấy tiếng động cơ của quân địch, tôi vẽ ra thôi. Kết nối máy cho tôi với thiếu tướng Eugene của Sư đoàn 225."

Vài chục giây sau, Vasili đưa ống nghe tới: "Thiếu tướng đang chờ ạ."

Vương Trung nhận lấy ống nghe: "Thiếu tướng Eugene, hẳn là quân của anh đã nghe thấy tiếng động cơ của quân địch xuất thành rồi nhỉ?"

"Hả? Nghe thấy ư? Để tôi xác nhận."

Vương Trung chuyển đổi góc nhìn, quả nhiên Eugene không ở tiền tuyến, mà là đang ở trong Sư bộ của mình, xem ra hắn ta là một vị chỉ huy bình thường.

Vì lúc này điện thoại đã được kết nối, nên trong hack của Vương Trung vốn chỉ là một biểu tượng Sư bộ bỗng hiện ra tình huống cụ thể, có thể nhìn

thấy rõ ràng Eugene đang hỏi tham mưu trưởng của mình.

Tham mưu trưởng lập tức cầm lấy một chiếc điện thoại khác, bắt đầu hỏi thăm tình hình.

Ngay sau đó Vương Trung phát hiện ra, trong tình huống này hắn không thể nào nhìn thấy trực tiếp tình hình tiền tuyến. Rõ ràng khi nãy Vasili gọi điện thoại xuống dưới, hắn vẫn có thể nhìn thấy tình hình, vậy mà…

Chẳng lẽ, mấu chốt là ở chỗ thông tin truyền đi qua bao nhiêu thiết bị liên lạc?

Trong lúc Vương Trung suy nghĩ, Eugene đã có được câu trả lời, báo cáo: "Báo cáo, đúng là có nghe thấy tiếng động cơ, ở hướng Tây Nam."

"Hiểu rồi. Điều chỉnh vị trí của tiểu đoàn pháo tự hành, bảo đảm sau khi sương mù tan, tiểu đoàn pháo tự hành sẽ đối mặt trực tiếp với quân địch."

Có một khoảnh khắc, Vương Trung muốn Sư đoàn 225 phái một đội trinh sát mang theo điện đài đi xác định vị trí của quân địch.

Nhưng ngay sau đó hắn đã ý thức làm như vậy là không thực tế, thứ nhất, trong màn sương mù dày đặc này, e là chính bản thân đội trinh sát cũng khó mà xác định được vị trí của mình, thứ hai, bộ đàm của lính trinh sát không thể nào liên lạc trực tiếp với Bộ Tư lệnh Tập đoàn quân —— cho dù sương mù không ảnh hưởng đến phạm vi liên lạc của bộ đàm, cũng không thể nào làm được.

Hiện tại, khoảng cách giữa Bộ Tư lệnh Tập đoàn quân với tiền tuyến là quá xa.

Thế là Vương Trung nói với Eugene: "Chỉ vậy thôi, cẩn thận đấy."

Lúc này Eugene báo cáo: "Báo cáo tướng quân, theo kế hoạch, chúng tôi đánh nghi binh, nhưng tiền tuyến báo cáo tiến triển thuận lợi, chúng tôi đã tiến vào Yeisk."

Vương Trung: "Dừng lại, giữ vững vị trí, tránh đụng độ với quân ta trong sương mù."

"Rõ."

Vương Trung cúp điện thoại, vẽ một đường thẳng khác trên bản đồ.

Hắn nhìn chằm chằm vào bản đồ mấy giây rồi lắc đầu: "Không được, dựa vào cách này để xác định vị trí của quân địch thì độ chính xác quá thấp, chỉ phí đạn pháo. Tôi phải đích thân ra tiền tuyến một chuyến."

Pavlov: "Không được! Nguy hiểm quá! Lỡ như xảy ra tai nạn giao thông thì sao?"

Vương Trung: "Tôi cưỡi ngựa đi! Bucephalus sẽ đưa tôi đến tiền tuyến an toàn."

"Cũng không được! Cho dù Bucephalus là thần thú có thể chạy như bay trong sương mù cũng không được. Anh nghĩ xem bây giờ chúng ta cách tiền tuyến bao xa? Đến lúc anh cưỡi ngựa tới nơi, sương mù cũng tan mất rồi." Pavlov nhìn chằm chằm Vương Trung, sau đó cầm lấy ống nghe điện thoại đưa cho hắn, "Anh có thể gọi điện thoại cho tiền tuyến, tối hôm qua chúng ta đã bố trí trận địa pháo chống tăng, có kéo dây điện thoại đến đó."

Vương Trung bĩu môi: "Ông nói có lý."

Hắn nhận lấy ống nghe: "Nối máy với tiểu đoàn pháo chống tăng của Sư đoàn 225."

Tiểu đoàn pháo tự hành chủ yếu sử dụng pháo tự hành, là lực lượng thiết giáp, còn tiểu đoàn pháo chống tăng chủ yếu sử dụng pháo chống tăng, tính là pháo binh. Tiểu đoàn pháo tự hành không lập trận địa cố định, cho nên không kéo dây điện thoại, còn trận địa pháo chống tăng cố định dĩ nhiên là có thể kéo dây điện thoại.

Rất nhanh, Vương Trung đã nhìn thấy trong số rất nhiều đơn vị của Sư đoàn 225, có một đơn vị đại diện cho pháo chống tăng sáng lên, hắn đã nhìn thấy được những gì mà tiểu đoàn này nhìn thấy.

Vương Trung lập tức chuyển góc nhìn tới, kết quả trước mắt chỉ là một màn sương mù dày đặc, ngay cả trận địa của tiểu đoàn pháo chống tăng cũng nhìn không rõ, còn cảnh vật ở xa thì càng khỏi phải nói.

"Ai đấy?" Tiểu đoàn trưởng tiểu đoàn pháo chống tăng hỏi.

Vương Trung: "Là tôi, Rokossovsky!"

"Tướng quân!" Giọng nói bên kia lập tức trở nên cung kính hơn, âm lượng cũng lớn hơn.

"Các anh có nghe thấy tiếng động cơ không?"

"Báo cáo, có, phán đoán dựa vào khoảng cách thì không phải xe tăng của chúng ta, hơn nữa còn đang di chuyển ra xa."

Vương Trung: "Phương hướng?"

Tiểu đoàn trưởng lập tức báo cáo phương hướng, cũng giống như Yegorov, dùng vạch chia độ trên la bàn để biểu thị.

"Tiếp tục cảnh giới."

Vương Trung nói xong liền cúp điện thoại, tiếp tục vẽ trên bản đồ.

Pavlov lắc đầu: "Độ chính xác vẫn quá thấp, nếu dựa vào cách này mà bắn trúng quân địch thì cũng chẳng cần đài quan sát pháo binh làm gì. Hay là chờ trời quang lên đi, các chuyên gia nghiên cứu văn hóa dân gian nói sương mù này sẽ kéo dài khoảng hai tiếng, bây giờ còn chưa đầy một tiếng nữa, quân địch chạy không thoát đâu."

Vương Trung nhìn đồng hồ, quả nhiên chưa đến một tiếng nữa, cho dù bây giờ hắn lập tức cưỡi Bucephalus xuất phát cũng không kịp đến tiền tuyến.

Chỉ có lái xe mới có thể đến tiền tuyến trước khi sương mù tan, dùng hack để xác định vị trí của quân địch.

Sau một hồi suy tư, Vương Trung quyết định: "Không thể để cho quân địch chạy thoát. Grigory, chuẩn bị xe!"

Lúc này chỉ có thể tin tưởng vào kỹ thuật lái xe của Grigory.

Pavlov: "Không được! Tôi không đồng ý! Popov, ông nói gì đi chứ!"

Popov vẫn luôn ngồi xem kịch hay, đột nhiên bị điểm danh, giật bắn mình: "Hả? Gì cơ?"

Vasili bỗng hô lớn: "Mau nhìn kìa!"

Vương Trung quay đầu lại, nhìn thấy một tia nắng chiếu vào bệ cửa sổ của Bộ Tư lệnh.

Pavlov há hốc mồm: "Sương mù tan sớm? "Phép thuật" này cũng không đáng tin cậy cho lắm nhỉ?"

Popov thì lộ vẻ mặt như gặp quỷ —— à không, là vẻ mặt như nhìn thấy Thánh Andrews.

Vương Trung: "Nhìn kìa! Sương mù bắt đầu tan rồi, tôi đi tiền tuyến sẽ không nguy hiểm nữa."

Pavlov: "Sương mù bắt đầu tan rồi, vậy là đài quan sát của chúng ta đã có thể nhìn thấy xe tăng của quân địch, anh không cần ra tiền tuyến nữa."

Vương Trung ngây người: "Ừ nhỉ, hình như là vậy."

Chết tiệt, cơ hội để mình dùng hack không còn nữa rồi! Không phải nói là sương mù dày đặc hai tiếng sao?

Đột nhiên, hắn ý thức được còn có chuyện quan trọng hơn: "Không ổn, sương mù tan rồi, nói không chừng quân địch sẽ khôi phục lại. Chúng ta mới chỉ có hai trung đoàn và một tiểu đoàn tiến vào thành, lỡ như... Ra lệnh cho Sư đoàn bộ binh 401 tiến lên! Tiến vào Yeisk!"

Pavlov: "Nhưng sư đoàn đó không thuộc quyền chỉ huy của chúng ta."

"Bây giờ còn quản cái đó làm gì, nó đang ở trong khu vực tác chiến của chúng ta, chính là quân của chúng ta, nhanh lên! Dùng xe tải của chúng ta chở họ vào thành, nhanh lên, tranh thủ lúc sương mù còn chưa tan hết."

Pavlov lập tức xoay người truyền đạt mệnh lệnh, Popov thì nhìn Vương Trung, nói: "Tôi cảm thấy lần này không phải là các chuyên gia nghiên cứu văn hóa dân gian kia học nghệ không tinh, mà là có một bàn tay khổng lồ nào đó đã xua tan sương mù."

Bàn tay khổng lồ? Bàn tay của Hayek sao? Ông là người của thần thánh mà cũng hiểu biết về kinh tế học à?

Vương Trung vừa thầm mắng trong lòng, Popov đã nói tiếp: "Lúc chúng ta tấn công, sương mù giúp đỡ chúng ta, khi quân địch xuất thành, chúng ta cần tầm nhìn rõ ràng, sương mù liền lặng lẽ rút lui, tướng quân, xin cho phép tôi báo cáo chuyện này với Tổng bộ Giáo hội."

Vương Trung nghiêm mặt nói: "Chuyện này có gì đáng để báo cáo, chẳng qua là phép thuật không linh nghiệm nữa thôi. Tôi thậm chí còn cảm thấy sương mù này căn bản không phải do phép thuật tạo thành, mà là sương mù tự nhiên, chẳng phải Cục Khí tượng đã tìm được số liệu khí tượng của những năm trước rồi sao, thời điểm này xuất hiện sương mù là chuyện rất bình thường."

Popov nhún vai: "Anh nói cũng có lý, vậy thì cứ báo cáo theo hướng đó."

Khoảng mười lăm phút sau, chuông điện thoại vang lên.

Vương Trung bước qua Pavlov, trực tiếp nhấc điện thoại: "Tôi là Rokossovsky."

Giọng nói của Yegorov từ bên kia truyền đến: "Sương mù đã tan bớt, hình như tôi nhìn thấy đội xe tăng của quân địch rồi. Chúng đang lập thành đội hình phòng ngự hình tròn ở ngoài thành, hình tròn! Chết tiệt, tên chỉ huy của quân địch cổ hủ thật."

Vương Trung chuyển góc nhìn, nếu Yegorov đã có thể nhìn thấy quân địch, thì ở góc nhìn từ trên cao, hắn dĩ nhiên cũng nhìn thấy.

Nhìn thấy đội hình của quân địch, hắn nghi ngờ có phải mình nhìn nhầm hay không.

Thật sự là bày trận hình tròn!
Hơn nữa quân Prosen còn mở đèn pha, như vậy có người dựa vào sương mù mò tới, sẽ bị đèn pha chiếu mù mắt.

Không đúng, bây giờ không phải là lúc để cảm thán.

Yegorov: "Tôi đã tính toán xong tọa độ của địch, xin hãy pháo kích vào tọa độ bên dưới!"

Hắn báo ra một chuỗi tọa độ.

Vương Trung: "Biết rồi. Lập tức lệnh cho pháo binh khai hỏa. Mọi người cũng hãy điều động tiểu đoàn súng chống tăng và tiểu đoàn xe tăng, xem có thể nhân lúc địch bị pháo kích áp sát đến 1500 mét hay không... Không, 1800 mét khai hỏa. Xa một chút cho an toàn, bắn nhiều đạn pháo một chút cũng không sao."

"Rõ!"

Đặt điện thoại xuống, Vương Trung sửa lại chữ số cuối cùng của tọa độ: "Yegorov đã cho chúng ta tọa độ rồi, khai hỏa theo tọa độ này!"

(Hết chương)

Chương 198: Tác chiến cự ly gần

Bên phía quân Prosen, mười lăm phút trước.

Lúc Witt thiếu tướng nhìn thấy tia nắng đầu tiên xuất hiện trên bầu trời, ông ta thở phào một hơi.

Lúc này tham mưu trưởng đi tới bên cạnh ông, giơ tay chào theo quân lễ rồi nói: "Thiếu tướng, đã xác nhận xong. Hiện tại rút lui có hai tiểu đoàn xe tăng, tổng cộng 90 chiếc Panzer III, 44 chiếc Panzer IV."

Witt thiếu tướng kinh hãi, cắt ngang báo cáo của tham mưu trưởng: "Sao lại tổn thất nhiều Panzer III như vậy?"

Tiểu đoàn xe tăng của Prosen thường có 70 chiếc Panzer III và khoảng 28 chiếc Panzer IV. Hiện tại kết quả kiểm kê cho thấy, có hơn 50 chiếc Panzer III và hơn mười chiếc Panzer IV bị bỏ lại trong thành.

Tham mưu trưởng: "Đêm qua pháo kích, rất nhiều xe tăng bị phá hủy, tiểu đoàn trưởng của hai tiểu đoàn xe tăng tin rằng bọn họ đã mang tất cả xe tăng còn vận hành được ra rồi."

Witt thiếu tướng lắc đầu, ra hiệu cho tham mưu trưởng tiếp tục báo cáo.

Tham mưu trưởng: "Trung đoàn xe bọc thép phóng lựu chạy ra được 6 đại đội, mỗi đại đội tổn thất khoảng một nửa số xe."

Witt thiếu tướng cau mày.

Trung đoàn xe bọc thép phóng lựu của Sư đoàn Seeckt là một trung đoàn lớn, có 16 đại đội, mỗi đại đội cũng là một đại đội lớn, ngoài bộ binh ra còn có các loại tổ vũ khí, trinh sát, hậu cần... tổng cộng hơn 200 người. Vậy là hai ngàn người bị bỏ lại trong thành.

Tiểu đoàn xe tăng còn có bộ binh đi theo, tính như vậy, rất có thể có hơn bốn ngàn người bị bỏ lại trong thành.

Hiện tại vẫn có thể nghe thấy tiếng súng dày đặc trong thành, vũ khí của kẻ địch đều là vũ khí giảm thanh, những tiếng súng này chắc hẳn là do binh lính Prosen bắn ra.

Witt thiếu tướng ngẩng đầu nhìn bầu trời, xác nhận ánh mặt trời càng ngày càng sáng, mới nói với tham mưu trưởng: "Một khi trời quang, lập tức quay trở lại trong thành, hỗ trợ bộ đội trong thành đoạt lại thành phố."

Tham mưu trưởng có vẻ muốn nói lại thôi, Witt thiếu tướng liếc nhìn ông ta một cái rồi nói: "Anh muốn nói gì thì nói."

Tham mưu trưởng: "Chúng ta là sư đoàn thiết giáp, không am hiểu tác chiến đô thị, nên chờ sư đoàn xe bọc thép phóng lựu của đội quân tiếp theo đuổi kịp."

Witt thiếu tướng lắc đầu: "Chắc anh vẫn chưa biết, sư đoàn xe bọc thép phóng lựu tiếp ứng của chúng ta đã được điều động đến hai bên sườn phía Nam và phía Bắc, Bock nguyên soái chuẩn bị triển khai thế gọng kìm với Rokossovsky."

"Hả?" Tham mưu trưởng kinh ngạc: "Là như vậy sao?"

"Bức điện mật hôm trước nói như vậy, anh không xem sao? À, hôm trước anh còn chưa phải là tham mưu trưởng, thậm chí còn không phải là sĩ quan tham mưu cấp cao, không biết cũng bình thường."

Tham mưu trưởng im lặng.

Witt thiếu tướng: "Tóm lại chúng ta phải quay trở lại thành phố, trong thành còn mấy ngàn anh em của chúng ta đang chiến đấu, không thể bỏ mặc họ."

Trong lúc nói chuyện, sương mù lại tan đi không ít, dù sao ánh mặt trời đã chiếu xuống, đây là vũ khí tốt nhất để xua tan sương mù.

Tầm nhìn dần dần khôi phục, Witt thiếu tướng bỗng nhiên nhìn thấy trên thảo nguyên phía xa có thứ gì đó.

Hắn cầm lấy ống nhòm.

Dựa vào hiệu suất vượt trội mà ống kính quang học Zeiss mang lại, Witt thiếu tướng nhìn thấy trên ngọn đồi xa xa có những chiếc T-34 nổi tiếng của quân Ant, hơn nữa còn là loại đầu to.

Loại xe tăng đầu to này trong một năm qua, gần như được gắn chặt với cái tên Rokossovsky, đến mức bây giờ quân Prosen vừa nhìn thấy T-34 đầu to là nghĩ ngay đến việc gặp phải Rokossovsky.

Bộ Tư lệnh Tối cao Prosen không thể không ban hành văn bản, nhấn mạnh Rokossovsky sẽ đánh cờ hiệu đỏ đặc biệt, hơn nữa xe chỉ huy của hắn ta sẽ sử dụng số hiệu chiến thuật 422.

Chính vì vậy, Witt thiếu tướng đã cẩn thận xác nhận trong ống nhòm không có xe tăng nào treo cờ đỏ - số hiệu chiến thuật thực sự không nhìn rõ, không thể xác nhận.

Nhưng mà, Witt thiếu tướng nhìn thấy phía trước xe tăng có một sĩ quan quân Ant vạm vỡ đang nhìn về phía mình.

Ngay sau đó, hắn nhìn thấy viên sĩ quan kia hình như nhận lấy ống nghe điện thoại từ trong tay thuộc hạ (thực ra là ống nghe điện thoại, nhưng ở quá xa nên không nhìn rõ).

Witt thiếu tướng lập tức hô lớn: "Tham mưu thông tin, nghe lén kênh liên lạc vô tuyến điện của địch, bọn chúng có thể đang báo cáo lên cấp trên!"

"Rõ!"

Giọng nói của tham mưu thông tin truyền đến từ hướng xe thông tin.

Witt thiếu tướng đợi mười giây, không thấy tham mưu thông tin báo cáo, bèn giục giã: "Không nghe thấy gì sao?"

"Báo cáo, kênh vô tuyến điện của địch không có ai nói chuyện."

Witt thiếu tướng nhíu mày: "Chẳng lẽ đang gọi điện thoại? Anh nói xem, Hank..."

Đột nhiên, thiếu tướng nhớ ra, tham mưu trưởng ăn ý, giàu kinh nghiệm của mình đã được quân ta tiễn lên trời.

Hắn ta chửi thầm một câu, lại nghĩ đến kẻ đầu sỏ gây nên, bèn hỏi: "Busse thượng tá đã ra chưa?"

"Báo cáo, chưa ạ."

Witt thiếu tướng bĩu môi.

Lúc này hắn bỗng nhiên ý thức được, Busse thượng tá có thể là sĩ quan cấp cao có kinh nghiệm phong phú nhất trong quân đội ngoại trừ hắn ra, kết quả lại bị bỏ lại trong thành, hình như không ổn lắm.

Chưa kịp suy nghĩ kỹ, viên sĩ quan quân Ant trong ống nhòm đã trả lại dụng cụ liên lạc cho thuộc hạ.

Cuộc gọi kết thúc rồi?

Rốt cuộc hắn đã nói gì?

Witt thiếu tướng nhìn thấy viên sĩ quan kia bắt đầu hạ lệnh cho những người xung quanh, ngay sau đó lực lượng thiết giáp quân Ant ở trên sườn đồi bắt đầu di chuyển.

Không đúng, ngoài lực lượng thiết giáp ra còn có thứ khác!

Witt thiếu tướng kinh ngạc nhìn những bụi cỏ đang di chuyển kia, lúc chúng bất động, hắn cứ tưởng đó là cỏ mọc cao!

Pháo tự hành chống tăng của địch!

Witt thiếu tướng bỗng nhiên ý thức được hiện tại mình không nên tấn công vào thành phố, mà nên nhân lúc kẻ địch đang chuyển đổi trận địa, phát động tấn công bất ngờ bằng thiết giáp.

Hắn ta xoay người hô lớn: "Ra lệnh cho lực lượng thiết giáp, triển khai đội hình chữ V rộng! Mục tiêu là ngọn đồi phía Đông Nam, bắt đầu tấn công! Số lượng xe tăng của địch không nhiều, cộng thêm cả pháo tự hành chống tăng thì cũng chỉ tương đương với số lượng Panzer III của chúng ta! Chúng ta còn có cả Panzer IV nòng dài mới nhất..."

Khoảnh khắc này, Witt thiếu tướng nghe thấy tiếng rít bên tai.

Hắn ta lập tức ý thức được có đạn pháo đang nhắm vào mình, vì vậy vội vàng lao về phía trước: "Nằm xuống!"

Đạn pháo rơi xuống.

Hơn nữa không phải kiểu từng quả đạn pháo rơi xuống như pháo kích thông thường, mà là trong nháy mắt có đến hàng trăm quả đạn pháo rơi xuống.

Witt thiếu tướng đương nhiên không biết đây là "bắn đồng loạt", hắn ta dựa vào kinh nghiệm trong quá khứ để phán đoán: "Chúa ơi, ít nhất mười trung đoàn pháo đang bắn vào chúng ta!"

Tối hôm qua, khi bị pháo kích ở Sư bộ, Witt thiếu tướng không ở vị trí hỏa lực tập trung nhất, hắn ta còn cho rằng mục tiêu pháo kích là nhằm phá hủy công sự phòng ngự, hơn nữa còn hạ lệnh cho toàn quân tiến vào trạng thái sẵn sàng chiến đấu.

Hiện tại, hắn ta đang ở ngay vị trí tập trung hỏa lực nhất.

"Chúa ơi!" Hắn ta hét lớn - Dù sao lúc tránh pháo cũng phải há to miệng để cân bằng áp suất bên trong và bên ngoài xương sọ, chi bằng hét lớn, còn có thể giải tỏa căng thẳng.

————

Busse thượng tá nghe thấy tiếng pháo, lập tức chạy đến bên cửa sổ, ghé vào bệ cửa sổ để quan sát bên ngoài, quả nhiên nhìn thấy rất nhiều đạn pháo rơi xuống bên ngoài thành.

"Lực lượng thiết giáp bị pháo kích rồi, xem ra chúng ta tạm thời sẽ không nhận được tiếp viện." Ông ta quay đầu nói với viên thượng úy sau lưng: "Chúng ta chỉ có thể dựa vào chính mình để đánh đuổi những tên địch đã vào thành."

Viên thượng úy: "Ngoại trừ những người ở các điểm phòng thủ, chúng ta đã tập hợp được một trăm người, hơn nữa còn tập trung súng tiểu liên lại."

Busse thượng tá rời khỏi cửa sổ, đứng thẳng người trong phòng: "Rất tốt, tôi sẽ tự mình dẫn đội. Chúng ta đã chiếm đóng nơi này ba ngày rồi, quen thuộc địa hình hơn quân Ant - mặc dù đây là đất nước của bọn chúng. Đưa tôi một khẩu súng tiểu liên."

Lập tức có người đưa một khẩu MP40 đến tay thượng tá.

Vị thượng tá kiểm tra súng một chút, kéo khóa nòng, thấy bên trong có đạn, mới khóa nòng súng lại.

Lính canh đưa túi đựng băng đạn đến, Busse thượng tá liếc nhìn rồi mắng: "Sao lại là túi đựng băng đạn của quân Ant?"

"Dùng tốt mà." Lính canh nói: "Dùng thoải mái hơn túi đựng băng đạn của chúng ta, còn có thể che chắn trước ngực. Đây là trang bị của quân Ant tiến vào thành hôm nay, trước đây chưa từng thấy quân Ant nào dùng.

Chúng ta chỉ thu được một ít."

Kỳ thực đây là do ai đó sao chép áo chiến thuật của quân ta, lập tức nhận được sự khen ngợi của bộ binh, đáng tiếc là không thể phổ biến trong các đơn vị khác của quân Ant, bởi vì các đơn vị khác hoặc là sử dụng hộp tiếp đạn hình trống của PPSh-41, hộp tiếp đạn không để vừa áo chiến thuật, hoặc là sử dụng Mosin-Nagant lên đạn bằng khóa nòng, cũng không cần dùng đến áo chiến thuật.

Nhưng mà chiếc áo chiến thuật này dùng để đựng băng đạn của MP40 thì rất vừa vặn.

Busse thượng tá nhíu mày: "Vậy còn loại vũ khí giảm thanh của địch thì sao? Thu được chưa?"

Viên thượng úy: "Chúng tôi có bốn khẩu, các đơn vị khác trong thành chắc cũng thu được một ít."

Busse thượng tá: "Gửi một khẩu ra khỏi thành, đảm bảo Bộ Tư lệnh và Viện Khoa học Đế chế sẽ có mẫu súng."

Nói xong ông ta nhận lấy bộ trang bị của quân Ant, định đeo lên người, lính canh vội vàng nói: "Không phải, không phải đeo lên người thế này, mà là mặc vào như mặc áo ba lỗ, ngài xem, chỗ này còn có thể để lựu đạn, chỉ cần giơ tay lên là lấy được. Thiết kế của bộ trang bị này thật sự rất tuyệt, tôi nghĩ nên gửi về cùng với vũ khí của địch."

Busse thượng tá gật đầu: "Vậy thì gửi một bộ về."

Trang bị của quân Prosen hiện nay vẫn còn trong tình trạng cái gì cũng đeo lên vai, còn những thứ không đeo được lên vai thì đều nhét hết vào thắt lưng, cho nên thắt lưng - nói chính xác là thắt lưng quân dụng - rất nặng.

Busse thượng tá được lính canh giúp đỡ mặc xong bộ trang bị, nói với viên thượng úy: "Sau khi chúng ta bắt đầu tấn công, các anh hãy cố thủ ở đây, tòa nhà này là điểm tựa không thể mất..."

Đột nhiên, phía sau Busse thượng tá truyền đến tiếng nổ, còn có tiếng binh lính kinh hô: "Cẩn thận! Quân Ant đang bao vây từ phía sau!"

Busse thượng tá cầm khẩu MP40: "Giải quyết bọn chúng trước! Đi!"

————

"Xông lên, đây là điểm hỏa lực của địch!" Trung tá Semyon hô lớn: "Chiếm được nơi này, bố trí súng máy, chúng ta có thể khống chế con đường chính trong thành!"

Rạng sáng nay, Eugene - sư đoàn trưởng Sư đoàn 225 đã hạ lệnh cấm bộ đội tiến lên để tránh bắn nhầm, nhưng tình hình trong màn sương mù hỗn loạn như vậy, rất nhiều binh sĩ của Sư đoàn 225 không nhận được mệnh lệnh này.

Tiểu đội của Semyon trung tá là một trong số đó, lính thông tin vô tuyến đi theo ông ta đã bị lạc trong màn sương mù dày đặc, vì vậy ông ta dẫn theo đội ngũ cứ thế xông về phía trước.

Trên đường quả thực có gặp phải một số lính bộ binh của Sư đoàn Cận vệ 1, có thể cũng xảy ra tình huống bắn nhầm, nhưng trong màn sương mù dày đặc căn bản không nhìn rõ.

Dù sao Semyon trung tá cũng tập hợp tất cả những người lính gặp phải trên đường, dẫn theo bọn họ xông thẳng đến đây.

Vụ nổ vừa rồi đã phá hủy cả bức tường, cổng sân mở toang, Semyon trung tá cầm khẩu Tokarev cải tiến, vừa bắn về phía cửa sổ bên kia để áp chế địch, vừa xông vào sân.

Lúc này, cửa ra vào tầng một của tòa nhà mở ra, một sĩ quan quân Prosen nhảy ra, cầm súng tiểu liên bắn về phía Semyon trung tá.

Vị trung tá lập tức trúng đạn, nhưng ông ta cố gắng chống đỡ cơ thể, nhìn quân hàm của đối phương - kết quả là không nhận ra quân hàm của viên sĩ quan này.

Dù sao thì quân hàm của Quân đoàn Kỵ sĩ Asgard không giống với quân đội Prosen thông thường.

Semyon trung tá giơ súng, bắn về phía đối phương -

Cơ thể đối phương run lên, dựa vào khung cửa phía sau, cố gắng chống đỡ để tiếp tục bắn.

Semyon trung tá ngã ngửa ra sau dưới lực tác động của viên đạn, ngã mạnh xuống đất.

Viên trung tá quân Prosen ném súng xuống, cơ thể từ từ trượt xuống theo khung cửa.

Lính Prosen bước qua chân ông ta, xông về phía những người lính quân Ant đang xông vào, một cuộc chiến đấu giáp lá cà khốc liệt bắt đầu.

(Hết chương)

Chương 199: Tuyến đầu không có Rokossovsky xung trận

Vừa mới giao chiến giáp lá cà, quân Ant đã chiếm ưu thế.

Không phải vì thể hình người Ant to lớn, mà là vì súng trong tay quân Ant có lực cản lớn hơn. Bên phía quân Prosen là đội xung kích được tập trung đặc biệt, được trang bị súng tiểu liên MP38 và MP40, bắn loại đạn súng lục, chỉ cần không bắn trúng chỗ hiểm yếu, thì mục tiêu hơn phân nửa sẽ tiếp tục di chuyển.

Còn vũ khí trong tay quân Ant bắn đạn giảm liều, bất kể bắn trúng chỗ nào cũng sẽ gây sát thương cực lớn, người của quân Prosen trúng một phát là ngã.

Điều này rất quan trọng trong chiến đấu giáp lá cà, bởi vì tất cả mọi người đều bắn ở cự ly gần, bên nào có lực cản lớn hơn thì bên đó chiếm ưu thế.

Đúng vậy, bất kể là quân Ant hay quân Prosen, trong chiến đấu giáp lá cà, hễ cứ có cơ hội nổ súng là sẽ nổ súng.

Hơn nữa, vũ khí trong tay quân Ant nặng hơn, lại vô cùng chắc chắn, dùng làm vũ khí cận chiến thì hiệu quả cực kỳ tốt.

Trận chiến đẫm máu giáp lá cà nhanh chóng diễn ra ở khắp các ngõ ngách trong thành phố.

————

Philippov dùng báng súng đập một binh lính Prosen bay lên không trung.

Chưa kịp đợi tên địch rơi xuống đất, Philippov đã nhanh chóng trở về tư thế bắn súng tiểu liên, tìm kiếm mục tiêu có thể bắn, kết quả phát hiện ra tiểu đội của mình đã tiêu diệt toàn bộ đối thủ.

"Nghỉ ngơi năm phút, nạp đạn, thu thập lựu đạn trên người quân địch. Misha, cậu cảnh giới xung quanh."

Người lính cấp bậc thượng sĩ nhận được mệnh lệnh gật đầu, lập tức chạy lên đống củi bên tường, thò đầu ra quan sát đường phố phía trên bức tường gạch.

Những người khác bắt đầu kiểm tra thi thể của quân Prosen.

Đột nhiên, có người kêu lên: "Ở đây có một tên còn sống!"

Philippov quay đầu, ba bước gộp làm hai chạy tới, phát hiện ra một tên lính Prosen bị thương ở vai, đang giơ cao hai tay.

"Giết hắn cho xong chuyện." Một người lính cấp bậc hạ sĩ trong đội nói.

Philippov chặn họng súng của người lính hạ sĩ: "Chúng ta là quân của Rokossovsky tướng quân, ngài ấy rất căm hận quân Prosen, nhưng cũng chưa từng tra tấn tù binh đến chết, nhiều nhất chỉ là bắn một phát súng lên vai rồi thả đi."

Vẻ mặt người lính hạ sĩ dịu xuống: "Được rồi, cậu nói đúng. Vậy chúng ta cũng bắn hắn một phát súng vào vai?"

"Không, tình huống bây giờ khác rồi." Philippov quay sang người lính cấp bậc binh nhì đang băng bó ở vai: "Grisha, cậu ở lại đây."

"Tôi vẫn có thể chiến đấu!"

"Tôi biết, cho nên mới để cậu ở lại trông coi tù binh, cậu không thể chiến đấu thì để cậu ở lại làm gì? Hôm nay cậu làm rất tốt, tôi nhìn thấy cậu đã

hạ gục một tên Prosen cao hơn cả cậu đấy."

Người lính kia không tranh cãi nữa, mà dùng ánh mắt oán hận nhìn tên tù binh.

Philippov: "Tốt nhất là trói hắn lại. Những người khác tiếp tục làm theo mệnh lệnh vừa rồi, lắp đạn vào."

Lính bộ binh quân Ant ngoài băng đạn trong súng, còn có thể mang theo ba băng đạn đầy, nhưng chiến đấu đến bây giờ, băng đạn của mọi người gần như đều đã hết. Mà mỗi người ngoài băng đạn ra, còn mang theo một ít đạn rời, đều để trong ba lô sau lưng.

Cụ thể mang theo bao nhiêu là do khả năng chịu tải của mỗi người.

Hiện tại Philippov đang cho mọi người thời gian lấy đạn dự trữ trong ba lô ra để lắp vào băng đạn.

Bản thân anh ta cũng kiểm tra băng đạn rỗng trong áo chiến thuật, lấy đạn dự phòng ra lắp đầy băng đạn.

Lúc đang lắp đạn, anh ta bỗng nhiên nghe thấy Grisha nói: "Ai còn nhiều đạn cho tôi xin một ít."

Anh ta ngẩng đầu lên hỏi: "Sao vậy, cậu không mang đủ à?"

Grisha dang hai tay ra: "Tôi không ngờ mình có thể sống đến lúc bắn hết sạch đạn, chết tiệt, ai cho tôi xin một ít!"

Mọi người đều lắc đầu, có người đáp: "Băng đạn của mọi người đều sắp hết rồi, bổ sung cho bản thân còn chưa chắc đủ đây."

Grisha thở dài, đeo khẩu súng không còn đạn sau lưng, nhặt khẩu MP40 của quân địch trên mặt đất lên: "Năm ngoái, tôi cứ nghĩ loại súng tiểu liên này của quân Prosen là vũ khí được thiết kế tốt nhất trên thế giới, tôi thậm chí còn định dùng nó để chiến đấu trong suốt cuộc chiến."

Nói xong, anh ta thành thạo rút băng đạn ra, kiểm tra số lượng đạn bên trong, sau đó lắp băng đạn trở lại, lên đạn một cách thuần thục.

Philippov: "Sao không dùng nữa?"

"Bởi vì có loại súng khác tốt hơn. Súng tiểu liên của quân Prosen nhẹ, dễ sử dụng, nhưng rõ ràng là không bằng súng mới của chúng ta. Khẩu súng này bắn xa 100 mét là chỉ có thể nhắm mắt nhắm mũi mà bắn."

Philippov: "Nó là súng tiểu liên, bắn loại đạn súng lục, đừng nên quá khắt khe với nó."

"Cũng đúng. Dùng tạm được trong chiến đấu đô thị."

Philippov lắp xong viên đạn cuối cùng, hiện tại anh ta lại có hai băng đạn đầy, cộng thêm băng đạn đã bắn được một nửa trong súng, chắc là có thể chiến đấu thêm một lúc nữa.

Anh ta cất băng đạn vào áo chiến thuật, cúi đầu nhìn đồng hồ, lại nhìn tình hình của mọi người, quyết định kéo dài thời gian nghỉ ngơi thêm vài phút, ít nhất là đợi mọi người lắp hết đạn dự trữ vào băng đạn rồi mới tiếp tục.

Lúc này, trên đỉnh đầu truyền đến tiếng đạn pháo xé gió.

Những người lính kỳ cựu đều ngẩng đầu lên nhìn trời.

"Đánh ra ngoài thành à?"

"Vừa rồi lúc còn sương mù, tôi nghe thấy tiếng động cơ, lực lượng thiết giáp của địch chắc là đã chạy ra khỏi thành rồi."

"Mọi người đều nghe thấy mà. Chắc chắn là đang pháo kích lực lượng thiết giáp của bọn chúng."

Philippov: "Đừng nói chuyện phiếm nữa, nhanh chóng chuẩn bị vũ khí, còn rất nhiều kẻ địch đang chờ chúng ta tiêu diệt."

Mọi người vội vàng cúi đầu xuống lắp đạn.

Lại qua một lúc, thấy mọi người đã chuẩn bị xong, Philippov đứng dậy: "Đi thôi! Sương mù đã tan rồi, không cần phải lo lắng bắn nhầm nữa, đi về phía tiếng súng, nhanh chóng liên lạc lại với các đơn vị khác."

————

Bên phía quân Prosen, Andreas đi theo hạ sĩ Kosrek đã chạy đến rìa thành phố.
Kosrek hạ sĩ: "Có một chiếc xe máy!"

Andreas cũng nhìn thấy chiếc xe máy kia, hẳn là mô tô ba bánh kiểu treo đấu của trại trinh sát hóa xe.

Kosrek hạ sĩ tiến lên nhanh chóng kiểm tra một chút, sau đó thành thạo dùng báng súng đập vỡ khóa xe, bước lên.

Andreas kinh hãi: "Anh muốn làm gì?"

"Trong sương mù anh không nghe thấy tiếng động cơ sao? Rút quân ra ngoài, chúng ta bây giờ ra khỏi thành đuổi theo đại bộ đội!"

"Như vậy không có vấn đề gì chứ?" Andreas lo lắng hỏi.

"Nếu như bộ đội không chạy ra khỏi thành, chúng ta làm như vậy đương nhiên là có vấn đề, gặp phải đốc chiến đội tôi muốn bị bắn chết, anh phải đi Trừng Giới tiểu đoàn chứng minh bản thân. Nhưng mà bộ đội ra khỏi thành, chúng ta chỉ là phụng mệnh làm việc mà thôi. Ngồi vào trong xe đi!"

Andreas do dự một chút, nhưng vẫn làm theo lời Kosrek hạ sĩ nói, sau đó Kosrek hạ sĩ bắt đầu đạp mạnh chân đạp, muốn khởi động xe máy.

Đột nhiên, hắn ngừng đánh nhau với chân, ngẩng đầu nhìn bầu trời.

Andreas là tân binh, không rõ tiếng rít trên bầu trời có ý gì, chỉ có thể học động tác của Kosrek hạ sĩ nhìn lên trời.

Kosrek hạ sĩ: "Bên ngoài thành phố nổ tung, vì sao?"

Hai người này vẫn luôn chạy trên mặt đất, sau khi sương mù tan đi cũng không hề đi lên điểm cao, cho nên không biết đội quân của Seeckt chỉ là xe ra ngoài thành tránh bị bộ binh thừa dịp sương mù dày mò lên cận chiến.

Cuối cùng, Kosrek hạ sĩ lắc đầu: "Mặc kệ, chúng ta đi."

Hắn lại dùng sức giẫm một cước đạp, xe rốt cục phát động.

Kosrek hạ sĩ: "Anh khống chế súng máy trong thùng xe, tuy rằng tôi cảm thấy sau khi ra khỏi thành thì hơn nửa sẽ không có tác dụng với súng máy bọc thép của địch nhân, nhưng có còn hơn không. Còn nữa, trước khi ra khỏi thành đối mặt với bộ binh của địch nhân vẫn rất hữu dụng."

Andreas cầm súng máy, đặt khẩu súng lên vai: "Tôi chuẩn bị xong rồi!"

Kosrek hạ sĩ một cước dầu, xe máy khởi bước, rất nhanh chạy vội trên đường phố chật hẹp.

————

Yegorov nhìn thấy trong ống nhòm, tiểu đoàn xe tăng và tiểu đoàn xe tăng của mình đều đã vận động đến nơi, liền gọi điện thoại cho nhân viên truyền tin bên cạnh: "Điện thoại!"

Thính đồng lập tức được đưa đến trong tay hắn.

Yegorov: "Bộ tư lệnh tập đoàn quân —— Alo? Tổng đài? Alo!"

Sau khi gọi liền mấy tiếng, hắn nổi giận đùng đùng trả ống nghe cho nhân viên thông tin: "Chuột đồng lại cắn đứt dây điện thoại, mau phái người kiểm tra dây điện! Lấy máy bộ đàm đến!"

Tùy Quân giám mục: "Muốn để pháo đoàn ngừng bắn?"

Yegorov chỉ về phía xa: "Nói nhảm, ông xem đại pháo nổ này, căn bản không thấy rõ địch nhân ở đâu. Đại pháo không dừng lại thì chúng ta không thể tiêu diệt địch."

giám mục: "Nói không chừng đã không cần chúng ta."

"Làm sao có thể, kẻ địch khẳng định còn có lực lượng bọc thép, pháo kích có thể giải quyết rất nhiều vấn đề, nhưng pháo kích không phải vạn năng."

Binh sĩ đưa bộ đàm cho Yegorov: "Gọi đến bộ tư lệnh rồi."

Yegorov cầm ống nghe lên: "Bộ tư lệnh! Tôi là Yegorov, trận hình của chúng tôi đã triển khai hoàn thành, đình chỉ pháo kích, giao cho chúng tôi đi!"

Giọng nói của Rokossovsky truyền đến từ bên kia: "Anh có nắm chắc không? Xe tăng nòng dài số 4 của kẻ địch có không ít nhỉ?"

Yegorov nhíu mày: "Không ít à?"

"Tôi đoán." Rokossovsky trung tướng nói: "Tôi đoán luôn chuẩn, không phải sao? Vẫn nên bắn thêm 30 phút đi."

Yegorov: "Được rồi, cậu là thủ trưởng, cậu nói là được."

Đặt ống nghe xuống, Yegorov quay đầu nói với sĩ quan phụ tá: "Phái người lái xe Jeep truyền lệnh, pháo kích 30 phút sau dừng lại, chuẩn bị sẵn sàng."

Sĩ quan phụ tá chào rồi rời đi.

Tùy Quân giám mục nhìn bình luận dày đặc trước mắt, nói: "Sao, trung tướng vẫn là tín nhiệm hỏa lực của mình hơn?"

Yegorov: "Hắn giỏi cái này mà."

Lúc này cảnh vệ binh bên cạnh hô: "Tướng quân, nhìn bên kia kìa!"

Yegorov quay đầu lại, liền thấy trên con đường đất giữa cận vệ một cơ giới và Sư 225 bụi mù cuồn cuộn, có một chi quân đội từ hướng tổng bộ tập đoàn quân chạy tới.

giám mục: "Quân đội của Melainia sư đoàn thứ nhất?"

Yegorov: "Không đúng, quân đội tập đoàn chúng ta có trình độ cơ giới hóa cao như vậy, bộ binh đều ngồi M3 bán xích, bụi mù còn lớn hơn cái này. Cái này nhìn giống một đống ô tô."

Lúc này một chiếc xe Jeep chở quân đoàn chuẩn tướng lữ trưởng đi xuống, chào Yegorov: "Lữ đoàn ô tô phụng mệnh vận chuyển bộ binh lâm thời thứ 401 thông qua khu vực phòng ngự."

Yegorov nhíu mày: "Vận chuyển lính mới vào thành phố xay thịt? Rokossovsky trở nên cẩn thận như vậy từ khi nào vậy."

Giám mục: "Hiện tại trong thành có đại bộ phận của hai trung đoàn chúng ta, binh lực hẳn là sáu bảy ngàn, không nên có vấn đề gì. Ông nghe tiếng súng trong thành đều trở nên thưa thớt rồi."

Lữ trưởng ô tô hai tay buông xuống: "Tôi đang thi hành mệnh lệnh."

Yegorov: "Để cho đám lính mới mở mang kiến thức cũng tốt. Gọi vô tuyến cho bộ đội trong thành, nói cho họ biết anh em bộ binh lâm thời của sư đoàn 401 vào rồi, cẩn thận ngộ thương."

Binh sĩ truyền tin lập tức cầm máy bộ đàm bắt đầu gọi.

Yegorov thì tiếp tục dùng ống nhòm quan sát đội bọc thép của kẻ địch bị pháo kích bao trùm - Hắn vẫn luôn coi đó là "cá lớn", trong thành chỉ là thêm một cái đầu.

"30 phút sao lại lâu như vậy chứ!"

(Hết chương)

Chương 200: Trên Bình Nguyên Xe tăng nổ vang

"Sao pháo kích này lại lâu như vậy!" Witt thiếu tướng nằm rạp trên mặt đất, hét lớn.

Nhưng tiếng la của hắn đã bị đạn pháo nuốt chửng hoàn toàn.

Witt thiếu tướng trong nháy mắt ấy, muốn dứt khoát từ bỏ phòng pháo, trực tiếp nằm rạp trên mặt đất là được rồi, như vậy chống đỡ còn mệt mỏi, khả năng sống sót chưa chắc có thể tăng lên bao nhiêu.

Nhưng cuối cùng, hắn vẫn quyết định giữ tư thế phòng pháo.

Pháo kích vẫn còn tiếp tục, đột nhiên hắn nghe thấy một tiếng "rắc", mặt kính đồng hồ vỡ tan, mảnh kính vỡ văng ra làm Witt thiếu tướng bị thương ở trán.

Witt thiếu tướng kinh hãi, nếu kính đồng hồ cũng chịu không nổi, người không có khả năng không sao -

Sau đó hắn phát hiện mũi mình đã sớm chảy máu như suối, máu mũi đang không ngừng từ lỗ mũi chảy ra, nhỏ giọt trên mặt đất.

Rõ ràng vẫn luôn duy trì tư thế há miệng cân bằng áp suất trong và ngoài!

Witt thiếu tướng lập tức nằm nghiêng, lấy túi cứu thương từ trên người ra, áp dụng biện pháp cầm máu khẩn cấp.

Mỗi một binh sĩ Prosen đều đã từng được huấn luyện, có thể tự mình xử lý một số vết thương không quá nghiêm trọng.

Bị đạn pháo chấn động đến chảy máu mũi chính là một trong số đó.

Witt thiếu tướng xử lý xong, dứt khoát lật người lại, nằm ngửa mặt, thông qua sống lưng cảm nhận mặt đất rung chuyển, cảm nhận hỏa lực hung mãnh của kẻ địch.

Không ngừng có đá vụn và cát rơi vào mặt hắn.

Hắn nhắm mắt lại, để mí mắt cản những thứ vụn vặt này.

Đột nhiên, có một giọng nói vang lên bên tai hắn: "Quân thiết giáp quang vinh của đế quốc, Kỵ sĩ đoàn Asgard, không hy sinh trong trận đấu xe tăng, mà bị trọng pháo oanh thành mảnh nhỏ, thật là mỉa mai."

Hắn mở to mắt, cố gắng tìm kiếm người nói chuyện, kết quả cát bay vào mắt, tuyến lệ lập tức bắt đầu bài tiết, muốn đẩy cát ra.

Mà giọng nói kia vẫn tiếp tục bên tai hắn: "Vũ khí mới giống như đã thay đổi hình thức chiến tranh, nhưng cuối cùng vẫn là đại pháo quyết định."

"Ngươi là ai? Báo danh đi!" Witt thiếu tướng hét lớn.

Người nọ chỉ cười lớn.

"Tà thuật chết tiệt! Nhất định là khí độc gây ảo giác, quân Ant đã trộn đạn pháo với đạn khí độc!" (Thực ra không có, Witt thiếu tướng chỉ là bị chấn động xuất hiện ảo giác)

Đạn pháo vẫn tiếp tục rơi xuống, pháo kích dường như sẽ không bao giờ dừng lại.

————

"Pháo kích đã ngừng!" Yegorov vui mừng kêu lên, "Đến lượt chúng ta rồi! Đợi khói bụi tan đi sẽ đánh cho quân địch một trận nhớ đời!"

Tùy Quân giám mục: "Tình hình hiện tại, có nên di chuyển pháo chống tăng để yểm hộ sườn cho tiểu đoàn xe tăng hạng nhẹ và tiểu đoàn xe tăng hạng nặng không?"

"Ông nói đúng, tình hình trong thành này, lại vừa mới được bổ sung thêm một đợt bộ binh, chắc là sẽ không có xe bọc thép nào lao ra khỏi thành đâu. Ra lệnh cho pháo chống tăng bắt đầu di chuyển, chiếm lĩnh trận địa số 2!" Yegorov hạ lệnh.

Trong kế hoạch tác chiến, đã sớm quy hoạch một số vị trí đặt pháo chống tăng, thậm chí công binh sư đoàn đã xây dựng công sự phòng ngự đơn giản ở những vị trí này, súng máy yểm hộ cũng đã được bố trí.

Rất nhanh, bụi mù đã bốc lên từ vị trí đặt pháo chống tăng - Tất cả các khẩu pháo chống tăng của tập đoàn quân Rokossovsky đều đã được cơ giới hóa, điều này cũng học hỏi từ Prosen.

Toàn bộ lực lượng pháo chống tăng của Prosen đều được cơ giới hóa, còn pháo hạng nặng và pháo dã chiến hầu hết vẫn sử dụng ngựa kéo.

Nhưng tập đoàn quân cơ giới số 1 thậm chí đã cơ giới hóa cả pháo hạng nặng.

Lính pháo binh chống tăng treo pháo lớn vào xe bán xích M3 và các loại xe kéo, kéo theo một lượng lớn bụi mù tiến về vị trí mới.

Yegorov quan sát tình hình của pháo chống tăng bằng ống nhòm, sau đó chuyển sự chú ý trở lại kẻ thù.

Khói bụi do pháo kích đã bị gió buổi sáng thổi bay đi phần nào, đã có thể nhìn thấy hình dáng của xe tăng Prosen.

————

Witt thiếu tướng đứng dậy, muốn quan sát trận địa của quân Ant, kết quả khi cầm ống nhòm lên thì phát hiện trên ống kính có một vết nứt.

Hắn mặc kệ vết nứt, giơ ống nhòm lên nhìn về phía trận địa của quân địch mà hắn phát hiện trước khi pháo kích.

Tên sĩ quan quân Ant đó cũng đang nhìn về phía bên này, nhưng bên cạnh hắn đã không còn xe tăng.

Witt thiếu tướng xoay góc nhìn, phát hiện xe tăng của quân Ant đã dàn trận trên thảo nguyên, "đống rơm" của pháo tự hành cũng đã thay đổi vị trí, đang dàn trận đối diện với quân của hắn.

Witt lấy mặt trước xe tăng của quân địch làm vật tham chiếu chính, điều chỉnh mức độ trên ống nhòm để bắt đầu ước tính khoảng cách.

Rất nhanh, hắn đã tính toán ra kết luận: Quân địch đang dàn trận ở khoảng cách 1800 mét.

Witt thiếu tướng quay đầu lại: "Ra lệnh cho lực lượng thiết giáp dàn trận, quân địch muốn đấu pháo với chúng ta, chúng ta chưa bao giờ sợ!"

Không ai trả lời hắn.

Witt thiếu tướng: "Tham mưu trưởng? Hoffman (sĩ quan phụ tá của hắn)!"

Không ai trả lời, chỉ có một tham mưu trẻ tuổi chạy tới: "E rằng ngài chỉ có thể ra lệnh cho tôi, tham mưu trưởng và Hoffman đều đã bị thương, đang hôn mê bất tỉnh."

Witt thiếu tướng: "Ra lệnh cho lực lượng thiết giáp dàn trận tấn công! Quân địch muốn đấu pháo, pháo nòng dài số 4 của chúng ta đối phó với T-34 vẫn còn quá đủ! Giao pháo tự hành cho xe tăng kiểu mới đối phó!"

"Rõ!"

————

John Christopher thượng úy thò đầu ra từ tháp pháo, nhìn xung quanh.

Hắn ta tặc lưỡi, bắt đầu thực hiện nhiệm vụ của mình, cầm lấy ống nghe: "Tất cả các xe báo cáo, tất cả các xe báo cáo! Tôi trước, xe số 201 có chút vấn đề về hệ thống di chuyển, hình như bị hỏng một bánh xe, nhưng không ảnh hưởng đến khả năng di chuyển."

Dù sao xe tăng hạng nặng Tiger có nhiều bánh xích như vậy, hỏng một cái thực sự không ảnh hưởng lắm đến khả năng di chuyển tổng thể, chỉ là dần dần sẽ khiến các bánh xe khác bị hỏng mà thôi.

"Tháp pháo xe số 202 hình như có vấn đề, hiện tại tốc độ quay giảm rất nhanh, nói không chừng lát nữa phải quay tay."

"Số 203..."

"Kính ngắm của các anh không có vấn đề gì chứ?" Đột nhiên có người cắt ngang báo cáo.

John nhìn về phía pháo thủ: "Kính ngắm!"

Tên pháo thủ lập tức áp mắt vào kính ngắm, tay bắt đầu thao tác các nút bấm: "Đang tự kiểm tra... Đúng là có chút vấn đề, nhưng tôi cần có vật tham chiếu để hiệu chỉnh lại."

Kính ngắm thường xuyên bị hỏng do pháo kích, chỉ cần tìm được vật tham chiếu ở khoảng cách xác định để hiệu chỉnh là được.

Còn cách nào để phán đoán kính ngắm bị hỏng, hoặc là đạn bắn ra ngoài mới biết, hoặc là dựa vào kinh nghiệm và trực giác của pháo thủ lão luyện.

Mà trung đội xe tăng của John đều là những tay kỳ cựu giàu kinh nghiệm, khi kính ngắm bị lệch, họ có thể cảm nhận được trực tiếp khi ngắm bắn.

John: "Hiệu chỉnh lại kính ngắm, xe số 203, anh tiến lên phía trước, khi dừng lại thì báo cho chúng tôi biết số trên đồng hồ đo quãng đường thay đổi như thế nào."

Quãng đường di chuyển trên đồng hồ đo chỉ là ước tính dựa trên hoạt động của động cơ và hộp số, nhưng trong tình huống hiện tại cũng có thể tạm chấp nhận được.

Dù sao cũng tốt hơn là không hiệu chỉnh.

"Số 203 rõ."

John nhìn xe số 203 rời khỏi đội hình, tiến về phía trước.

Lúc này, mệnh lệnh được truyền đến từ radio: "Tất cả các đơn vị xe tăng chú ý, trung đội xe tăng Panzer IV dàn trận, mục tiêu là T-34 của quân địch. Xe tăng hạng nặng kiểu mới, mục tiêu là pháo tự hành của quân địch! Dàn trận ngay lập tức!"

John chửi thề: "Trong tình huống này mà đánh trận xe tăng với quân địch?"

Lúc này, có người trèo lên xe tăng của hắn.

Hắn ta quay đầu lại, nhìn thấy khuôn mặt của xe trưởng xe số 211.

"Radio của xe tôi hỏng rồi, xích xe cũng đứt, không thể tham gia tấn công. Có chỉ thị gì không?"

John: "Đi tìm trung đội sửa chữa, dùng xe kéo kéo xe tăng của các anh đi."

Xe trưởng xe số 211: "Anh chắc chứ? Quân địch đang ở ngay trước mắt! Chúng ta có thể ở lại chặn hậu, giống như những chiếc xe tăng KV của quân địch năm ngoái."

John: "Thực hiện mệnh lệnh. Hơn nữa chúng ta đang tấn công, cho dù sư đoàn Seeckt có bị tiêu diệt ở đây, lực lượng thiết giáp tiếp theo cũng sẽ theo sau. Chúng ta không cần phải cân nhắc đến việc chặn hậu. Bây giờ đi tìm xe kéo đi!"

Xe trưởng chào, nhảy khỏi xe số 201 của John.

John cầm ống nghe: "Còn ai không thể tham chiến không? Tiếp tục báo cáo!"

"Số 204, hệ thống di chuyển bị hỏng, chúng tôi cũng đành bỏ cuộc, chỉ có thể ở lại chỗ này."

"Đi tìm xe kéo, kéo xe tăng của các anh đi, trận chiến của các anh đã kết thúc. Những người khác tiếp tục báo cáo."

"Số 205, xích xe của chúng tôi cũng bị đứt, hiệu quả phá hủy xích xe của pháo kích này thật là tốt quá mức!"

John tặc lưỡi, hắn ta quay đầu lại nhìn, thấy xe tăng Panzer III và Panzer IV của sư đoàn Seeckt bắt đầu di chuyển, nhưng cũng có rất nhiều xe tăng nằm im tại chỗ.

Có vẻ như pháo kích gây sát thương rất lớn cho xích xe, thậm chí bánh xe đầu tiên của một chiếc xe tăng Panzer IV đã bị bong ra hoàn toàn, chiếc xe tăng cũng nằm im trên mặt đất.

Báo cáo trong tai nghe vẫn tiếp tục: "Số 206, chúng tôi vẫn ổn."

"Số 212 bình thường, tiện thể nói luôn là số 211 hình như bị hỏng radio, tôi thấy xe trưởng của anh ta đi tìm anh."

"Anh ta tìm thấy tôi rồi. Tôi đã ra lệnh cho họ -"

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, một tia sáng lóe lên từ phía trước, bắn trúng giáp trước của xe tăng số 203 đang tiến lên, bị bật ra.

Tiếng nổ lớn của đạn pháo thậm chí John đeo tai nghe cũng nghe thấy.

"Pháo tự hành!" John hét lớn, "Quân địch đang tấn công chúng ta! Số 203! Nghiêng xe!"

Khi hắn ta hét lên, xe số 203 đã nghiêng người, vì vậy phát bắn thứ hai bắn trúng vào bên hông xe, lại bị bật ra.

Viên đạn bay qua đầu John, rơi xuống cách đó không xa, sau đó lại bật lên.

Giọng nói của xe trưởng xe số 203 rất bình tĩnh: "Là pháo chống tăng cỡ nòng lớn, sơ tốc rất cao, chỉ là khoảng cách quá xa nên mới không xuyên thủng được chúng tôi!"

Còn John đang cố gắng tìm kiếm khẩu pháo tự hành đã khai hỏa.

Tuy nhiên, thứ đó ẩn mình trong bụi cỏ, căn bản không thể nhìn thấy.

Càng nhiều đạn pháo bắn về phía xe số 203, sau đó bị bật ra.

"Chúng tôi không sao, có người bị choáng, nhưng chắc sẽ tỉnh lại sớm thôi - đã tỉnh lại rồi!"

————

Yegorov nhìn thấy những phát bắn của pháo chính liên tục bị những chiếc xe tăng hình hộp của quân địch bật ra, chửi: "Thứ này đúng là cứng thật, xem ra muốn bắn xuyên thủng nó ở khoảng cách 1800 mét là hơi khó. Nhanh chóng chuyển mục tiêu! Đừng có chỉ nhắm vào cái mai rùa của quân địch!"

Nhưng tiểu đoàn xe tăng hạng nhẹ vẫn đang khai hỏa.

Yegorov: "Đưa radio cho tôi, tôi phải gọi cho họ, bảo họ bắn vào những chiếc Panzer IV!"

————

"Quân địch bắt đầu bắn vào Panzer IV rồi!"

Cùng lúc với tiếng nói trong tai nghe, John nhìn thấy một chiếc Panzer IV bị nổ tung.

"Chết tiệt!" Hắn ta hét lớn, "Tất cả, hiệu chỉnh pháo chính! Số 203, số đọc của anh là bao nhiêu?"

"Anh cứ tính theo 93 mét đi!"

"Tất cả các xe điều chỉnh kính ngắm, hiệu chỉnh theo 93 mét, xong thì báo cáo."

"202 xong!"

"204 xong!"

...

Sau khi tất cả các xe đều báo cáo xong, John vung tay lên: "Tiến lên! Đừng để thua quân địch!"

(Hết chương)